Έτος ΙΑ'

Τεῦχος 231ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ κ. ΘΕΟΔ. ΡΑΚΙΝΤΖΗ ΠΡΟΣ ΑΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 1963

Ἐπὶ τῷ Νέῳ ἔτει ἀπευθύνω πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ διοικητικοὺς ὑπαλλήλους τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων τὰς πλέον θερμὰς καὶ ἐγκαρδίους εὐχάς μου.

Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ ἔργου τῆς Ἀστυνομίας κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ὑπῆρξεν ἀναμφιβόλως λίαν ἱκανοποιητικός, χάρις εἰς τὰς ἀόκνους καὶ φιλοτίμους προσπαθείας ἁπάντων τῶν ἀστυνομικῶν, οἵτινες, κατεχόμενοι ἀπὸ βαθὺ αἴσθημα εὐθύνης, ἀπεδείχθησαν ἄξιοι συνεχισταὶ τῶν λαμπρῶν παραδόσεων τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ ἀντάξιοι, τὸ μὲν τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς Πολιτείας, τὸ δὲ τῆς ἀγάπης καὶ ἐκτιμήσεως τῆς Κοινωνίας.

Κατεβλήθη ἐπιτυχὴς προσπάθεια πρὸς ἐξοπλισμὸν τῆς Ἀστυνομίας διὰ συγχρόνων τεχνικῶν μέσων, μὲ εὐοίωνον πρόβλεψιν πλήρους ἐκσυγχρονισμοῦ ἐν τῷ ἐγγὺς μέλλοντι.

Συνεχίσθη μὲ σύντονον ρυθμὸν ἡ μετεκπαίδευσις σημαντικοῦ ἀριθμοῦ στελεχῶν τοῦ Σώματος καὶ εἰσήχθη εἰς τὰς Σχολάς, χάρις εἰς τὸ ἐπιδειχθὲν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον τῆς Πολιτείας, μεγάλος ἀριθμὸς ὑποψηφίων Ἀρχιφυλάκων καὶ Ὑπαστυνόμων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐλπίζεται βασίμως ὅτι λίαν συντόμως θὰ καλυφθῶσι τὰ ὑφιστάμενα μεγάλα κενὰ εἰς τοὺς βαθμοὺς τούτους.

Οὕτω, ὑπὸ τοὺς ἀρίστους οἰωνοὺς διὰ τὴν Ἀστυνομίαν, εἰσερχόμεθα εἰς τὸ Νέον Ἔτος, ἔχω δὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἅπαντες οἱ ἀστυνομικοί, ἀνεξαρτήτως βαθμοῦ, θὰ ἐκτελέσωσι εἰς τὸ ἀκέραιον τὸ καθῆκον των καὶ θὰ δικαιώσωσι τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην τῆς Κοινωνίας.

Δράττομαι τῆς εὐκαιρίας νὰ συστήσω εἰς ἅπαντας τοὺς ἀστυνομικούς, ἀμεροληψίαν, σύνεσιν, εὐγένειαν καὶ καλὴν συμπεριφοράν, ἐν τῇ ἐνασκήσει τῶν καθηκόντων των.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Δεκεμβρίου 1962

Ὁ Ἀρχηγὸς

ΘΕΟΔ. Ν. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΔΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ 17 | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1963 | ΤΕΥΧΟΣ 231ον

Ἐφιαλτικὸν ὑπῆρξεν γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα τὸ ἔτος 1962. Τὸ φάσμα ἑνὸς παγκοσμίου πολέμου ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν του καὶ προκάλεσε ἀγωνιώδη αἰσθήματα στοὺς ἀνθρώπους ὅλου τοῦ κόσμου, σ' ὁποιαδήποτε χώρα κι' ἂν ἀνῆκαν, κι' ὁπουδήποτε τῆς γῆς κι' ἂν βρίσκονταν.

Οἱ γίγαντες ὥρθωσαν τὸ ἀνάστημά τους καὶ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ ἀναμετρηθοῦν στὸ διεθνῆ στίβο, γιὰ νὰ ὑποστηρίξουν τὰ συμφέροντά τους καὶ νὰ κρατήσουν ὁ καθένας ψηλὰ τὴ σημαία μὲ τὰ ἰδανικά τους. Καὶ στὴ μία σημαία ἀνεγράφονται τὰ γαλάζια συνθήματα «**Εἰρήνη - Ἐλευθερία - Δημοκρατία,** ἢ **θάνατος**», ἐνῷ στὴν ἄλλη ἀνεγράφοντο τὰ κατάμαυρα συνθήματα «**Πόλεμος - Δικτατορία - δουλεία,** ἢ **καταστροφή**». Καὶ εἶδεν ὁ κόσμος ὁλόκληρος νὰ κυματίζουν ἀπειλητικὰ τὰ μαῦρα αὐτὰ συνθήματα τῆς στέππας, καὶ οἱ ἐλεύθεροι ἄνθρωποι καὶ οἱ δοῦλοι ἀκόμη, ἐκράτησαν τὴν ἀναπνοή τους, μπροστὰ στὸν κίνδυνο μιᾶς συγκρούσεως ἄνευ προηγουμένου στὴν ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, κατὰ τὴν ὁποία τὰ ἀποτελέσματα τῆς νίκης, εἴτε τοῦ ἑνὸς γίγαντος, εἴτε τοῦ ἄλλου, θὰ ἦσαν «**ὁ θάνατος** καὶ ἡ **καταστροφή**».

Ὁ διεθνὴς ὁρίζοντας ἐσκοτίσθη καὶ οἱ ὑπόκωφοι κρότοι τῶν κινουμένων τρομακτικῶν ὀργάνων τοῦ θανάτου καὶ τῆς καταστροφῆς ἀκούγονταν ὅλο καὶ δυνατώτεροι.

Καὶ ἐνῶ ἀπὸ λεπτοῦ σὲ λεπτὸ ὅλοι εἶχαν ἐστραμμένα τὰ βλέμματα στὸ ἐπίκεντρο τῆς ἀναμενόμενης τιτανομαχίας, γιὰ νὰ ἰδοῦν τὶς φλόγες καὶ τὰ σύννεφα τῶν ἐκρήξεων, φάνηκε στὸν ὁρίζοντα μιὰ ἀκτίδα φωτεινή, νὰ διαλύη σιγὰ-σιγὰ τὰ σκοτεινὰ σύννεφα.

Ἦταν ἡ ἀκτίδα τῆς λογικῆς, ἡ ὁποία ἐφώτισε τὸ νοῦ τοῦ ὑπερόπτου ἡγέτη τῶν κομμουνιστῶν καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ ὑποστείλη τὴ σημαία τῶν ἀπειλῶν καὶ τοῦ τρόμου καὶ νὰ δεχθῆ τοὺς ὅρους τῶν δυνάμεων τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀληθινῆς δημοκρατίας.

Ἔτσι τὸ Νέον Ἔτος 1963 προβάλλει, στὸν ἀνήσυχο πάντοτε διεθνῆ ὁρίζοντα, μέσα σὲ μιὰ ὁμιχλώδη ἀτμόσφαιρα σχετικὰ ἤρεμη. Καὶ τὴν ἀνατολὴ αὐτὴ τοῦ νέου ἔτους τὴν συνοδεύουν οἱ εὐχὲς ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, ποὺ ἐλπίζουν καὶ πιστεύουν ὅτι θὰ πρυτανεύση στοὺς πανισχύρους ἡγέτες τῶν λαῶν, τὸ πνεῦμα τῆς εἰρήνης ἐν **φιλίᾳ** καὶ **ἐλευθερίᾳ** καὶ ὅτι θὰ θελήσουν νὰ δημιουργήσουν ἕνα καινούργιο κόσμο ἀγάπης, σ' ἕνα κόσμο στὸν ὁποῖο τὰ ἀπαράβατα καὶ τὰ ἱερὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου θὰ εἶναι σεβαστὰ ἀπὸ ὅλους.

Σήμερα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀδιακρίτως φυλῆς, πολιτεύματος, θρησκείας καὶ κοινωνικοῦ συστήματος, ὁραματίζονται τὸ νέο αὐτὸ κόσμο τῆς **εἰρήνης** καὶ τῆς **ἀγάπης** καὶ θέλουν νὰ ζήσουν ὁ καθένας μὲ τὸ δικό του τρόπο, μὲ τὰ δικά του ἰδανικά, μὲ τὶς δικές του συνήθειες. Δὲν ζητοῦν ἀπὸ τοὺς ἡγέτες των τίποτε, παρὰ μόνον νὰ τοὺς ἐξασφαλίσουν τὰ ἀγαθὰ τῆς ἐλευθερίας των, καὶ τὸ σεβασμὸ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τους, σὲ διεθνῆ κλίμακα, ἔτσι ποὺ νὰ μπορῆ ὁ κάθε ἄνθρωπος νὰ ζήση ὅπου θέλει, ν' ἀγαπήση τοὺς συνανθρώπους του, ὅποιοι καὶ ἂν εἶναι, καὶ νὰ λατρεύση τὸ Θεό του, ὁποιοδήποτε ὄνομα καὶ ἂν ἔχη.

Καὶ ὁ πόθος αὐτὸς τῶν ἀνθρώπων ὅλης τῆς γῆς δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ ἐπηρεάση τὶς καρδιὲς τῶν ἡγετῶν ὅλων τῶν χωρῶν καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάση νὰ συνεννοηθοῦν, ἂν θέλουν νὰ μὴ καταστραφῆ ὁ κόσμος καὶ μαζί του κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ ὅλου τοῦ ἐλεύθερου κόσμου, ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν, εὔχονται νὰ ἐπικρατήσουν στὸν κόσμο τὰ μεγαλύτερα ἀνθρώπινα ἀγαθά, τὰ ἀγαθὰ τῆς «**εἰρήνης**» καὶ τῆς «**ἀγάπης**».

Ν. Α.

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΡΝΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

VIII. Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους δὲν δύναται κανεὶς νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ διαφθορὰ ηὐξήθη περισσότερον, ἀπὸ ὅτι ἦτο εἰς τὴν ἀρχαιότητα καὶ εἰς τὸν μεσαίωνα. Μᾶλλον ἐχαλιναγωγήθη, διότι εἰς τὰς πόλεις, ἐφ' ὅσον οἱ νέοι εὕρισκον κακοφήμους οἴκους διὰ νὰ δώσουν διέξοδον εἰς τὰς φυσικὰς ὁρμὰς τῆς νεότητος, ὅταν ἦσαν ἄγαμοι, περιωρίσθησαν καταπληκτικῶς καὶ αἱ κτηνοβασίαι καὶ αἱ παρὰ φύσιν ἀσέλγειαι καὶ αἱ αἱμομιξίαι, ἀλλὰ καὶ ὁ αὐνανισμός. Τοὐναντίον βλέπομεν ὅτι τοιούτου εἴδους κρούσματα διαφθορᾶς ἀπαντῶνται εἰς τὰς κωμοπόλεις καὶ τὰ χωρία, ὅπου μάλιστα γίνονται πλεῖστα ἐγκλήματα, ἀπὸ καθαρῶς σεξουαλικὴν ἀφορμήν. Καὶ δι' αὐτὸ εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ κράτη κατὰ τὸν 18ον καὶ κατὰ τὸν 19ον αἰῶνα ἡ ὕπαρξις διαφθορείων εἰς τὰς πόλεις ἐθεωρήθη ἀπαραίτητος. Ἐθεώρησαν τὰ πορνεῖα, πλέον, ὡς τὸ ἀναγκαῖον κακὸν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὡς ἕνα μέσον τῆς παρεμποδίσεως τῶν σεξουαλικῶν ἀδικημάτων καὶ κακουργημάτων.

Ἡ προσοχὴ κυρίως τῶν ἰθυνόντων εἰς τὰ τῆς ὑγείας, εἰς τὰ διάφορα κράτη, ἐστράφη τότε κυρίως εἰς ἕνα ἄλλο κεφαλαιῶδες ζήτημα. Εἰς τὴν λῆψιν μέτρων πρὸς παρεμπόδισιν τῆς μεταδόσεως τῶν ἀφροδισίων παθῶν ἀπὸ τὰς ἁμαρτωλὰς γυναῖκας. Καὶ τὰ ἀφροδίσια νοσήματα ἐθεωροῦντο, καὶ ἦσαν πράγματι, φοβερὰ καὶ τρομερά, διότι ἦσαν ἀνίατα ἢ δυσίατα. Ἡ σύφιλις ἐπὶ παραδείγματι, μὲ τὴν ὁποίαν ἠσχολήθημεν καὶ εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον παρεμπιπτόντως, τὸν πρῶτον αἰῶνα τῆς ἐμφανίσεώς της εἰς τὴν Εὐρώπην ἐθεωρεῖτο, καὶ ἦτο πράγματι, θανατηφόρος καὶ κατεπολεμεῖτο μὲ διάφορα ἐμπειρικὰ φάρμακα καὶ μαντζούνια. Ἡ σύφιλις ἐθεωρήθη κατ' ἀρχὰς ἀπὸ ἀντισιμίτας, ὅτι ἦτο δῆθεν νόσος τῶν Ἑβραίων, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχον προσβληθῇ ὁ Ἰὼβ καὶ ἡ ὁποία εἶχε προκαλέσει τὸν θάνατον τοῦ Δαυὶδ καὶ τοῦ Σολομόντος καὶ ὅτι δῆθεν διεδόθη εἰς τὴν Εὐρώπην ἀπὸ Ἑβραίους, μεταναστεύσαντες ἐξ Ἰσπανίας εἰς Γαλλίαν, ὅπου ἔκαμε τὴν πρώτην ἐμφανισίν της, καὶ δι' αὐτὸ καὶ γαλλικὸν πάθος ἀπεκλήθη. Σήμερον ἐξηκριβώθη ὅτι τὴν σύφιλιν ἔφεραν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν οἱ ἐπιστρέψαντες κατὰ τὸ 1453 μὲ τὸν Κολόμβον ναῦται καὶ ὅτι ἐκεῖθεν, ἴσως διὰ μεταναστῶν Ἑβραίων καὶ διὰ Ἰσπανῶν, μετεδόθη εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅπου ἔλαβε τεραστίαν ἀνάπτυξιν. Πάντως κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Γάλλων κατὰ τὰ 1495 πολιορκίαν τῆς Νεαπόλεως ἔλαβε τὴν μορφὴν πανδημίας καὶ προεκάλεσεν ἀθρόους θανάτους. Ἐθεωρήθη τότε ὡς κατάρα τοῦ Θεοῦ, διότι οἱ πολιορκοῦντες τὴν Νεάπολιν Γάλλοι ἠναγκάσθησαν πεινῶντες νὰ φάγουν ἀνθρώπινα πτώματα τεθνεώτων, ὁπότε ἀσφαλῶς ἐμολύνθησαν, ἐφ' ὅσον οἱ ἀποθανόντες ἦσαν μολυσμένοι. Ἡ σύφιλις, λοιπόν, τὸν 15ον, 16ον, 17ον καὶ 18ον αἰῶνα ἔκαμε κυριολεκτικῶς θραῦσιν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀτελέστατα ἢ μᾶλλον οὐδόλως θεραπευομένη. Τὸν παρελθόντα, μάλιστα, αἰῶνα ἀπεκαλεῖτο εἰς τὴν Ἑλλάδα « σπειρόκωλον » καὶ περὶ τῆς θεραπείας της συνιστῶντο ἐφιδρώσεις καὶ λουτρὰ ὁλόθερμα. Μόλις τὸν 18ον αἰῶνα ἤρχισε νὰ ἐπιφέρῃ κάποιαν ἀναστολὴν τῶν συφιλιδικῶν ἑλκῶν καὶ σπυρίων ὁ ὑδράργυρος καὶ μόλις κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος αἰῶνος ἤρχισεν ἡ ἀποτελεσματικὴ καταπολέμησίς της, ἀφ' ὅτου ἰδίως κατὰ τὰ 1905 οἱ Σάουντιν καὶ Χόφμαν ἀνεκάλυψαν τὸ μικρόβιον τῆς νόσου, τὴν ὠχρὰν σπειροχέτην. Τότε, 1910, εἰς τὸν ὑδράργυρον καὶ τὸ

βισμούθιον προσετέθη καὶ ἀποτελεσματικώτερον φάρμακον, τὸ 606, τὸ ὁποῖον ἐφεῦρον ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς Ἔρλιχ καὶ ὁ Ἰάπων βοηθός του Χάτα, ἀφοῦ, τέσσαρα ἔτη προηγουμένως, κατὰ τὰ 1910, ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς Βάσερμαν ἐφεῦρε τὴν ἀντίδρασιν τὴν φέρουσαν τὸ ὄνομά του, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεδεικνύετο ἡ προσβολὴ ἢ μὴ ὑπὸ τῆς συφιλίδος ὑπὸ ἑνὸς ἀνθρώπου. Ἀλλὰ τὸ καίριον κτύπημα κατὰ τῆς νόσου κατενέχθη μὲ τὰ ἀντιβιοτικά.

Ἀλλὰ μήπως δὲν ἐθεωρεῖτο καὶ ἀθεράπευτος καὶ δὲν ἦτο μέχρις ἐσχάτων τελείως ἀνίατος ἡ βλενόρροια, ἡ ὁποία ἀφίνετο νὰ καταστῇ χρονία καὶ νὰ κλεισθῇ διὰ νὰ μὴ μεταδίδῃ, ἀλλὰ νὰ μετατρέπεται αὐτομάτως εἰς ὀξείαν μὲ τὸν παραμικρὸν ἐρεθισμόν, ὥστε νὰ ὑπάρχει ἀπόφθεγμα διὰ τὴν ἰατρικὴν ὅτι «ὅλαι αἱ βλενόρροιαι θεραπεύονται πλὴν τῆς πρώτης»; Ἡ θεραπεία ταύτης ἐπετεύχθη κατ' ἀρχὰς μὲ τὰς σουλφαμίδας καὶ τείνει νὰ ἐκλείψῃ πλέον ἤδη, χάρις εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν καταπολέμησίν της καὶ τὴν πλήρη ἴασίν της μὲ τὰ ἀντιβιοτικά. Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς ὅτι χιλιάδες χιλιάδων ἀνδρῶν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ἱκανότατοι ἀπὸ πάσης ἄλλης ἀπόψεως, ἔχασαν τὸ θεῖον δῶρον τῆς πατρότητος καὶ ἔγειναν στεῖροι ἐκ τῶν ἐπιπλοκῶν τῆς βλενορροίας.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους, λοιπόν, εὐθὺς μετὰ τὸν μεσαίωνα καὶ τὴν καταπληκτικὴν διάδοσιν τῶν ἀφροδισίων παθῶν, ἐθεωρήθη ἀπαραίτητον, ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάρχουν, κατ' ἀνοχήν, διαφθορεῖα ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Κράτους καὶ δι' αὐτὸ τὰ πορνεῖα ὠνομάσθησαν οἶκοι ἀνοχῆς καὶ ὅτι μὲ κάθε θυσίαν ἔπρεπε νὰ καταπολεμηθῇ ὁ ἐκτὸς τῶν πορνείων τούτων ἐλεύθερος ἑταιρισμὸς γυναικῶν, ὁ ὁποῖος συνέβαλε καταπληκτικὰ εἰς τὴν διάδοσιν τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων. Ἐντὸς τῶν διαφθορείων αὐτῶν αἱ γυναῖκες ἦσαν αὐστηρῶς περιωρισμέναι καὶ ὑπέκειντο εἰς συχνοτάτας ὑγειονομικὰς ἐπιθεωρήσεις ἀπὸ κρατικοὺς ἰατρούς, ὥστε νὰ παρεμποδίζεται ἡ ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἔφερον ἐκδηλώσεις ἀφροδισίου νοσήματος καὶ ἦσαν, τρόπον τινά, φορεῖς μεταδόσεως αὐτοῦ. Αἱ ἀσθενεῖς ὑπεχρεοῦντο νὰ εἰσαχθοῦν εἰς κρατικὰ νοσοκομεῖα, διὰ νὰ ὑποβληθοῦν εἰς θεραπείαν, ἀνάλογον φυσικά, μὲ τὰς ἑκάστοτε προόδους τῆς ἐπιστήμης. Τὴν τοιαύτην λύσιν, διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σεξουαλικῶν ἀναγκῶν τῶν κατοίκων τῶν μεγαλουπόλεων, καθιέρωσε πρῶτος ὁ Μώντβιλ, ὁ ὁποῖος ἐθεωρήθη καὶ ὁ πρόδρομος τοῦ διακανονιστικοῦ συστήματος καὶ ὁ ὁποῖος ὑπεστήριξε μετὰ φανατισμοῦ τὴν καταδίωξιν τοῦ κρυφίου ἑταιρισμοῦ. Τὸ ζήτημα τῆς καταργήσεως καὶ τῆς διώξεως τῶν ἐλευθέρων ἢ κρυφίων ἢ μυστικῶν πορνείων καὶ τῆς ἱδρύσεως τῶν οἴκων ἀνοχῆς, τελούντων ὑπὸ τὸν ἔλεγχον ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας καὶ ἐξ ἄλλου τῆς ὑγειονομικῆς ὑπηρεσίας ἑνὸς κράτους, ἀπεκλήθη Δ ι α κ α ν ο ν ι σ τ ι κ ὸ ν Σ ύ σ τ η μ α.

Συμφώνως μὲ τὰ κρατοῦντα εἰς τὸ σύστημα αὐτὸ ἡ ἱερόδουλος, διὰ νὰ ἀσκήσῃ τὸ ἐπάγγελμά της, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐκλέξῃ ἕναν οἶκον ἀνοχῆς εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ἐγκλεισθῇ καὶ νὰ παραμένῃ, ἐφ' ὅσον θέλει νὰ ἑταιρίζεται. Ἡ ἔξοδός της ἀπὸ τὸν οἶκον αὐτὸν δὲν ἐπιτρέπεται, παρὰ μόνον κατόπιν ἀδείας τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς τῆς περιφερείας. Ἐπίσης μόνον κατόπιν ἀδείας θὰ ἐπιτρέπεται ἡ ἐγκατάλειψις ἑνὸς οἴκου ἀπὸ μίαν ἱερόδουλον καὶ ἡ μετάβασις αὐτῆς εἰς ἄλλον. Αἱ τρόφιμοι τῶν οἴκων ἀνοχῆς ὑπεχρεοῦντο νὰ ἐξετάζωνται, ἀπὸ κρατικὸν ἰατρὸν τῆς ὑγειονομικῆς ἐπιθεωρήσεως ἢ παλαιότερον ἀπὸ ἀστύατρον, εἰς ἄλλα κράτη ἅπαξ, ἀλλοῦ δὶς καὶ ἀλλοῦ τρὶς τῆς ἑβδομάδος καὶ ἐπετρέπετο ἡ ἄσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος, ἐφ' ὅσον δὲν ἔφερον ἐκδηλώσεις ἀφροδισίου νοσήματος.

Ἀλλὰ τὸ Διακανονιστικὸν σύστημα εἶχε τὰ καλά του, εἶχεν ὅμως καὶ τὰ κακά του. Διότι, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἐθεωρήθη ὅτι διὰ τῶν ὑγειονομικῶν ἐπιθεωρήσεων θὰ παρημποδίζετο ἡ ἐξάπλωσις τῶν ἀφροδισίων παθῶν, τὰ διάφορα κράτη εὑρέθησαν πρὸ δύο ἄλλων κοινωνικῶν πληγῶν, αἱ ὁποῖαι ἀνέκυψαν ἀπὸ τὴν καθιέρωσιν τῶν οἴκων αὐτῶν τῆς ἀνοχῆς. Τῆς αἰσχρᾶς, τῆς φοβερᾶς ἐκμεταλλεύσεως τῶν δυστυχῶν

ἐκείνων γυναικῶν, ἀπὸ τὰς διευθυντρίας τῶν οἴκων ἐκείνων, καὶ τῆς καταληστεύσεώς των ἀπὸ τοὺς κατ' ἐπάγγελμα ἐραστάς των, ἀπὸ τοὺς σωματεμπόρους. Αἱ γυναῖκες τῶν οἴκων ἀνοχῆς δὲν ἦσαν παρὰ σκλάβαι τοῦ χειρίστου, μάλιστα, εἴδους, αἱ ὁποῖαι θεωρητικῶς ἔδιδον εἰς τὰς διευθυντρίας ἢ ματρώνας ἢ «μαμᾶς» τὸ ἥμισυ τῶν εἰσπράξεών των, διότι αὗται τοὺς παρεῖχον δωμάτιον καὶ τροφὴν καθὼς καὶ πελατείαν, ἀλλὰ πρακτικῶς ἐκεῖναι, διὰ τῶν διαφόρων δανείων, τῆς ὑποχρεωτικῆς πωλήσεως εἰς αὐτὰς εἰς διπλασίαν καὶ τριπλασίαν τιμὴν τῶν ἐνδυμάτων καὶ τῶν ἐσωρρούχων, εἶχον κατορθώσει νὰ ἔχουν πάντοτε ὀφειλέτιδας τὰς γυναῖκας των καὶ μάλιστα τὰς ὡραιοτέρας ἐξ αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ δύνανται αὗται, πρὶν ἐξοφλήσουν τὰ χρέη των, νὰ μεταβοῦν εἰς ἄλλον οἶκον, ὅπου παρομοία τύχη τὰς ἀνέμενε. Τὰ ὑπόλοιπα χρήματα ἀπὸ τὴν ἱερόδουλον τὰ ἁπέσπα ὁ σωματέμπορος, ὁ «ἀγαπητικός», ὁ ὁποῖος ἐσάπιζεν κυριολεκτικῶς εἰς τὸ ξύλον τὴν δυστυχισμένην πόρνην, τὴν ἐβασάνιζε, τῆς ἐχάρασεν, ἐνίοτε, τὸ πρόσωπον μὲ μαχαῖρι καὶ τὴν ἐτρομοκράτει, ἀποσπῶν ἀπὸ αὐτὴν καὶ τὰ ὑπόλοιπα χρήματά της, ἔναντι τῆς, δῆθεν, προστασίας καὶ τῆς ἀγάπης ποὺ τῆς παρεῖχε. Κοινοὶ κακοποιοὶ ἁπέζων ἀπὸ τὸ ἐμπόριον τῆς λευκῆς σαρκός.

Τὸ μόνον καλὸν τοῦ Διακανονιστικοῦ συστήματος, ὡς ἐλέχθη, ἦτο ὅτι διὰ τῶν οἴκων ἀνοχῆς ἐπετυγχάνετο ἡ παρεμπόδισις τῆς ἐξαπλώσεως τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων. Ἀλλ' αὐτὸ συνέβαινε εἰς τὴν θεωρίαν καὶ μόνον. Διότι εἰς τὴν πραγματικότητα ὁ κόσμος ἀπηχθάνετο αὐτὴν τὴν ἡμικρατικὴν πορνείαν καὶ ἀνεζήτει κάτι τὸ κρυφόν, τὸ ἀπηγορευμένον, ὡς πλέον ἱκανοποιοῦν τὰ σεξουαλικά του ἔνστικτα. Οὕτως ἤρχισαν νὰ ἱδρύωνται τὰ μυστικά, τὰ κρυφὰ σπίτια καὶ νὰ πολλαπλασιάζωνται, κατὰ τοιοῦτον μάλιστα βαθμόν, ὥστε εἰς τὸν ἕνα οἶκον ἀνοχῆς νὰ ἀντιστοιχοῦν δύο, τρεῖς καὶ συχνὰ περισσότεροι μυστικοὶ οἶκοι. Καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τῶν κρυφίων πορνῶν, δὲν ἐνηργεῖτο οὔτε ἡ παραμικρὰ ὑγειονομικὴ ἐπιθεώρησις καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν μετάδοσις ἀφροδισίων παθῶν ἦτο ὄχι πιθανὴ ἀλλὰ βεβαία. Ὅλαι αἱ ἀνακαλυπτόμεναι κρύφιαι τρόφιμοι τῶν μυστικῶν οἴκων εἰς τὰ διάφορα κράτη ἀπεδεικνύοντο μολυσμέναι καὶ μὲ τὰς τρεῖς ἀφροδισίας ἀσθενείας.

Ἀλλ' ἐξ ἄλλου πλεῖστοι φιλόσοφοι διεθνοῦς κύρους, ἤρχισαν νὰ ἐξεγείρωνται κατὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τῆς ἡμικρατικῆς καὶ ἡμιεπισήμου πλέον πορνείας, τῆς καθιερουμένης διὰ τοῦ Διακανονιστικοῦ συστήματος, καὶ νὰ βοοῦν ὅτι ἡ τρόφιμος δὲν ἦτο παρὰ μία δούλη. Ἐφ' ὅσον ἡ δουλεία καὶ τὸ δουλεμπόριον εἶχον καταργηθῇ ἀπὸ τὰ Συντάγματα ὅλων τῶν πολιτισμένων κρατῶν καὶ ἐφ' ὅσον διὰ τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας εἶχον διεξαχθῇ αἱματηροὶ πόλεμοι καὶ αἱματηρότεραι ἀκόμη ἐπαναστάσεις, ἦτο ὄχι μόνον ὀξύμωρον, ἀλλὰ κάτι τὸ τερατῶδες τὸ νὰ καθιερώνει ἐπισήμως τὸ κράτος τὴν δουλείαν διὰ τὴν πόρνην καὶ νὰ καθιστᾷ κυρίους τοῦ σώματός καὶ τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας τῶν πορνῶν τὴν διευθύντριαν τῶν οἴκων ἀνοχῆς καὶ τὸν σωματέμπορον - ἀγαπητικόν.

Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἐξεγέρσεως ὑπῆρξεν ἡ κατάργησις πλέον τῶν οἴκων ἀνοχῆς εἰς τὰ διάφορα κράτη, προοδευτικῶς ἀπὸ τοῦ 1886. Ἀπὸ τοῦ ἔτους ἐκείνου, πλέον, καὶ ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν, κατηργήθησαν οἱ οἶκοι ἀνοχῆς. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἄλλο. Διότι κατηργήθη ὁλοσχερῶς τὸ δουλεμπόριον τῶν ἱεροδούλων, ἔπαυσαν τὰ πορνεῖα νὰ λειτουργοῦν, ἀλλ' ἐτέθη ὑπὸ αὐστηρὸν διωγμὸν καὶ ἡ πορνεία, ἡ ὁποία ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἦτο πλέον ἀνεκτή. Τοιουτοτρόπως ἐδημιουργήθη τὸ λεγόμενον Κ α τ α ρ γ η τ ι κ ὸ ν Σ ύ σ τ η μ α, τὸ ὁποῖον ἰσχύει σήμερον εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ἀρχικῶς καθιερώθη, εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ εἰς τὰ Σκανδιναυικὰ Κράτη. Σύμφωνα μὲ αὐτὸ διώκεται ἀμειλίκτως ἀπὸ τοὺς νόμους ἡ πορνεία καὶ ὁ ἑταιρισμός, ὑπὸ οἱανδήποτε μορφήν. Ἐπίσης διώκονται μὲ αὐστηρὰς ποινάς, ἡ σωματεμπορία, ἡ ὑπόθαλψις πόρνης, ἡ παροχὴ ἀσύλου εἰς αὐτήν, καθὼς καὶ ἡ ὑπὸ ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς μετάδοσις ἀφροδισίου νοσήματος. Κατὰ τὸ σύστημα αὐτὸ βάσις εἶναι ἡ ἠθικοποίη-

σις τῆς κοινωνίας καὶ ἡ διὰ τοῦ νομίμου γάμου ἱκανοποίησις τῶν σεξουαλικῶν ἀναγκῶν τῶν δύο φύλων. Πάντως δὲν ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ γάμου συμβίωσις ἑνὸς ἀνδρὸς μετὰ μιᾶς γυναικὸς καὶ τἀνάπαλιν, ἀλλ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπιτρέπεται ἡ ἐναλλαγὴ ἐραστῶν ὑπὸ τῆς γυναικός, ὥστε νὰ δίδῃ τὴν ὑπόνοιαν ἑταιρισμοῦ. Ἀλλὰ τὸ σύστημα αὐτό, κατὰ τὴν ταπεινήν μου γνώμην, ἔχει δημιουργήσει ἀκριβὸν καὶ κρύφιον ἑταιρισμὸν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ὅπου ὑπάρχουν τὰ περίφημα κὼλ-γκέρλς, μὲ τιμήν, τὰ ἑκατὸν δολλάρια διὰ τὴν παροχὴν ἑνὸς περιπάτου μὲ τὰς συμπαραμαρτούσας διασκεδάσεις εἰς τὰς Η.Π.Α., καὶ τὰ 50 σελλίνια εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Εἰς τὰ Σκανδιναυικὰ κράτη, ἐξ ἄλλου, ὑπάρχει ἐλευθερία ἀπόλυτος εἰς τὰς σχέσεις τῶν δύο φύλων, ὥστε ἡ πορνεία νὰ μὴ εἶναι νοητή. Ἀλλὰ ἡ ἐλευθερία αὐτὴ τοῦ σὲξ ἔχει δημιουργήσει τεράστια προβλήματα, μὲ τὴν γέννησιν μεγάλου ἀριθμοῦ νόθων, ἀπὸ νεαρὰς ἀγάμους, καὶ τὴν ἀνατροφὴν αὐτῶν ἀπὸ τὸ Κράτος.

Ἐκ τοῦ Διακανονιστικοῦ συστήματος ἀπέρρευσε τὸ Νεοδιακανονιστικὸν Σύστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον διατηροῦνται οἱ οἶκοι ἀνοχῆς, ἀλλὰ καταργεῖται ἡ εἰς αὐτὸ ὑποχρεωτικὴ διαβίωσις τῶν κοινῶν γυναικῶν. Καὶ τέλος τὸ Νεοκαταργητικὸν Σύστημα, ὅπου εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἡ ὑποβολὴ δηλώσεως καὶ ἡ θεραπεία τῶν ἀφροδισίων ἀσθενειῶν, ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ὁ γάμος τῶν πασχόντων ἐξ ἀφροδισίας νόσου καί, τέλος, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ παροχὴ στέγης πρὸς πορνείαν.

Ὅ,τι, ὅμως, μέτρα καὶ ἂν ληφθοῦν καὶ ὅσα συστήματα καὶ ἂν ἐφευρεθοῦν, πρὸς προστασίαν τῆς ἠθικῆς καὶ τὴν καταστολὴν τῆς ἀνηθικότητος, ὁ κρύφιος ἑταιρισμὸς καὶ αἱ ἑταῖραι δὲν θὰ ἐκλείψουν. Καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους πλεῖσται ἑταῖραι ἐπέρασαν εἰς τὴν ἱστορίαν. Περίφημος κατέστη, μεταξὺ τοῦ 1752 καὶ τοῦ 1820, εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ Ροζαλία Ντυτὲ καὶ ἡ σύγχρονός της Τερουὰν ντὲ Μερικούρ, ἡ ὁποία πρὸ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως κατέστη περίφημος διὰ τὰς περιουσίας τῶν εὐγενῶν ἐραστῶν της, τὰς ὁποίας κατεβρόχθησε, κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἡ Μαρία Ντυπλεσίς, ἡ ὁποία ὑμνήθη ὡς Μαργαρίττα Γκωτιέ, ἀπὸ τὸν Δουμᾶν υἱὸν εἰς τὴν Κυρίαν μὲ τὰς Καμελίας καὶ τῆς ὁποίας ὁ τάφος εἰς τὸ κοιμητήριον Πὲρ - Λὰ - Σὲζ τῶν Παρισίων ἐξακολουθεῖ νὰ γίνεται προσκύνημα, ἡ περίφημος Μογκαντόρ, ἡ βαρώνη ντ' Ἄνζ, ἡ Μαριὸν ντὲ Λὸρμ, ἡ ἐρωμένη τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, ἡ Μαριὸν Ρολλὰ τοῦ Νυσσέ, ἡ Ἐστὲρ τοῦ Ὀνορὲ Μπαλζάκ, ἡ Λόλα Μοντὲζ τοῦ Λουδοβίκου τῆς Βαυαρίας, ἡ βαρώνη ντὲ Βωγκὰν τοῦ Λεοπόλδου τοῦ Βελγίου, ἡ Ματαρὶν Σρὰτ τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσὴφ τῆς Αὐστροουγγαρίας καὶ πλεῖσται ἄλλαι.

Ἀλλὰ θὰ συνεχίσωμεν μὲ τὴν διαφθορὰν καὶ τὰ πορνεῖα εἰς τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα.

(Συνεχίζεται)

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Η "ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ„

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Ἀξιοσημείωτος εἶναι ἐπίσης ἡ δήλωσις τοῦ ἰατροῦ Καστέρς, τοῦ κυριωτέρου μετὰ τὴν Σουζὰν Βαντεπούτ ἢ ἐξ ἴσου κατηγορουμένου, εἰς ἐρώτησιν γαλλικῆς ἐφημερίδος μετὰ τὴν ἀθώωσίν του.

«Ἡ ἐτυμηγορία τοῦ κακουργιοδικείου, εἶπεν, δὲν ἀφορᾶ παρὰ μόνον ἐμένα. Διότι μόνον ἐμένα ἐπροστάτευσεν ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων, διὰ μίαν εἰδικὴν περίπτωσιν καὶ δι' εἰδικὴν περίστασιν. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ μοῦ ἐφαίνετο σοβαρώτερον θὰ ἦτο νὰ θεωρηθῇ ὅτι ἡ ἀπόφασις ἀποκτᾷ νομικὴν ἰσχύν. Προσωπικῶς ἐννοῶ νὰ συνεχίσω τὸν ἀγῶνα μου διὰ νὰ ἐλαττώνω τὸν πόνον καὶ νὰ προστατεύω τὴν ζωήν».

Τοιαύτη ὑπῆρξε μέχρι τῆς στιγμῆς, 20 Νοεμβρίου 1962, ἡ «Δίκη τοῦ αἰῶνος» διὰ τοὺς παράγοντας τῆς δίκης καὶ διὰ τὸ παγκόσμιον σχεδὸν κοινόν. Ἀπομένει ἡ νέα δίκη τοῦ ἰατροῦ Καστὲρς ὑπὸ τοῦ πειθαρχικοῦ συμβουλίου τοῦ βελγικοῦ ἰατρικοῦ συλλόγου, τὸν προσεχῆ Ἰανουάριον ἢ Φεβρουάριον, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ κριθῇ ὑπὸ τῶν συναδέλφων του ἂν ὑπέπεσεν εἰς παράπτωμα, ἀπὸ δεοντολογικῆς ἐπαγγελματικῆς πλευρᾶς καὶ ἄν, ὄντως, ἐπρόδωσεν τὸν ὅρκον τοῦ Ἱπποκράτους. Διότι, κατὰ τὸν μεγάλον πρόγονόν μας, ἕνας ἰατρὸς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δίδῃ τὸν θάνατον ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει. Ἡ ἀπόφασις ὅμως τοῦ πειθαρχικοῦ συμβουλίου τοῦ βελγικοῦ ἰατρικοῦ συλλόγου, θὰ παραμείνῃ μυστική.

*

Δὲν γνωρίζομεν τὸ εἰδικὸν ἄρθρον τοῦ βελγικοῦ ποινικοῦ νόμου, βάσει τοῦ ὁποίου ἐγένετο ἡ κατηγορία κατὰ τῶν πέντε κατηγορουμένων τῆς δίκης τῆς Λιέγης καὶ τὸ ὁποῖον ἄρθρον προβλέπει διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην «τουλάχιστον τριετῆ φυλάκισιν», ὡς μετεδόθη δι' ὅλων τῶν εἰδησεογραφικῶν πρακτορείων. Αἱ εἰδήσεις ὁμιλοῦν ἄλλαι περὶ «Παιδοκτονίας» καὶ ἄλλαι περὶ «Εὐθανασίας».

Κατὰ τὸν ἡμέτερον ποινικὸν κώδικα, αἱ συνθῆκαι τοῦ ἐγκλήματος δὲν θὰ ἐδικαιολόγουν «παιδοκτονίαν», ἀφοῦ ἔνοχος παιδοκτονίας καθίσταται ἡ μήτηρ, «ἥτις ἐκ προθέσεως ἀπέκτεινε κατὰ τὸν τοκετὸν ἢ μετὰ τὸν τοκετὸν μέν, ἐφ' ὅσον ὅμως ἐξηκολούθει ἡ ἐκ τούτου διατάραξις τοῦ ὀργανισμοῦ, τὸ τέκνον αὐτῆς» καὶ ἡ ὁποία τιμωρεῖται διὰ καθείρξεως μέχρι δέκα ἐτῶν. Ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ ἐγκλήματος τῆς Λιέγης, δὲν ὑπῆρξεν πρᾶξις «κατὰ τὸν τοκετὸν ἢ μετὰ ἀπὸ αὐτὸν» οὔτε διατάραξις τοῦ ὀργανισμοῦ, συνεπείᾳ τοῦ τοκετοῦ, ἀφοῦ τὸ ἔγκλημα ἐγένετο πολλὰς ἡμέρας ἀργότερον, μὲ κίνητρον τὴν παραμόρφωσιν. Πλὴν τούτου, παιδοκτονία ὑφίσταται παρ' ἡμῖν μόνον διὰ τὴν μητέρα καὶ οὐχὶ δι' ἕτερον, τοῦ ἑτέρου ὑποπίπτοντος εἰς τὸ ἔγκλημα τῆς κοινῆς ἀνθροποκτονίας ἢ συμμετοχῆς ἢ συνεργίας εἰς αὐτήν. Πλησιέστερον πρὸς τὴν πρᾶξιν τῆς κυρίας Βαντεπούτ καὶ τοῦ ἰατροῦ κ. Καστέρς εὑρίσκεται παρ' ἡμῖν τὸ ἔγκλημα τοῦ ἄρθρου 300 ποινικοῦ κώδικος, τῆς «ἀνθροποκτονίας ἐν συναινέσει», κατὰ τὸ ὁποῖον, «ὅστις ἀπεφάσισε καὶ ἐξετέλεσεν ἀνθροποκτονίαν ἐπὶ τῇ σπουδαίᾳ καὶ ἐπιμόνῳ ἀπαιτήσει τοῦ παθόντος καὶ ἐξ οἴκτου πρὸς αὐτόν, ἀνιάτως πάσχοντα, τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως». Πρὸς τὸ ἄρθρον τοῦτο ἔχει σχέσιν καὶ ὁ ὅρος «εὐθανασία», ὁ ὑπὸ τοῦ τύπου προβαλλό-

μενος διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς Λιέγης. 'Αλλὰ καὶ τὸ ἄρθρον τοῦτο τοῦ ποινικοῦ κώδικος δὲν θὰ εἶχεν θέσιν ἐν 'Ελλάδι εἰς τὸ ἔγκλημα φόνου τῆς μικρᾶς Κορίν, ἀφοῦ αὐτή, ὡς παθοῦσα, ὄχι μόνον «σπουδαίως καὶ ἐπιμόνως» δὲν ἀπήτησεν τὸν θάνατόν της, ἀλλὰ καὶ ἠγνόει τὴν πρᾶξιν τῆς ἀφαιρέσεως τῆς ζωῆς της ὑπὸ τῆς μητρός της καὶ τοῦ ἰατροῦ. 'Ελλείπει ἐπομένως ἐκ τοῦ ἐγκλήματος τοῦ ἄρθρου 300 Π.Κ. τὸ στοιχεῖον «σπουδαίας καὶ ἐπίμονος ἀπαιτήσεως τοῦ παθόντος», ὡς καὶ τὸ στοιχεῖον «ἀνίατος πάθησις», ἀφοῦ δὲν εἶναι βέβαιον τὸ πράγματι ἀνίατον τοῦ βρέφους Βαντεπούτ. 'Εκτὸς καὶ δεχθῶμεν ὅτι «παθοῦσα» εἶναι ἡ μήτηρ ἢ «παθὼν» ὁ πατὴρ τοῦ βρέφους, οἵτινες, ἐν τῇ «σπουδαίᾳ καὶ ἐπιμόνῳ ἀπαιτήσει των», προεκάλεσαν τὸν οἶκτον τοῦ ἰατροῦ. 'Αλλὰ πῶς δύναται τότε νὰ συνυπάρχῃ θῦμα, παρακινήσας καὶ δράστης εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, τῆς κυρίας Βάντεπούτ; Πλὴν τούτων, ἡ ποινὴ τῆς «ἀνθρωποκτονίας ἐν συναινέσει» παρ' ἡμῖν εἶναι «φυλάκισις», ἄνευ τοῦ περιοριστικοῦ «φυλάκισις τουλάχιστον τριῶν ἐτῶν».

Κατὰ τὴν ἡμετέραν νομοθεσίαν, ἐὰν ὁ "Ελλην ἀστυνομικὸς εὑρίσκετο πρὸ παρομοίας τῆς Λιέγης ὑποθέσεως καὶ ἐὰν ὁ "Ελλην δικαστὴς ἐκαλεῖτο νὰ δικάσῃ, ἐφαρμογὴν θὰ εἶχε τὸ ἄρθρον 299 τοῦ ποινικοῦ μας κώδικος, ἤτοι τῆς «ἀνθρωποκτονίας ἐκ προθέσεως», μὲ ποινήν, βεβαίως, διάφορον τῶν «τριῶν τοὐλάχιστον ἐτῶν». Τοῦτο, ὡς γνώμη τοῦ ὑποφαινομένου, χωρὶς νὰ ὑπεισέρχεται εἰς περισσοτέρας λεπτομερείας. Εὐχῆς ἔργον πάντως θὰ ἦτο νὰ ἀκουσθοῦν αἱ γνῶμαι τῶν ποινικολόγων μας ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἐπὶ τοῦ ἐγκλήματος τῆς «Δίκης τοῦ αἰῶνος», ἀφοῦ ὁ γράφων οὐδέποτε διενοήθη ὅτι δύναται νὰ ἐκφέρῃ σαφῆ γνώμην ἐπὶ τοιούτου συνταρακτικοῦ ποινικοῦ θέματος.

★

Πρὶν κλείσωμεν τὴν παροῦσαν μελέτην, σκόπιμον θεωροῦμεν νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα ἀπόψεις τινάς, ἐκφραζομένας εἰς τὴν ἐφημερίδα «Μεσημβρινὴ» τῆς 16-11-62, ὡς πρὸς τὰ ἐρωτήματα ἅτινα ἐδημιούργησεν ἡ «Δίκη τοῦ αἰῶνος». Γράφει ἡ ἐφημερὶς αὕτη:

«Κατεκάθησεν ταχύτατα ὁ πρῶτος ἐνθουσιασμὸς διὰ τὴν ἀθωωτικὴν ἀπόφασιν τῶν ἐνόρκων τῆς Λιέγης εἰς τὴν πολύκροτον «δίκην τῆς θαλιδομίδης». Τὰς ἐπευφημίας ἠκολούθησεν ὁ σκεπτικισμός. Μετὰ τὴν ἐπαναστατικὴν ἐκδήλωσιν, ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὰς σταθεράς, τὰς ἐξηλεγμένας, τὰς ἔστω καὶ μὴ πλήρως ἱκανοποιητικὰς ἀρχάς...

«... Ποῖα εἶναι τὰ ἀνώμαλα παιδιά; Μόνον ὅσα ἐκ γενετῆς ἐμφανίζουν σωματικὰς δυσπλασίας (καὶ μέχρι ποίου βαθμοῦ); 'Αλλὰ διατὶ δὲν εὑρίσκονται εἰς χειροτέραν μοῖραν ὅσα πάσχουν πνευματικῶς; Καὶ διατὶ μόνον τὰ παιδιά; Οἱ γέροντες ποὺ ὑποφέρουν, οἱ βαρύτατα ἀσθενεῖς ποὺ ἱκετεύουν ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ μαρτυρίου τὴν λύτρωσιν τοῦ θανάτου; 'Ιδοὺ ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ ὁδηγήσῃ ἡ παραδοχὴ τῆς ἀρχῆς, ἔστω καὶ εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις, ὅτι δικαιολογεῖται ἡ θανάτωσις ἐξ οἴκτου. (Καὶ ἐδῶ μία ἀκόμη παρένθεσις: Οἴκτου πρὸς ποῖον; Πρὸς τὸν καταδικασμένον εἰς μίαν θλιβερὰν ζωὴν ἤ, μήπως, πρὸς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δὲν ἀντέχει τὸ λυπηρὸν θέαμα; Μήπως, δηλαδή, ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ δικαιολογητικοῦ τοῦ οἴκτου κρύβεται εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις ἐγωϊσμός, ἂν μὴ ἰδιοτέλεια ἢ φρικώδης ἀδυναμία;).

«... 'Εστέρεψαν αἱ πηγαὶ τοῦ οἴκτου καὶ τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τοὺς ἀποκλήρους τῆς ζωῆς», συμπεραίνει ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν μία μεγάλη γαλλικὴ ἐφημερίς. "Ισως νὰ εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον βαρεῖα ἡ διαπίστωσις, εἰς τὴν γενίκευσίν της. 'Αλλὰ εἶναι ὁπωσδήποτε πικρότατα ἀληθινὴ διὰ πλῆθος περιπτώσεων, ποὺ θὰ ὑπήγοντο τυπικῶς εἰς

τὴν κατηγορίαν τῶν «εὐσπλαχνικῶν» δολοφονιῶν. Μία ἐξάπλωσις τῆς ἀντιλήψεως ὅτι εἶναι ἠθικῶς καὶ νομικῶς ἐπιτρεπτὴ ἡ ἀφαίρεσις τῆς ζωῆς ἀπὸ τὰ δυστυχισμένα πλάσματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ ζωὴ ἐνεφυσήθη ὡς κατάρα, θὰ ὡδήγοῦσε πιθανώτατα εἰς ἕνα κῦμα «ἐκκαθαρίσεων», χωρὶς μάλιστα πλήρη δυνατότητα ἀποτροπῆς τοῦ κινδύνου νὰ συμπεριληφθοῦν καὶ μὴ ἐκκαθαριστέοι εἰς αὐτάς. Ἀξίζει ὅμως—καὶ πρὸς τί—νὰ διαφυλαχθῇ ἡ ὑποζωὴ τῶν ἀτυχῶν θυμάτων ; Ἀφοῦ δεχόμεθα ὅτι περὶ κατάρας πρόκειται, διατὶ νὰ τὴν σεβασθῶμεν; Ποῖον τὸ ὄφελος διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ποῖον δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ θῦμα ;

«Αἱ ἀπαντήσεις εἶναι πολλαὶ καὶ διαφόρου φύσεως: Αἱ μεταφυσικαὶ (ἡ ζωὴ εἶναι «ἀπόλυτον» ἀγαθόν), αἱ θεολογικαὶ (μόνον ὁ Θεὸς εἶναι κύριος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν πνοὴν ποὺ δίδει εἰς τὴν σάρκαν μόνον Αὐτὸς δύναται νὰ σβήσῃ), αἱ στενῶς νομικαὶ (ἡ ζωὴ καὶ ἡ προσωπικότης κάθε ἀνθρώπου προστατεύονται χωρὶς ἐξαιρέσεις καὶ κλιμακώσεις), αἱ στενῶς ἰατρικαὶ (ὑπάρχει πάντοτε ἕνα κατάλοιπον ἐλπίδος καὶ διὰ τὴν ἀπελπιστικωτέραν περίπτωσιν) καὶ διάφοροι ἀκόμη παραλλαγαί. Βάσει ὅλων αὐτῶν εἶναι δυνατὸν νὰ συναχθῇ ὡς συμπέρασμα, τὸ ὁποῖον μάλιστα ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἀπὸ μίαν πρόχειρον δειγματοληπτικὴν σφυγμομέτρησιν τῆς ἀθηναϊκῆς κοινῆς γνώμης : Ὅτι χωρὶς νὰ θεωρῆται ἀκραιφνῶς ἐγκληματικὴ ἡ πρᾶξις τοῦ ζεύγους Βαντεπούτ—ὑπάρχουν τόσα δικαιολογητικὰ διὰ τὸν μειωμένον καταλογισμόν, ὥστε νὰ ἐστηρίζετο εἰς αὐτὰ ἡ ἀθώωσίς των—εἶναι πάντως ἐγκληματικὴ ἡ χαρασσομένη διὰ τῆς ἐτυμηγορίας τῶν ἐνόρκων νέα γραμμή. Καὶ κατὰ τῆς γραμμῆς ταύτης πρέπει νὰ ἀντιδράσῃ μὲ σθένος ἡ κοινὴ γνώμη, ἐμμένουσα εἰς τὸν σεβασμὸν τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων καὶ διαμορφοῦται».

Αὐτὰ ὡς πρὸς τὴν πολύκροτον καὶ κοσμοϊστορικὴν δίκην τῆς Λιέγης. Ὡς προεῖπομεν, θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ ἀκουσθοῦν ἐκ τῶν στηλῶν τούτων αἱ γνῶμαι καὶ τὰ νομικὰ προβλήματα καὶ συμπεράσματα τῶν διαπρεπῶν νομομαθῶν μας καὶ κοινωνιολόγων.

ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ὁ ἀββᾶς Ρενιὲ ἔκανε κάποτε μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἕναν ἔρανο, κατὰ τὸν ὁποῖον κάθε μέλος ἔπρεπε νὰ συνεισφέρῃ κι' ἀπὸ ἕνα σκοῦδο. Περνώντας λοιπὸν μπροστὰ ἀπὸ τὸν πρόεδρο τῆς Ἀκαδημίας Ρόζ, ποὺ φημιζόταν γιὰ τὴν φιλαργυρία του, δὲν πρόσεξε ὅτι ἐκεῖνος ἔρριξε ἕνα σκοῦδο στὸν δίσκο καὶ γι' αὐτὸ τοῦ τὸν ἔτεινε γιὰ δεύτερη φορά.

— Μὰ σᾶς ἔδωσα, φώναξε τότε ὁ Ρόζ. Δὲν μὲ πιστεύετε μήπως ;

— Σᾶς πιστεύω, τοῦ εἶπε ὁ Ρενιέ. Δὲν σᾶς εἶδα ὅταν ρίξατε τὸ σκοῦδο σας καὶ ζητῶ συγνώμην γιὰ τὴν ἐνόχληση ...

Καὶ ὁ διάσημος φιλόσοφος Φοντελαίν, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή, ψιθύρισε στοὺς ἄλλους, κουνώντας τὸ κεφάλι του :

— Ἐγὼ ἀπεναντίας εἶδα, ἀλλά... δὲν τὸ πιστεύω !...

"ΚΙΚΕΡΩΝ„

Ο ΠΙΟ ΑΚΡΙΒΟΠΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Selection», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυν. Διευθυντοῦ Β' κ. **Δ. ΜΟΡΟΥ**

Ἡ καταπληκτικὴ κατασκοπευτικὴ ὑπόθεσις «Κικέρων» καὶ ἡ ἀσύλληπτη κατασκοπευτικὴ καρριέρα τοῦ ἥρωος αὐτῆς, ποὺ ἐγένετο κινηματογραφικὸ σενάριο, ἦλθε στὴ δημοσιότητα, ὅταν αὐτὸς ἔγραψε τ' ἀπομνημονεύματα του.

Οἱ μυστικὲς συνδιασκέψεις τοῦ 1943 στὴ Μόσχα, Τεχεράνη καὶ Κάϊρο, δὲν ὑπῆρξαν τόσο μυστικές, ὅσον ἐπιστεύετο. Χάρις σ' ἕνα κατάσκοπο, ποὺ ἀνῆκε στὸ προσωπικὸ τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας στὴν Ἄγκυρα, λίγες ἡμέρες ἀργότερα, ὁ Χίτλερ ἔμαθε τὸ ἀντικείμενο τῶν συνδιασκέψεων αὐτῶν καὶ πολλὲς λεπτομέρειες τῶν μυστικῶν ἀποφάσεων, ποὺ ἐλήφθησαν σ' αὐτές.

Ἡ ὑπόθεσις « Κικέρων »—ὄνομα ποὺ στὴ γλῶσσα τῶν κατασκόπων ἐσήμαινε τὴν ἀναπτυχθεῖσα κατασκοπευτικὴ δραστηριότητα στὴν Ἄγκυρα κατὰ τὸν Βον παγκόσμιο πόλεμον—ὑπῆρξεν ὁ πιὸ μεγαλειώδης κατασκοπευτικὸς ἄθλος τῶν Γερμανῶν πρακτόρων. Εἶναι ἴσως ἡ ὑπόθεσις, ποὺ στοίχισε τόσο ἀκριβά, ὅσο καμμιὰ ἄλλη παρομοία.

Τὴν ὕπαρξι τῆς ὑποθέσεως « Κικέρων », λέγει ὁ Δρ. Robert Kempner, γενικὸς εἰσαγγελεὺς κατὰ τὶς δίκες τῶν διπλωματῶν Ναζὶ στὴν Νυρεμβέργη, ἔμαθα τυχαίως. Σὰν γενικὸς εἰσαγγελεὺς σ' αὐτὲς τὶς δίκες, ἐξήτασα, μεταξὺ σωρῶν ἐγγράφων, καὶ τὴν ἰδιαίτερη μυστικὴ ἀλληλογραφία τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γερμανίας τοῦ Χίτλερ, μὲ τὴν γερμανικὴ πρεσβεία στὴν Ἄγκυρα. Οἱ πολυάριθμοι ὑπαινιγμοὶ στὴν ἀλληλογραφία αὐτή, γιὰ κάποια ὑπόθεσι « Κικέρων», προεκάλεσαν τὴν περιέργειάν μου.

Ἐξετάζοντας καὶ ζητώντας πληροφορίες, ἔμαθα ἀπὸ τὸν Hoest Wagner, σύνδεσμο τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῆς Γερμανίας μὲ τὶς Ὑπηρεσίες Πληροφοριῶν, ὅτι ἡ ὑπόθεσις « Κικέρων », ὑπῆρξεν ἡ πιὸ σπουδαία καὶ ἡ πιὸ ἀπόρρητη ὑπόθεσις, ποὺ ἐνεπιστεύθησαν στὶς Ὑπηρεσίες του. Ἐξ ἄλλου ὁ στρατηγὸς τῶν S.S. Waller Schellenberg, ἀρχηγὸς τῶν Μυστικῶν Πολιτικῶν καὶ Στρατιωτικῶν Ὑπηρεσιῶν Πληροφοριῶν ἀνεγνώρισεν, ὅτι τὴν μεγάλη του ἐπιτυχία, ὡς ἀρχηγοῦ τῶν Ὑπηρεσιῶν αὐτῶν, τὴν χρεωστοῦσε στὴν ὑπόθεσι « Κικέρων ». Ἐν τούτοις, ἐξακολουθεῖ ὁ Δρ. Robert Kemper, δὲν κατώρθωσα νὰ μάθω τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐκπληκτικῆς αὐτῆς κατασκοπευτικῆς ἱστορίας, παρὰ μόνο τὴν ἡμέρα ποὺ κατώρθωσα νὰ συλλάβω τὸν dwing Moyzich.

Κοντόσωμος, ἀδύνατος, ἀσθενικός, ἀλλὰ καὶ ἄκρως ἐχέμυθος ὁ Moyzich, ὑπῆρξε δημοσιογράφος στὴ Βιέννη. Ὅταν προσεχώρησε στὸ κόμμα τῶν Ναζί, τὸν ἔστειλαν στὴν Ἄγκυρα, σὰν ἐμπορικὸ ἀκόλουθο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ κύρια καθήκοντά του, τοῦ ἀνετέθη καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς γερμανικῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν στὴν Τουρκία. Σὰν ὕποπτος ἐγκληματίας πολέμου—ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐπιστολὴ ποὺ ἀνεκαλύφθη, τοῦ Γερμανοῦ πρεσβευτοῦ στὴν Ἄγκυρα Φὸν Πάπεν, στὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐξυμνοῦσε πρὸς τὸν Χίμλερ, ἀρχηγὸν τῆς γκεστάπο, τὶς ἐξαιρετικὲς ὑπηρεσίες τοῦ Moyzich καὶ ἔπλεκε τὸ ἐγκώμιο αὐτοῦ—ὑπεβλήθη σὲ ἀνάκρισι ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους. Ἀργότερα ἐκρύβη στὴν γαλλικὴ ζώνη κατοχῆς μὲ ψευδώνυμο, σὰν Αὐστριακός.

Ἡ Ἀστυνομία τὸν ἀνεζήτησε καὶ πάλι, τὸν ἀνεῦρε καὶ τὸν συνέλαβε. Κατὰ τὴν ἀνάκρισι, προσεπάθησε ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἶναι ἀθῶος καὶ ὅτι, οὐδεμίαν ἀνάμιξι ἔχει σὲ διαπραχθέντα ἐγκλήματα, κατὰ τὸν πόλεμο.

Κατὰ τὴν πρώτη ἐξέτασι, ἡ κατάθεσίς του μοῦ φάνηκε ἀπίστευτη. Ἐν τούτοις, ἀπεδείχθη ἀπολύτως ἀληθής. Ὁ Moyzich, σὰν ἐμπορικὸς ἀκόλουθος, κατοικοῦσε σ' ἕνα σπίτι ποὺ εὑρίσκετο στὸν ἴδιο περίβολο τῆς γερμανικῆς πρεσβείας στὴν Ἄγκυρα. Τὴν νύκτα τῆς 26 Ὀκτωβρίου 1943, ἀφυπνίσθη ἀπὸ τὰ συνεχῆ κωδουνίσματα τοῦ τηλεφώνου του. Ἡ κυρία Zeuke, ἡ γυναίκα τοῦ γραμματέως τοῦ πρεσβευτοῦ Φὸν Πάπεν, ἠκούσθη στὸ τηλέφωνο. Ὁ σύζυγός της, ἐπιθυμοῦσε νὰ δῇ ἀμέσως τὸν Moyzich. Ὁ γραμματεὺς τῆς πρεσβείας Zeuke, ἄνοιξε ὁ ἴδιος τὸν πόρτα στὸν Moyzich καὶ τοῦ εἶπε.

—Ἐκεῖ μέσα στὸ σαλόνι, εὑρίσκεται ἕνα ἄτομο ποὺ φαίνεται νὰ ἔχῃ σοβαρὲς καὶ ἐνδιαφέρουσες πληροφορίες. Δὲν ξέρει γερμανικά, ἀλλὰ νομίζω ὅτι μπορεῖτε νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν. Πρόκειται γιὰ ἕνα Ἀλβανό, ὀνόματι Diello. Ὅταν τελειώσετε, τὸν συνοδεύετε μέχρι τὴν πόρτα καὶ τὴν ἀσφαλίζετε. Καληνύκτα.

Ὁ Moyzich, βρῆκε μέσα στὸ σαλόνι ἕνα πρόσωπο κοντοῦ ἀναστήματος, ἄσχημο, μὲ γκρίζα μαλλιὰ καὶ μὲ χαρακτηριστικὰ κτυπητά.

—Μπορῶ νὰ προσφέρω στὴν κυβέρνησί σου, πολύτιμες ὑπηρεσίες, τοῦ εἶπε, χωρὶς περιστροφές, σὲ ἄψογο ἀγγλικὴ γλῶσσα. Μπορῶ νὰ σᾶς παραδώσω φωτογραφίες σπουδαίων ἀπορρήτων ἐγγράφων τῆς βρεττανικῆς πρεσβείας. Ζητῶ ὅμως, 5.000 λίρες Ἀγγλίας γιὰ κάθε ἔγγραφο.

Ὁ Moyzich, ἀκούοντας τὶς παράλογες ἀξιώσεις τοῦ ἐπισκέπτου του, ἑτοιμάστηκε νὰ τὸν πετάξῃ ἀπὸ τὴν πόρτα. Συνεκρατήθη ὅμως τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ συγκεχυμένος καὶ ἔκπληκτος ἀπὸ τὸ θράσος, τὴν ἀναίδεια καὶ τὴν αὐθάδεια τοῦ Diello, νὰ ζητῇ μία τόσο ὑπέρογκη ἀμοιβή, τοῦ εἶπε.

—Καὶ ποιὸς μὲ διαβεβαιώνει ὅτι δὲν εἶσαι πράκτωρ τῶν Ἄγγλων;

—Ἐὰν ἡ προσφορά μου δὲν σ' ἐνδιαφέρει, θὰ ἐνδιαφέρῃ ἄλλα πρόσωπα, ἀπήντησεν ὁ Diello, τείνοντας τὸ χέρι του πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς σοβιετικῆς πρεσβείας. Πρέπει νὰ μὲ πιστεύσετε καὶ ν' ὁρκεσθῆτε στὸ λόγο μου, ἐξηκολούθησε ὁ Diello. Τὰ ἔγγραφα ποὺ σᾶς προσφέρω ἀξίζουν τὰ χρήματα ποὺ ζητῶ.

Τέλος, ὁ κοντούλης ἐπισκέπτης, ἀρνούμενος νὰ συζητήσῃ ἐπὶ μακρότερον, κατέληξεν ὡς ἑξῆς:

—Ξέρω, βέβαια, ὅτι δὲν μπορεῖτε νὰ πάρετε ἀπόφασι πρὶν σκεφθῆτε καὶ ἐξετάσετε τὸ ζήτημα καὶ πρὶν συμβουλευθῆτε τὸν πρεσβευτή σας. Σᾶς δίδω λοιπὸν προθεσμίαν μέχρι τὸ ἀπόγευμα τῆς 28 Ὀκτωβρίου γιὰ ν' ἀποφασίσετε.

—Εἶναι πάρα πολὺ μικρὴ ἡ προθεσμία, διεμαρτυρήθη ὁ Moyzich, ποὺ τοῦ ἐχρειάζετο μία μεγαλύτερη, γιὰ μιὰ τόσο σοβαρὴ ὑπόθεσι.

Ὁ Diello, ἀπήντησε, ὅτι θὰ τοῦ τηλεφωνήσῃ στὶς 5 ἀκριβῶς τὸ ἀπόγευμα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου. Ἂν ἡ ἀπάντησις, εἶπε, εἶναι καταφατικὴ θὰ συναντήσῃ τὸν Moyzich τὴν ἴδια ἡμέρα στὶς 10 τὸ βράδυ, μέσα σ' ἕνα πάρκο καὶ θὰ τοῦ παραδώσῃ τὶς φωτογραφίες (μὴ ἐμφανισθείσες) τεσσάρων ἐγγράφων, ἄκρως μυστικῶν καὶ ἀπορρήτων, ἀφοῦ τοῦ μετρήσῃ τὶς 20.000 λίρες Ἀγγλίας.

Τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης ἡμέρας ὁ γραμματεὺς Zeuke, ρώτησε τὸν Moyzich.

—Τί ἐντύπωσι, λοιπόν, σοῦ ἔκαμε ὁ παληός μου ὑπηρέτης ;

Ὁ Moyzich δὲν ἀπέκρυψε τὴν ἔκπληξί του.

—Ὁ Diello εἶναι τώρα μαὶτρ - ντ' - ὁτὲλ τοῦ Βρεττανοῦ πρεσβευτοῦ, ἐξηκολούθησε ὁ Zeuke μ' ἕνα μειδίαμα. Εἶναι πάρα πολὺ ἔξυπνος. Θὰ ἦταν κρῖμα νὰ εἶναι ὑπηρέτης. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο τὸν ἄφησα νὰ φύγῃ. Ὁ Zeuke, συμφωνεῖ μὲ τὸν Moyzich, ὅτι 20.000 λίρες, εἶναι πάρα πολλὰ γιὰ 4 ἔγγραφα, ποὺ δὲν γνωρίζουν μάλιστα τὴν σπουδαιότητα τοῦ περιεχομένου των. Ἀλλὰ προσέθεσε. Ἂν τὰ ἔγγραφα ἔχουν πραγματικὴν ἀξία, θὰ ἦταν μεγάλη μας ἀδεξιότης καὶ μεγάλη μας γκάφα νὰ μᾶς ξεφύγουν.

Τῇ συμβουλῇ τοῦ γραμματέως, ὁ Moyzich συνέταξεν ἕνα σημείωμα καὶ τὸ

ὑπέβαλε στὸν πρεσβευτή. Λίγο ἀργότερα, τὸ ἴδιο πρωΐ, ὁ Φὸν Πάπεν, ὑπηγόρευσεν ἕνα ἐπεῖγον ραδιοτηλεγράφημα, στὸ ὁποῖο ἐξέθεσε τὴν ὑπόθεσι στὸν Ρίμπεντροπ, ὑπουργὸ τῶν 'Εξωτερικῶν τῆς Γερμανίας καὶ τοῦ ἐζήτησε νὰ τοῦ ἐμβάσῃ τὸ ταχύτερον τὶς 20.000 λίρες, ἂν βεβαίως συμφωνοῦσε.

Τὰ χρήματα ἔφθασαν τὴν μεθεπομένην ἀεροπορικῶς.

Στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα τὶς 28 'Οκτωβρίου 1943, ὅταν ἤχησε τὸ τηλέφωνο, ὁ Moyzich παρετήρησε κάποια παράξενη στάσι τῆς νέας καὶ ὡραίας γραμματέας του Νέλλυ Κάπ, κόρης ἑνὸς παληοῦ προξένου τῆς Γερμανίας στὴν Βομβάη. Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Moyzich ἦταν συνεπὴς στὸ ραντεβοῦ του. Χωρὶς νὰ πῇ λέξι, πῆρε ὁ Diello τὰ χρήματα καὶ παρέδωσε στὸν Moyzich, ἕνα μικρὸ κουτὶ ἀπὸ ἀλουμίνιο, ποὺ περιεῖχε ἕνα φίλμ. 'Ο Moyzich ἐπέστρεψε γρήγορα στὸ γραφεῖο του καὶ κάλεσε ἀμέσως τὸν φωτογράφο, ποὺ ἡ γκεστάπο εἶχε ὁρίσει, νὰ τὸν βοηθᾶ στὸ σπουδαῖο του ἔργο τῆς κατασκοπείας. 'Ο Φὸν Πάπεν καὶ ὁ Zeuke δὲν ἄργησαν νὰ ἔλθουν καὶ αὐτοὶ ἐκεῖ.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα, ὁ φωτογράφος τοὺς παρουσίασε τὶς μεγενθύνσεις. Οἱ τρεῖς ἄνδρες συνεφώνησαν, ὅτι τὰ ἔγγραφα ποὺ εἶχαν στὰ χέρια των, ἄξιζαν πράγματι τὰ χρήματα ποὺ πλήρωσαν. Τὸ πρῶτο, ἦταν ἕνας κατάλογος τῶν μυστικῶν πρακτόρων τῆς 'Ιντέλιζενς Σέρβις στὴ Τουρκία. Τὸ δεύτερο, ἦταν μία περιληπτικὴ ἀμερικανικὴ ἀναφορά, ποὺ ἔδιδε ἀριθμοὺς καὶ εἴδος τῶν παραχωρηθέντων μέχρι ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὅπλων, ἀπὸ τὴν 'Αμερικὴ στὴ Ρωσία. Τὸ τρίτο, ἦταν ἕνα ἀντίγραφο ἑνὸς σημειώματος, ποὺ εἶχε στείλει προσφάτως στὸ Λονδίνο ὁ πρεσβευτὴς τῆς 'Αγγλίας στὴν "Αγκυρα, σὲρ Hughe Knatchbull - Hugessen. Σ' αὐτὸ τὸ σημείωμα, ὁ πρεσβευτὴς ἐξέθετε λεπτομερῶς τὶς τελευταῖες του συζητήσεις μὲ τὸν Νουμὰν Μενεμτζόγλου, Τοῦρκον ὑπουργὸν τῶν 'Εξωτερικῶν, ἐν τῇ προσπαθείᾳ του νὰ πείσῃ αὐτόν, ὅπως βγῇ ἡ Τουρκία στὸν πόλεμο κατὰ τῆς Γερμανίας. Τὸ τελευταῖο ἔγγραφο, ἦταν μιὰ ἀναφορὰ τῶν ἀποφάσεων ποὺ ἐλήφθησαν ἀπὸ τοὺς Χὰλ - "Ηντεν καὶ Μολότωφ, ὑπουργοὺς τῶν 'Εξωτερικῶν τῶν συμμάχων, κατὰ τὴν συνδιάσκεψι ποὺ ἐπραγματοποιήθη στὴ Μόσχα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Φὸν Πάπεν ἔλαμψε ἀπὸ χαρά.

—Νομίζω, εἶπε, ὅτι ὁ ἔξυπνος καὶ εὔγλωττος κοντούλης, ποὺ χρησιμοποιήσαμε, ἀξίζει πολλά. Δὲν πρέπει στὸ μέλλον νὰ τὸν καλοῦμε Diello, ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά του. 'Ο « Κικέρων », ἦταν ἐπίσης ἕνας ἄνθρωπος πολὺ ἔξυπνος καὶ εὔγλωτος. Θὰ τὸν ἀποκαλοῦμε στὸ μέλλον « Κικέρων ».

Τὶς φωτογραφίες ἀπέστειλαν στὸ Βερολῖνο μὲ εἰδικὸ ταχυδρομεῖο. Μόλις τὶς πῆρε ὁ Ρίμπερντροπ, τὶς ἔδειξε ἀμέσως στὸ Χίτλερ. 'Ο τελευταῖος ἐξεδήλωσεν ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον καὶ ἐζήτησε νὰ λαμβάνῃ γνῶσιν ὅλων τῶν ἐγγράφων, ποὺ ὁ « Κικέρων » θὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς προμηθεύσῃ.

'Ο Ρίμπεντροπ διέταξε τὸν Φὸν Πάπεν νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν « Κικέρων » σὰν μόνιμο πράκτορά του, ἀλλά, ἂν εἶναι δυνατόν, ὑπὸ ὅρους περισσότερον λογικοὺς καὶ συγκαταβατικούς.

"Επειτα ἀπὸ πολλὰ παζαρέματα, ὁ « Κικέρων » συγκατετέθη καὶ ἐδέχθη ὡς ἀμοιβὴ 15.000 λίρες 'Αγγλίας, γιὰ 20 ἔγγραφα. 'Η ἀμοιβὴ αὐτὴ ἐμειώθη ἀργότερα σὲ 10.000 λίρες 'Αγγλίας, γιὰ κάθε 20 ἔγγραφα. Σὲ διάστημα 5 μηνῶν ὁ « Κικέρων » ἔλαβε 125.000 λίρες.

Σὲ πιεστικὲς ἐρωτήσεις, ὁ « Κικέρων » διηγήθη μιὰ μέρα στὸν Moyzich, πῶς κατώρθωσε νὰ φωτογραφήσῃ τόσα ἐμπιστευτικὰ καὶ ἄκρως ἀπόρρητα ἔγγραφα.

'Ο Knatchbull - Hugessen "Αγγλος πρεσβευτὴς στὴν "Αγκυρα, ἦταν τρομερὰ μανιώδης φιλόμουσος, ἡ δὲ ἀγάπη του πρὸς τὴν μουσικὴ τοῦ εἶχε καταντήσει μεγάλο πάθος. "Οταν ὁ « Κικέρων » τὸν ἐπληροφόρησεν, ὅτι ἤξερε ἀπ' ἔξω πολλὲς ἀπὸ τὶς ἰταλικὲς ὄπερες, ὁ πρεσβευτὴς φάνηκε ἐνθουσιασμένος καὶ γοητευμένος.

Ἔτσι ὁ « Κικέρων », ἐκέρδισε τὴν συμπάθειά του καὶ πολλὲς φορὲς τοῦ ἐζήτησε νὰ τοῦ μεταφράση ὡρισμένες ὄπερες. « Ὁ Κικέρων » ἐπέτυχε πλέον καὶ τὴν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη τοῦ πρεσβευτοῦ, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καθήκοντά του ὡς μαίτρ - ντ' - ὁτέλ, τοῦ ἀνέθεσε καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ ἰδιαιτέρου καὶ ἐμπίστου του ὑπηρέτου.

Ἕνα πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ ὁ « Κικέρων » ξεσκόνιζε ἕνα παντελόνι τοῦ πρεσβευτοῦ, βρῆκε σὲ μιὰ τσέπη του ἕνα κλειδί, τὸ κλειδὶ τοῦ χρηματοκιβωτίου τοῦ πρεσβευτοῦ. Σκέφθηκε ἀμέσως, ὅτι ἡ ἀμέλεια τοῦ ἀφεντικοῦ του, μποροῦσε νὰ τοῦ φέρη μεγάλη τύχη καὶ ἔδωσε καὶ κατεσκεύασε ἀμέσως ἕνα ἀντικλεῖδι. Κατόπιν, ἄρχισε νὰ φωτογραφίζη ἀπὸ τὰ ἔγγραφα ποὺ ἦσαν ταξινομημένα στὸ χρηματοκιβώτιο, ὅσα ἐνόμιζε ὅτι ἔχουν κάποια σπουδαιότητα. Ὁ « Κικέρων » ἀνέπτυσσε τὴν κατασκοπευτική του αὐτὴ δραστηριότητα, κατὰ κανόνα, ὅταν ὁ πρεσβευτὴς ταξίδευε, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν νύκτα ὅταν ἐκοιμᾶτο. Ἡ προσωπικότης τοῦ κατασκόπου ἐγοήτευε, ἀλλὰ καὶ προκαλοῦσε ἀηδία στὸν Moyzich.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἐστερεῖτο παντὸς συναισθήματος, εἶπε. Ἡ ἔκβασις τοῦ πολέμου, τοῦ ἦτο τελείως ἀδιάφορος. Ἂν δὲ ἐνήργει κατασκοπείαν ὑπὲρ τῶν Γερμανῶν, αὐτὸ τὸ ἔκαμε μόνο καὶ μόνο, γιατὶ εἶχε πεισθῆ, ὅτι αὐτοὶ θὰ ἐπλήρωναν ἀκριβώτερα, ἀπὸ κάθε ἄλλον, τὰ μυστικὰ καὶ ἀπόρρητα ἔγγραφα ποὺ φωτογράφιζε.

Οἱ φωτογραφίες εἶχαν μία ἀνεκτίμητη ἀξία γιὰ τὴν Γερμανία. Ἡ φωτογραφιθεῖσα καὶ πωληθεῖσα στοὺς Γερμανοὺς ἀγγλικὴ ἀναφορὰ ἐπὶ τῆς συνδιασκέψεως τῆς Τεχεράνης, ἀπεκάλυπτε, μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες, τὰς διεξαχθείσας ἐν αὐτῇ συζητήσεις μεταξὺ τῶν συμμάχων, ὡς πρὸς τὸ ἄνοιγμα ἑνὸς δευτέρου μετώπου. Ἡ ἀναφορὰ τοῦ Ἄγλου πρεσβευτοῦ σὲρ Hhuge ἐπὶ τῆς συνδιασκέψεως τοῦ Καΐρου, ἐπληροφόρησε τὸν Χίτλερ, ὅτι οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Ρῶσοι προσεπάθουν νὰ βγάλουν τὴν Τουρκία στὸν πόλεμο, οἱ πρῶτοι μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ γεγονὸς αὐτὸ θὰ καθίστα ἀναγκαία μιὰ εἰσβολὴ στὰ Βαλκάνια καὶ θὰ ἐμπόδιζε ἔτσι τοὺς Ρώσσους νὰ ξαπλωθοῦν σ' ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη, οἱ δὲ δεύτεροι μὲ τὴν σκέψι καὶ πρόβλεψι, νὰ ἐξασθενήσουν, ὄχι μόνον τὴν Γερμανία, ἀλλὰ καὶ τὴν Τουρκία, σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν αὐτὲς αἱ χῶρες, μετὰ τὴν λῆξι τοῦ πολέμου, ν' ἀντιδράσουν στὰ κατακτητικὰ κομμουνιστικά τους σχέδια.

Ὁ Φὸν Πάπεν, εἶχεν ὡς ἀποστολὴν νὰ κατορθώση, μὲ κάθε θεμιτὸ καὶ ἀθέμιτο μέσο, νὰ ἐξαναγκάση τὴν Τουρκία νὰ μείνη οὐδετέρα. Γιὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκπλήρωσι τῆς ἀποστολῆς του, προχώρησε τόσο πολὺ στὴν χρησιμοποίησι τοῦ κατασκόπου « Κικέρων », ὥστε δὲν ἐβράδυνε νὰ πέση σὲ γκάφα.

Φύσει δύσπιστος ὁ Τοῦρκος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Μενεμτζόγλου, ποὺ σημειωτέον ἦταν ἀντιναζί, κατέληξε νὰ πῆ στὸν Ἄγγλο πρεσβευτὴ σὲρ Knatchbull Hugessen, ὅτι θἄπρεπε ἀπαραιτήτως νὰ ὑπάρχη κάποιος κατάσκοπος μέσα στὴν ἀγγλικὴ πρεσβεία.

Γιὰ νὰ ἐνημερώση ὁ Ἄγγλος πρεσβευτὴς τὴν κυβέρνησί του, μὲ τὶς ὑπόνοιες τοῦ Τούρκου ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν, ἀπέστειλε ἀμέσως ἕνα ραδιοτηλεγράφημα κρυπτογραφικό. Ὁ « Κικέρων » ἐφωτογράφισε αὐτὸ ἀμέσως καὶ παρέδωσε τὸ φίλμ στὴν γερμανικὴ πρεσβεία. Τὸ Λονδίνο ἀπέστειλεν ἀεροπορικῶς ἕνα αὐτόματο μηχάνημα συναγερμοῦ, ποὺ θὰ εἰδοποιοῦσε σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ ἐπεχειρεῖτο ν' ἀνοίξουν τὸ χρηματοκιβώτιο. Ὁ « Κικὲρων », σὰν πρόσωπο τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης τοῦ πρεσβευτοῦ, ἔλαβε μέρος κατὰ τὴν ἐγκατάστασι τοῦ αὐτομάτου μηχανισμοῦ συναγερμοῦ καὶ ἔμαθε μὲ ποιὸ τρόπο θ' ἀπέτρεπε τὸ κωδούνισμα συναγερμοῦ, κατὰ τὴν λειτουργία τοῦ αὐτομάτου αὐτοῦ μηχανήματος. Ἔτσι μποροῦσε ἄφοβα νὰ ἐξακολουθήση νὰ διαρπάζη τὰ μυστικὰ καὶ ἀπόρρητα, ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ πρεσβευτοῦ, ἔγγραφα χωρὶς νὰ διατρέχη τὸν κίνδυνο ν' ἀνακαλυφθῆ.

Ξαφνικὰ τὴν 6ην Ἀπριλίου 1944 ἐξερράγη μιὰ πραγματικὴ βόμβα στὴν γερμανικὴ πρεσβεία. Ἡ Νέλλυ Κάπ, ἡ νεαρὰ καὶ ὄμορφη γραμματεύς, ἐξηφανίσθη. Ἀργότερα ἀπεκαλύφθη, ὅτι ἡ νεαρὰ αὐτὴ κοπέλλα ἦταν ἀντιναζὶ καὶ ἐνήργει κατασκοπείαν ὑπὲρ τῶν Ἄγγλων. Αὐτὴ κατέδωσε τὸν « Κικέρων » στὸν πρεσβευτὴ Kugtchbull Hugessen, ὁ ὁποῖος ἀπεμάκρυνε ἀμέσως τὸν ἀγαπητὸ καὶ ἔμπιστό του ὑπηρέτην. Δὲν ξαναεῖδε ὁ Moyzich τὸν « Κικέρων », παρὰ μόνο μιὰ φορά, μετὰ τὴν ἀποπομπή του ἐκ τῆς βρεττανικῆς πρεσβείας.

Ὁ Moyzich ἀπεδείχθη, ὅτι ἐνήργει ἁπλῶς κατασκοπείαν καὶ ὅτι οὐδεμίαν. ἀνάμιξιν εἶχε σὲ διαπραχθέντα ἐγκλήματα πολέμου. Ἔτσι ἀπηλλάγη πάσης κατηγορίας Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ ὁ Moyzich ἐπέστρεψε στὸ μικρὸ χωριό του, κοντὰ στὶς Τυρολέζικες Ἄλπεις. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἄκουσα νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν, ἐκέρδιζε τὴ ζωή του ἀσκώντας τὸ ἐπάγγελμα τοῦ φωτογράφου.

Ὁ ἥρως τῆς κατασκοπευτικῆς αὐτῆς περιπετείας, βγῆκε ἀπὸ τὴν ἀφάνεια προσφάτως, ὅταν ἐδημοσίευσε τ' ἀπομνημονεύματά του, ὑπὸ τὸν τίτλον « Κικέρων ». Ἀπεκάλυψε, γιὰ πρώτη φορά, τὸ πραγματικό του ὄνομα Elyeza Bazna καὶ ἐξιστόρισεν, ἀηδιασμένος καὶ ἀπογοητευμένος, τὴν τραγικὴ διάψευσι τῶν ἐλπίδων του. Γιατί, « ὁ πιὸ ἀκριβοπληρωμένος κατάσκοπος τοῦ κόσμου » πληρώθηκε μὲ παρακεχαραγμένα νομίσματα. Οἱ Γερμανοὶ ἐχρησιμοποίησαν παρακεχαραγμένες λίρες Ἀγγλίας, γιὰ νὰ ἀνταμείψουν τὶς ὑπηρεσίες του, δηλαδὴ ἀπὸ τὶς λίρες ποὺ εἶχαν κατασκευάσει γιὰ νὰ κλονίσουν τὸ βρεττανικὸ νόμισμα. Ἔτσι, ὁ θησαυρὸς μὲ τὸν ὁποῖο ὁ κατάσκοπος ὑπελόγιζε ν'ἀγοράσῃ ἕνα ξενοδοχεῖο πολυτελείας σὲ μιὰ λουτρόπολι τῆς Τουρκίας, δὲν ἄξιζε πλέον τίποτα τὸ 1945, παρὰ μόνο τὴν ἀξία τοῦ χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε τυπωθῆ.

Μέσα στὰ ἀπομνημονεύματά του ὁ Elyeza Bazna, βεβαιοῖ ὅτι σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι ἐνήργησε κινούμενος μόνο ἀπὸ πατριωτισμό, μὲ σκοπὸ ν' ἀποτρέψῃ τὴν Τουρκία νὰ βγῆ στὸν πόλεμο. Δὲν ἐδίστασε, μάλιστα, ν' ἀποτανθῆ προσωπικῶς στὸν Δρ. Adenauer, πρόεδρον τῆς Ὁμοσπονδιακῆς Δυτικῆς Γερμανίας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐζήτησε ν' ἀναγνωρισθοῦν καὶ πληρωθοῦν οἱ ὑπηρεσίες του πρὸς τὸ Γ' Ράϊχ. Δὲν πῆρε βέβαια ἱκανοποιητικὴ ἀπάντησι καὶ σήμερα φυτοζωεῖ στὴν Κωνσταντινούπολι, μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ τὰ τέσσαρα παιδιά του.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ[1]

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχὲντ «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τὸ F.B.I. εἶναι ἕνας ὀργανισμὸς ἀποτελούμενος ἀπὸ 14.000 καὶ πλέον ἄνδρας καὶ γυναίκας, ποὺ συνεργάζονται στενὰ μεταξύ τους. Εἶναι ἕνας ὀργανισμὸς ὁ ὁποῖος ἐργάζεται ὡς ἕνα σύνολον. Προτιμῶ νὰ χρησιμοποιήσω τὸν ὅρον « ὀργανισμός », διότι κάθε μέλος του ἔχει σαφῶς καθωρισμένα καθήκοντα καὶ ταυτοχρόνως προσωπικὴ καὶ ἀνεξάρτητη εὐθύνη, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του. Κανένα ὅμως πρόβλημα δὲν ἔχει λυθῆ μὲ τὴν προσπάθεια ἑνὸς καὶ μόνον ἀτόμου. Οἱ εὐτυχίες μας ἦσαν ἀποτέλεσμα τῶν συνδυασμένων προσπαθειῶν τοῦ συνόλου τοῦ ὀργανισμοῦ.

Τὸ F.B.I., ὅπως τοῦτο ἐμφανίζεται σήμερον, δὲν εἶναι δημιούργημα ἑνὸς μόνον ἀνθρώπου. Ἐδημιουργήθη μὲ τὴν πίστιν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν χιλιάδων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ποὺ ὑπηρέτησαν ἐπὶ ἔτη εἰς τὰς τάξεις του. Ἐπαναλαμβάνω συνεχῶς στοὺς συνεργάτας μου, ὅτι, ἡ ὑπόληψις τὴν ὁποίαν χαίρει καὶ ἀπολαμβάνει σήμερον τὸ F.B.I. δὲν ὀφείλεται μόνον εἰς ἕνα ἄνθρωπο. Ἕνας ἄνθρωπος ὅμως μπορεῖ νὰ τὴν καταστρέψη.

Τὰ διαπιστευτήρια τοῦ F.B.I. εἶναι πάντοτε ἡ πίστις. Ἔτσι ἦταν πάντοτε καὶ ἔτσι θὰ εἶναι καὶ εἰς τὸ μέλλον. Τὸ F.B.I. ἔχει τὴν συναίσθησιν τῆς πίστεως αὐτῆς. Παράγων τῆς πίστεως εἶναι καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη. Χωρὶς τὴν ἐμπιστοσύνη ἀσφαλῶς δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ ἐκπληρώσωμε τὸ ἔργον μας.

Μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἱκανοποιήσεις ποὺ δοκιμάζω εἶναι ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον οἱ νομοταγεῖς πολῖται συνεργάζονται μὲ τοὺς ὑπαλλήλους μας.

Τὸ γεγονὸς ὅτι 7.000 περίπου νέοι, γονεῖς καὶ ἄτομα, διαφόρων κατηγοριῶν, ἐπισκέπτονται τὰ γραφεῖα τοῦ Ἀρχηγείου μας κάθε ἑβδομάδα, μᾶς κάμνει νὰ αἰσθανώμεθα ἰδιαιτέρως ὑπερήφανοι. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐπισκέπται μας ἐπίσης πιστεύουν ὅτι θὰ ἀνταποκριθοῦμε στὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὶς προσδοκίες τους.

Ὅταν ἕνας ὑπάλληλός μας συλλαμβάνη ἕνα κακοποιό, ἀποκαλύπτη μιὰ ἀπάτη, διαφθορὰ ἢ ἀτιμία, τοῦτο δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστο ἔργο δι' αὐτόν. Εἶναι ὅμως ἕνα καθῆκον ποὺ πρέπει νὰ γίνη. Ὅταν λαμβάνωμεν γνῶσιν τῶν προδοτικῶν καὶ ἀνατρεπτικῶν ἐνεργειῶν, δὲν μποροῦμε νὰ μείνωμε ἀδρανεῖς. Ἐξαγριώνομαστε καὶ ἐμεῖς, ὅπως ἐξαγριώνεται καὶ κάθε Ἀμερικανός. Γνωρίζομεν ἐπίσης ὅτι ἡ ἀποθάρρυνσις προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν καὶ τὴν ἔλλειψιν συνειδήσεως καὶ ἐπιγνώσεως διὰ τὶς ἀνατρεπτικὲς δυνάμεις, ποὺ ἐκδηλώνονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Ἐν ὀλίγοις, καὶ τὸ F.B.I. εἶναι ἕνας ἀνθρώπινος ὀργανισμός. Δὲν στέκει εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τὶς πνευματικὲς καὶ φυσικὲς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς τοῦ Ἀμερικανοῦ. Οἱ ὑπάλληλοί μας εἶναι πάντοτε τόσο κοντὰ σας, ὅσο καὶ τὸ τηλέφωνό σας. Μπορεῖτε νὰ βασίζεσθε σ' αὐτοὺς ἡμέρα καὶ νύκτα, κατὰ τὰς ἐργασίμους καὶ μὴ ἐργασίμους ἡμέρας.

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ἐπιθυμῶ νὰ τονίσω μὲ ἔμφασιν, ὅτι τὸ F.B.I. δὲν εἶναι, δὲν μπορεῖ νὰ καταστῆ μιὰ ἐθνικὴ ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία, ἡ δὲ δρᾶσις του στηρίζεται κυρίως στὴ συνεργασία. Τὸ F.B.I. συμβάλλει καὶ ἐνθαρρύνει στὴ συνεργασία τῶν

---

1. Ἀπὸ τοῦ ἀνὰ χεῖρας τεύχους καὶ εἰς σειρὰν συνεχειῶν, θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα κεφάλαια τοῦ βιβλίου «Ἡ Ἱστορία τοῦ Ἔφ-Μπι-Ἄι».

τοπικῶν καὶ κρατικῶν ὑπηρεσιῶν. 'Από τὴν ἐθνικὴν 'Ακαδημία τοῦ F.B.I., ἡ ὁποία λειτουργεῖ ἐπὶ 21 καὶ πλέον ἔτη, ἔχουν ἐκπαιδευθῆ πλέον τῶν 3.200 ἐπίλεκτα ὄργανα τῶν σωμάτων ἐπιβολῆς τοῦ νόμου. 'Η ἐκπαίδευσις καὶ ἡ καθοδήγησις αὐτὴ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν μεγαλυτέραν διασφάλισιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων. Τὸ F.B.I. δὲν ἀμφέβαλε ποτὲ ὅτι ἡ 'Αστυνομία εἶναι ἐκείνη ποὺ πρέπει νὰ πρωτοστατῆ πάντοτε στὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἐγκλήματος.

"Ενας ὀργανισμός, ὅπως εἶναι τὸ F.B.I., σημειώνει ἐπιτυχίες μόνον ὅταν ὑπάρχει στενὴ συνεργασία, ἄγρυπνος ἔλεγχος καὶ μεγάλη εὐχέρεια στὶς μετακινήσεις. 'Εγὼ προσωπικῶς δὲν ἐπεθύμησα ποτὲ νὰ ἰδῶ τὸ F.B.I. νὰ ἐπεκτείνη τὴ δράσι του μέχρι σημείου ὥστε νὰ ἀπολέση τὴ συνοχή του. Θὰ εὐχαριστηθῶ δὲ πολὺ ὅταν φθάση ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ συνθῆκες θὰ εἶναι τέτοιες, ὥστε νὰ μὴ μᾶς ἀναθέτουν πλέον ἄλλα πρόσθετα καθήκοντα.

Δὲν εἴμεθα ἕνας ὀργανισμὸς ποὺ ἱδρύθηκε μὲ συμβόλαια. Τὸ F.B.I. εἶναι μία ὑπηρεσία ποὺ ὑπάγεται στὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης. Καὶ ἔτσι ἔπρεπε νὰ εἶναι. Τὸ F.B.I. δὲν θὰ ἐπιτρέψη ποτὲ νὰ καταστῆ ἀνεξάρτητος ὀργανισμός, νὰ ἐνεργῆ, δηλαδή, χωρὶς νὰ ἐλέγχεται.

Τὸ F.B.I. εἶναι μιὰ ὑπηρεσία τῆς ὁποίας τὰ καθήκοντα εἶναι ἡ ἀσφάλεια τοῦ κράτους, ἡ σύλληψις τῶν παραβατῶν τῶν ὁμοσπονδιακῶν νόμων, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ἁρμοδιότητός του, καὶ ἡ παροχὴ τῶν πληροφοριῶν του πρὸς τὶς ὑπηρεσίες ποὺ εἶναι ἐπιφορτισμένες μὲ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ νόμου. Εὐθὺς μόλις συγκεντρώσουμε τὰ αἰτούμενα στοιχεῖα, συλλάβουμε τὸν παραβάτη καὶ παράσχουμε τὴν συνδρομή μας στὶς ἄλλες ἁρμόδιες ἀρχές, ἡ ἀποστολή μας ἔχει λήξει. 'Εμεῖς ὑποβάλλουμε μόνον τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν μας στὶς ἄλλες κρατικὲς ὑπηρεσίες. Ποτὲ δὲν ὑποτιμοῦμε τὰ πορίσματα τῶν ἐρευνῶν μας, ἀλλὰ οὔτε κάμνουμε συστάσεις. Δὲν κατατάσσουμε τοὺς ἑαυτούς μας στὶς διοικητικὲς ὑπηρεσίες, γιὰ νὰ ἐκφράσωμε τὴ γνώμη μας ποιὸς εἶναι πιστὸς καὶ ποιὸς δὲν εἶναι, ποιὸς εἶναι κίνδυνος γιὰ τὴν δημόσια ἀσφάλεια ἢ ποιὸς εἶναι κατάλληλος γιὰ νὰ προσληφθῆ σὲ κρατικὴ ὑπηρεσία. 'Εμεῖς ἁπλῶς ἀναφέρουμε τὰ στοιχεῖα.

"Αλλη πηγὴ δυνάμεως γιὰ τὸ F.B.I. εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ὀργανισμός μας εἶναι μιὰ ὑπηρεσία μὲ ἐπαγγελματίες, στὴν ὁποία οἱ διορισμοὶ καὶ οἱ προαγωγὲς ἐνεργοῦνται μὲ βάσι τὴν ἱκανότητα, τὰ ἐπαγγελματικὰ προσόντα καὶ τὴν δραστηριότητα. Οἱ ἕνδεκα ὑπουργοὶ Δικαιοσύνης, ὑπὸ τοὺς ὁποίους ἔχω ὑπηρετήσει ὡς Διευθυντὴς τοῦ F.B.I.,ἐθεώρησαν καὶ ὑπεστήριξαν τὸ Γραφεῖον ὡς μίαν ὑπηρεσίαν ἀποτελουμένην ἀπὸ ἐπαγγελματίες καί, ἕνεκα τούτου, πρέπει νὰ παραμείνη μακρὰν κάθε πολιτικοῦ στοιχείου καὶ εὐνοιοκρατίας.

Τὸ ὅτι ἀπὸ τοῦ 1924, ὅτε ἱδρύθη τὸ Γραφεῖον, τὰς προαγωγὰς προτείνει καὶ πραγματοποιεῖ ἡ διεύθυνσις τοῦ Γραφείου, ἔχει ἀποδείξει τὴ μεγάλη ἀξία του. Κάθε ἄτομο ποὺ ὑπηρετεῖ σήμερα στὸ F.B.I. εἶναι ἕνα ἐκτελεστικὸν ἢ ἐποπτικὸν ὄργανον στὸν τομέα του ἢ στὴν Οὐάσιγκτων,καὶ προάγεται σύμφωνα μὲ τὶς προτάσεις τοῦ 'Αρχηγείου. 'Ελπίζουμε δὲ νὰ συνεχισθῆ νὰ γίνεται ἔτσι.

Δὲν εἶναι εὔκολο νὰ φτειάξη κανεὶς καλοὺς ὑπαλλήλους. Καὶ οἱ καλοὶ ὑπάλληλοι, οἱ ὁποῖοι ἐξελίχθησαν στὸ σῶμα, ἐξελίχθησαν λόγῳ τῆς πείρας των καὶ τῆς ἀναλήψεως τῶν εὐθυνῶν των, προϋποθέσεις ποὺ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν κρίσιν τῶν ἱκανοτήτων των. 'Η ἐνεργητικότης καὶ ἡ ἀφοσίωσις, τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύουν οἱ ὑπάλληλοι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των, δὲν ἐξαγοράζονται. Καθένας ἀπ' αὐτοὺς μποροῦσε νὰ διπλασιάση καὶ νὰ τριπλασιάση τὶς ἀποδοχές του σὲ ἰδιωτικὲς ἐπιχειρήσεις. 'Εὰν τὸ χρῆμα ἦταν τὸ κίνητρο στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, τότε δὲν θὰ εἶχα γύρω μου τοὺς ἱκανωτάτους αὐτοὺς ὑπαλλήλους, ποὺ ἔχω σήμερα.

'Από τὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς ἱδρύσεώς του τὸ F.B.I. μελετᾶ καὶ ὑπολογίζει.

Ἡ ἐργασία του, ἐὰν τὴν παρακολουθήση κανεὶς προσεκτικά, εἶναι σὰν ἕνα βαρόμετρο, ποὺ προλέγει τὶς ταραχώδεις καὶ ἤσυχες ἡμέρες του ἐγγὺς μέλλοντος.

Ἔχομεν ἀποδυθῆ εἰς ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἐγκλήματος καὶ πρέπει γρήγορα νὰ ἐξέλθωμε ἀπὸ τὸ ἠθικὸν χάος καὶ τὴν κατάπτωσι, ποὺ ἐπηκολούθησε τοὺς δύο παγκοσμίους πολέμους. Τὰ σημεῖα εἶναι εὐοίωνα. Τὸ κοινὸ σήμερα εἶναι περισσότερο ἐνημερωμένο γιὰ τὰ προβλήματα τῆς ἐγκληματικότητος, ὅσον ποτέ. Ἡ κοινὴ γνώμη ἐξαναγκάζει πολλοὺς νὰ ἀναλογισθοῦν τὶς εὐθύνες τους. Ἡ ἀγανάκτησις τῆς κοινωνίας διογκοῦται, μὲ τὴν ἀπαίτησιν ὅπως ὁ νόμος καὶ ἡ τάξις γίνουν πραγματικότης. Καὶ ὑπάρχει ἡ διάθεσις νὰ γίνουν πραγματικότης.

Οἱ ἀνατρεπτικὲς ἐνέργειες, καὶ ἰδίως τῶν κομμουνιστῶν, χρήζουν ἰδιαιτέρας ἐπαγρυπνήσεως. Ἡ ἀσφάλεια τῆς χώρας μας ἔχει ὑποφέρει πολλά, γιατὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς πολίτες μας ἔχουν «ἀπατηθῆ» ἀπὸ τὴν προπαγάνδα, ἡ ὁποία ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ Κομμουνιστικὸ κόμμα εἶναι ἕνα πολιτικὸ κόμμα ὅπως τὸ Δημοκρατικὸ καὶ τὸ Ρεμποπλικανικό. Ἔτσι πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ βρέθηκαν στὶς τάξεις τῶν κατασκόπων καὶ τῶν ἀνατρεπτικῶν στοιχείων καὶ ἔχουν γίνει πράκτορες ξένων κυβερνήσεων καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καταδικασθοῦν καὶ νὰ σταλοῦν στὶς φυλακὲς ὡς «πολιτικοὶ κρατούμενοι». «Πολιτικοὶ κρατούμενοι», φυσικά, δὲν ὑπάρχουν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ἐκεῖνοι ποὺ κρατοῦνται στὶς φυλακὲς παρέβησαν τοὺς νόμους τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐδικάσθησαν ἀπὸ τὰ ὁμοσπονδιακὰ δικαστήρια καὶ κατεδικάσθησαν. Δὲν νομίζω ὅτι χρήζουν ἰδιαιτέρας μεταχειρίσεως, σύμφωνα μὲ τὰ εἰδικὰ δικαιώματα καὶ προνόμια, τὰ ὁποῖα τοὺς ἀποδίδουν οἱ συμπαθοῦντες πρὸς αὐτούς.

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὁ ἀνατρεπτικὸς εἶναι παραβάτης, γιατὶ παραβαίνει τοὺς νόμους τῆς χώρας καὶ ὄχι γιατὶ διαφωνεῖ μὲ τὸ κόμμα ποὺ βρίσκεται στὴν ἐξουσία. Καὶ ὅποιος παραβαίνει τὸ νόμο διαπράττει μίαν ἄδικο πρᾶξι καὶ ἂν ἀκόμα τὰ ἐλατήρια τοῦ παραβάτου—ὅπως αὐτὸς ἰσχυρίζεται—εἶναι πολιτικά. Ἐὰν ἐπιτρέψωμεν τὰ πολιτικὰ ἐλατήρια νὰ δικαιώνουν τὶς παραβάσεις τοῦ νόμου, τότε θὰ ἔχωμεν πολιτικὴ ἀναρχία καὶ στὴ χώρα αὐτή, ὅπως σὲ παρόμοιες περιπτώσεις ἔχει συμβῆ σὲ ἄλλες χῶρες.

Ὡς Διευθυντὴς τοῦ F.B.I. ἐπὶ 30ετίαν καὶ πλέον, ἔχω παρακολουθήσει τὴν ἱστορία τοῦ Γραφείου, ὅπως τὴν ἀναφέρουν καθημερινῶς ὁ τύπος, τὸ ραδιόφωνο καὶ ἡ τηλεόρασις. Ἡ ὑπηρεσία μας ἐλέγχεται αὐστηρῶς ἀπὸ τὰ Συμβούλια τοῦ Κογκρέσσου, ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία τοῦ Γενικοῦ Λογιστηρίου καὶ ἀπὸ τὰ δικαστήρια. Σὲ ἄρθρα περιοδικῶν καὶ σὲ βιβλία ἔχουν ἀναπτυχθῆ πολλὲς φορὲς οἱ φάσεις τῆς ἐργασίας τοῦ Γραφείου. Μερικὰ ἀπὸ τὰ δημοσιεύματα αὐτὰ εἶναι γνήσια, ἄλλα εἶναι παραμορφωμένα καὶ μερικὰ εἶναι κατασκευάσματα τῆς φαντασίας.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἦταν ἀδύνατο νὰ βρῆ κανεὶς ἕνα ἁπλὸ βιβλίο γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ F.B.I., τὴν ἵδρυσί του, τὴν ἀνάπτυξί του καὶ τοὺς ἀγῶνες του. Πράγματι, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I. δὲν εἶχε κυκλοφορήσει σὲ βιβλίο, τὸ κοινὸ εἶχεν ἐπανειλημμένως ἀπαιτήσει τὴν ἐνημέρωσί του, γιατὶ διψοῦσε νὰ μάθη τί ἦταν τὸ F.B.I. Ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ «μυστήριο». Ἦταν ἕνα μυστήριο, γιατὶ ἡ δράσις του ἦταν ἀνεπτυγμένη σὲ μεγάλης ἐκτάσεως ἐπιχειρήσεις καὶ γιὰ νὰ λάβη κανεὶς μιὰ ἰδέα γιὰ τὴν πολυσχιδῆ αὐτὴ δράσι, ἀπαιτεῖτο μιὰ γενικὴ ἔρευνα, τὴν ὁποία λίγοι μόνο ἦταν εἰς θέσιν νὰ πραγματοποιήσουν.

Τὸ θέρος τοῦ 1955, ὁ Ντὸν Χουάιτχεντ ὑπέμνησε μιὰ αἴτησι τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποβάλει πολὺ πρὶν καὶ ζητοῦσε τὴν ἄδεια νὰ γράψη ἕνα βιβλίο, ποὺ θὰ περιελάμβανε ὁλόκληρη τὴν ἱστορία τοῦ Γραφείου. Ὁ κ. Χουάιτχεντ εἶναι πολὺ γνωστὸς στὴν Οὐάσιγκτων. Τοῦ ἔχουν ἀπονεμηθῆ δύο βραβεῖα Πούλιτζερ, γιὰ διακεκριμένες μελέτες πάνω σὲ ὑποθέσεις τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ. Γενικῶς ἐθεωρεῖτο ὡς ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ σπουδαίους ἀνταποκριτὰς τοῦ Βου παγκοσμίου πολέ-

μου καὶ τοῦ πολέμου τῆς Κορέας. Εἶχε γράψει καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν μελέτες γιὰ τὸ Γραφεῖο καὶ εἴχαμε πλήρη ἐμπιστοσύνη στὴν ἀκεραιότητα, τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν ἀντικειμενικότητά του.

Γιὰ νὰ διευκολυνθῆ στὸ ἔργον του, ἔπρεπε νὰ τεθοῦν στὴ διάθεσίν του στοιχεῖα, ἀλλὰ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ἀσφαλείας. Πάντοτε θὰ ὑπάρχουν πτυχὲς τῆς δράσεως τοῦ Γραφείου, ποὺ διὰ λόγους ἀσφαλείας δὲν ἐπιτρέπεται ἡ δημοσίευσίς των. Ὁ Χουάιτχεντ θὰ εἶχε στὴ διάθεσί του τὰ στοιχεῖα ποὺ ἀφοροῦσαν ἕνα ἀξιόλογο ἀντικειμενικὸ ἀποτέλεσμα, μὲ πλήρεις λεπτομερείας, ἐφ' ὅσον δὲν διεταράσσετο ἡ ἀσφάλεια.

Ὁ συγγραφεὺς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς ὑποβάλη ἐρωτήσεις καὶ αἰσθανόμεθα ὅτι ἦταν καθῆκον μας νὰ τοῦ παράσχωμεν πλήρη στοιχεῖα, ὥστε νὰ δυνηθῆ νὰ σχηματίση ἰδίαν αὐτοῦ κρίσιν ἐπὶ τῶν θεμάτων καὶ τῶν ἐνεργειῶν μας. Ἡ ἐπέκτασις τῆς συνεργασίας μας μὲ τὸν συγγραφέα ἔγινε κατόπιν τῆς ἀπολύτου ἐγκρίσεως τοῦ ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Χέρμπερτ Μπράουνελ.

Τὸ βιβλίον, λοιπόν, αὐτὸ εἶναι ἔργον τοῦ κ. Χουάιτχέντ, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὴν ἐπιλογὴ τῆς ὕλης ποὺ ἐχρησιμοποίησε. Τὰ γεγονότα ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὸ ὅλον ἔργον του ἐπιδοκιμάζονται καὶ ἐπιβεβαιοῦνται ἀπὸ τὸ Γραφεῖο ὡς ἀληθῆ. Τὸ μόνον σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ συγγραφεὺς δὲν ἠδυνήθη νὰ μᾶς ἱκανοποιήση εἶναι τὸ ὅτι δὲν διέθετε τὸν ἀπαραίτητο χῶρο γιὰ νὰ περιγράψη λεπτομερῶς τὸν ρόλο τῶν ἀξίων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ποὺ συνέβαλαν τόσο πολὺ εἰς τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ F.B.I. Καὶ ἦταν πάρα πολλὰ τὰ ἄτομα αὐτά.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη γίνεται ἕνας συκοφαντικὸς ἀγώνας κατὰ τοῦ F.B.I. ἀπὸ μερικοὺς ἀδαεῖς καὶ μερικὰ ἀναρχικὰ στοιχεῖα. Στὸν παγκόσμιο ἀγώνα τῶν ἐλευθέρων λαῶν ἡ ἀλήθεια παραμένει μία καὶ μόνο γιὰ τὰ ἰσχυρά μας ὅπλα. Τὸ ἀρχεῖο τοῦ F.B.I. ὁμιλεῖ γιὰ τὴ δράσι μας, δίδοντας τὴν καλύτερη ἀπάντησι πρὸς τοὺς συκοφάντας, τοὺς ψεῦτες καὶ σ' αὐτὰ ποὺ διαδίδουν οἱ κομμουνισταὶ καὶ οἱ καθοδηγηταί των.

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I. εἶναι ἁγνὴ καὶ ἀξιόλογη. Οἱ ἐπιτυχίες μας πραγματοποιήθηκαν γιατὶ ὁ Ἀμερικανικὸς λαὸς ἤθελε νὰ γίνη ἔτσι. Οἱ τρεῖς ἐξουσίες τοῦ Κράτους—ἡ Νομοθετική, ἡ Δικαστικὴ καὶ ἡ Ἐκτελεστικὴ—μᾶς περιέβαλον μὲ ἀγάπην καὶ μᾶς παρέσχον τὴν πλήρη ὑποστήριξίν των, γεγονὸς τὸ ὁποῖον διαβεβαιώνει ὅτι οἱ ὑπηρεσίες μας θὰ συνεχισθοῦν καὶ θὰ παρέχωνται καὶ εἰς τὸ μέλλον, πρὸς ὅλους τοὺς πολίτες.

Οἱ συνεργάτες μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς τὸν συγγραφέα κ. Ντὸν Χουάιτχέντ, γιὰ τὴν ἐπίπονη προσπάθειά του νὰ σκιαγραφήση, ὅσον τὸ δυνατὸν πιστά, τὸ ἔργον τοῦ F.B.I., καθὼς ἐπίσης καὶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κ. Μπέννετ Σὲρφ νὰ ἀναλάβη τὴν δημοσίευσίν του.

ΕΝΤΚΑΡ ΧΟΥΒΕΡ

Ι. Τὸ F.B.I. ἐν δράσει

Ἕνας ἀγελαδοτρόφος τοῦ Κολοράντο εἶχε ἀρμέξει τὶς ἀγελάδες του καὶ εἶχε τελειώσει τὴν ἐργασία του γιὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἔκλεισε τὴν εἴσοδο τοῦ ἀγελαδοτροφείου του καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ ἐπιστρέψη στὸ σπίτι του, ὅπου τὸν περίμενε τὸ δεῖπνο. Τότε ἀντιλήφθηκε στὸν οὐρανὸ ψηλὰ τὰ λάμποντα φῶτα τοῦ ὑπ' ἀριθ. 629 ἀεροσκάφους τῆς Γιουνάϊτετ Αἴαρ Λάϊνς, ποὺ εἶχε ἀπογειωθῆ πρὶν ἀπὸ 11 λεπτὰ ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ντένβερ καὶ κατευθύνετο πρὸς τὴν Πόρτλαντ τοῦ Ὀρέγκον, μὲ 39 ἐπιβάτες καὶ πέντε μέλη ὡς πλήρωμα. Ἡ σκιὰ τοῦ ἀεροπλάνου προχωροῦσε στὸν οὐρανό, κάπου 5,700 πόδια ψηλά.

Ξαφνικὰ τὸ σκοτάδι φωτίσθηκε ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἔκρηξι. Φλόγες φάνηκαν στὸν οὐρανὸ καὶ ἕνα ποτάμι ἀπὸ φλεγόμενη βενζίνη αὐλάκωσε τὸ παραπέτασμα τῆς νύχτας. Μιὰ φλόγα πήδησε καὶ προχώρησε πρὸς τὰ κάτω, γιὰ νὰ φωτίση τὴ σκηνὴ μ' ἕνα φαντασμαγορικὸ φῶς. Τὰ ὑπολείμματα τοῦ ἀναφλεγέντος ΔΣ - 6Β καὶ τὰ πτώματα τῶν ἀτόμων ποὺ ἐπέβαινον αὐτοῦ, σκορπίσθηκαν σ' ἕνα χῶρο πάνω ἀπὸ δυὸ τετραγωνικὰ χιλιόμετρα.

Ἡ ὥρα ἦταν 7.03', 1η Νοεμβρίου 1955. Ὁ κτηνοτρόφος ποὺ στεκόταν μπροστὰ στὸ ἀγελαδοτροφεῖο του, ἔγινε μάρτυς μιᾶς ἀπὸ τὶς πλέον φρικιαστικὲς τραγωδίες ὁμαδικῶν θανάτων στὰ χρονικὰ τῆς ἀμερικανικῆς ἐγκληματολογίας.

Ὅταν ἡ εἴδησις τοῦ τραγικοῦ δυστυχήματος ἔφθασε στὸ Ντένβερ καὶ μεταδόθηκε σ' ὅλες τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, μόνον ἕνας ἄνθρωπος ἐγνώριζε ὅτι εἶχε διαπραχθῆ ἔγκλημα τὴ νύκτα ἐκείνη. Μόνον ἕνας ἄνθρωπος ἐγνώριζε ὅτι μιὰ ὡρολογιακὴ βόμβα εἶχε τοποθετηθῆ μέσα σὲ μιὰ παλιὰ βαλίτσα, ποὺ εἶχε φορτωθῆ στὸ ἀεροπλάνο. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, μὲ τὰ σκοτεινὰ μάτια καὶ τὸν τραχὺ χαρακτῆρα, εἶχε πῆ κάποτε σ' ἕνα γείτονά του : « μπορῶ νὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ τὰ χρήματα ». Καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Τζὰκ Γκράχαμ.

Ὁ Τζὰκ Γκράχαμ εἶχε ὁδηγήσει τὴ μητέρα του Νταίσυ Κίγκ, στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ντένβερ, γιὰ νὰ ἐπιβιβασθῆ στὸ ἀεροπλάνο τῆς ὑπ' ἀριθ. 629 πτήσεως, ποὺ ἦταν ἡ ἀρχὴ ἑνὸς μεγάλου ταξιδίου της μέχρι τὴν Ἀλάσκα, ὅπου θὰ ἐπισκέπτόταν τὴν ἐκεῖ ἐγκατεστημένη κόρη της. Στὸ ἀεροδρόμιο ὁ Τζὰκ ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του μιὰ μικρὴ βαλίτσα, μιὰ μικρὴ ταξιδιωτικὴ βαλίτσα καὶ μιὰ παλιὰ βαλίτσα καὶ τὶς παρέδωσε στὸν ἔλεγχο πρὸς ζύγισι. Τὸ συνολικὸ βάρος τῶν ἀποσκευῶν ἦταν κατὰ 35 λίβρες περισσότερο τοῦ ἐπιτρεπομένου.

Ἕνας ὑπάλληλος στὴ θυρίδα ἐκδόσεως εἰσιτηρίων, συμβούλεψε τότε τὴν κυρία Κίγκ νὰ ξελαφρώση τὶς ἀποσκευές της ἀπὸ τὸ ἐπὶ πλέον βάρος, ἀποστέλλοντας ἕνα μέρος τοῦ ἱματισμοῦ της ταχυδρομικῶς, κερδίζοντας ἔτσι 27 δολλάρια.

Εἶχε ἀκόμα καιρὸ γιὰ νὰ ἀνοίξη τὶς βαλίτσες της καὶ νὰ βγάλη ὅ,τι ἤθελε.

Ἡ κυρία Κίγκ ἐστράφη πρὸς τὸ γυιό της :

—Νομίζεις ὅτι θὰ μοῦ χρειασθοῦν ὅλα αὐτά ;

—Ναὶ μητέρα, εἶπε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σοῦ χρειασθοῦν.

Ἡ κυρία Κίγκ ἐδίστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ μετὰ σήκωσε τοὺς ὤμους της. Ἐνῶ, λοιπόν, πλήρωνε στὴν θυρίδα γιὰ τὸ ἐπὶ πλέον βάρος τῶν ἀποσκευῶν της, ὁ γυιός της φρόντιζε γιὰ τὴν σύνταξι συμβολαίων ἀσφαλείας κατὰ τῆς ζωῆς τῆς μητέρας του.

Στὰ δύο συμβόλαια, ἀξίας 37.500 δολλαρίων τὸ καθένα, κατεχώρησε τὸ ὄνομά του ὡς δικαιοῦχο. Σὲ ἄλλα δύο συμβόλαια, ἀξίας 6.250 δολλαρίων τὸ καθένα, κατεχώρησε τὰ ὀνόματα μιᾶς θείας του στὸ Μισούρι καὶ τῆς ἀδελφῆς του στὴν Ἀλάσκα ὡς δικαιούχους. Ἡ κυρία Κίγκ ὑπέγραψε τὰ τρία συμβόλαια, ἀλλὰ γιὰ ἄγνωστη αἰτία δὲν ὑπέγραψε τὸ ἕνα γιὰ 37.500 δολλάρια. Ἴσως οἱ κτύποι τῆς ὠ-

ρολογιακῆς βόμβας διετάραξαν τὶς σκέψεις τοῦ Γκράχαμ καὶ τὸν τρομοκράτησαν, γιατὶ τὸ ἀεροπλάνο τῆς μητέρας του εἶχε καθυστέρησι καὶ ἡ ὥρα περνοῦσε.

Καὶ ἄλλοι ἐπιβάτες ὑπέγραψαν συνεχῶς ἀσφαλιστικὰ συμβόλαια τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Ἴσως νὰ ὑπῆρχε κάποια σκοτεινὴ προαίσθησις στὸ ὑποσυνείδητο, γιὰ τὸν θάνατο ποὺ κανεὶς δὲν ἐγνώριζε πόσο κοντὰ βρισκόταν. Πάντως ἡ πτῆσις 629 εἶχε σημειώσει τὶς περισσότερες ἀσφαλίσεις κατὰ τῆς ζωῆς, στὸ ἀεροδρόμιο τοῦ Ντένβερ. ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες 18 εἶχαν ἀσφαλισθῆ στὸ συνολικὸ ποσὸν τῶν 752.200 δολλαρίων, χωρὶς νὰ ὑπολογίζωνται οἱ ἄλλες προσωπικὲς ἀσφαλίσεις, ποὺ εἶχαν μαζί τους.

Τὸ σκάφος τῆς πτήσεως ὑπ' ἀριθ. 629 ἔφθασε μὲ καθυστέρησι 11' Ἡ κυρία Κὶγκ ἀποχαιρέτησε καὶ φίλησε τὸ γυιό της, τὴ σύζυγό του Γκλόρια καὶ τὸ παιδάκι τους, ποὺ ἦταν 22 μηνῶν. Μετὰ ἀνέβηκε βιαστικὰ στὸ ἀεροπλάνο.

Γιὰ τὸν Τζὰκ Γκράχαμ πέρασαν ἄλλα 12' ἀγωνίας, ἐνῶ τὸ ἀεροσκάφος περίμενε ἕνα καθυστερημένο ἐπιβάτη. Τελικά, ἡ πόρτα τοῦ σκάφους ἔκλεισε πίσω ἀπὸ τὸν τελευταῖο ἐπιβάτη καὶ τὴν 6.52' τὸ μεγάλο ἀεροσκάφος ξεχύθηκε μουγκρίζοντας στὸ διάδρομο.

Οἱ Γκράχαμς πῆγαν στὸ μπὰρ τοῦ ἀεροδρομίου γιὰ νὰ πάρουν κάτι. Ὁ Τζὰκ ξαφνικὰ ζαλίσθηκε καὶ πῆγε στὸ ἀποχωρητήριο νὰ κάνη ἐμετό. Ὅταν ἐπέτρεψε αἰσθανόταν καλύτερα.

Οἱ Γκράχαμς ἄκουσαν τὴν ἔκρηξι τοῦ ἀεροπλάνου τὴ στιγμὴ ποὺ ἄφηναν τὸ ἀεροδρόμιο γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν στὸ σπίτι. Ἡ Γκλόρια ἀργότερα εἶπε : «Ὅταν τελικὰ ἀκούσαμε τὸ ὄνομα τῆς μητέρας στὸ ραδιόφωνο, ὁ Τζὰκ ἔγινε ράκος».

Ὁ Ρόϋ Μούρ, εἰδικὸς ὑπάλληλος τοῦ Γραφείου τοῦ F.B.I. στὸ Ντένβερ, βρισκόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ σπίτι του καὶ παρακολουθοῦσε τὴν τηλεόρασι, ὅταν στὶς 7.25' μ.μ. μεταδόθηκε ἡ εἴδησις τῆς καταστροφῆς. Ὡς συνήθως, σὲ τέτοιες τραγωδίες, τηλεφώνησε ἀμέσως στὴν ἀεροπορικὴ ἑταιρία, ὅτι τὸ F.B.I. εἶναι ἕτοιμο νὰ βοηθήση στὴν ἐξακρίβωσι τῶν ταυτοτήτων τῶν θυμάτων καὶ στὴν διαπίστωσι τῆς αἰτίας ποὺ προεκάλεσε τὴν ἔκρηξι καὶ νὰ παράσχη τὴν συνδρομήν του, ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μοὺρ ἀνέφερε στὸ Ἀρχηγεῖο τοῦ F.B.I. στὴν Οὐάσιγκτων.

Ἀργὰ τὸ βράδυ, ὁ ἱπτάμενος ἰατρὸς - χειροῦργος τῆς Γιουνάϊτετ Ἀΐαρ Λάϊνς ζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ F.B.I. γιὰ τὴν ἐξακρίβωσι τῶν ταυτοτήτων τῶν πτωμάτων, καθὼς ἐπίσης καὶ τοῦ Συμβουλίου Πολιτικῆς Ἀεροπορίας, τὸ ὁποῖον ἦταν ὑπεύθυνο γιὰ τὴν ἐξέτασι τῆς αἰτίας ἀναφλέξεως τοῦ ἀεροσκάφους. Ζήτησε δὲ ὅπως ἀποσταλῆ ἐπὶ τόπου καὶ ἕνας εἰδικὸς ὑπάλληλος τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ F.B.I., γιὰ νὰ βοηθήση στὴν ἐξέτασι τῶν συντριμμάτων. Οἱ ὁρισθέντες ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἔφθασαν στὸ Ντένβερ.

Ἡ ἐξέτασις τῆς τραγωδίας τοῦ Κολοράντο, ποὺ ἔγινε ἀπὸ τοὺς τεχνικοὺς ἐπὶ τῶν ἀναζητήσεων τοῦ F.B.I., μαρτυρεῖ τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν μεθοδικὴ ἐργασία μὲ τὴν ὁποία ἀνακαλύπτεται ἕνας δολοφόνος, βάσει τῶν συγχρόνων ἐπιστημονικῶν μεθόδων καὶ μὲ τὴν συνεργασία καὶ τῶν ἄλλων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν, τῶν μηχανικῶν τῆς ἀεροπορίας καὶ ἰδιωτῶν.

Τὰ πτώματα μεταφέρθηκαν σ' ἕνα προσωρινὸ νεκροτομεῖο στὴν Γκρήηλυ τοῦ Κολοράντο. Ἐννέα ἀπὸ τὰ θύματα ἀναγνωρίσθηκαν ἀμέσως ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους, ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ γνωρίσματά τους. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ F.B.I. ἔλαβαν τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τῶν ὑπολοίπων 35 καὶ πιστοποιήθηκε ἡ ταυτότης τῶν 21 ἐξ αὐτῶν, ἀπὸ τὴν παραβολὴ ποὺ ἔγινε στὸ ἀρχεῖο δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων τοῦ F.B.I.

(Συνεχίζεται)

ΚΑΤΑΧΡΗΣΙΣ 1.500.000 ΛΙΡΕΤΤΩΝ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΗΝ ΙΤΑΛΙΑΣ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ —

Ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Τὴν ἄλλη μέρα, ἀπὸ πολὺ πρωί, βρισκόμαστε μὲ τὸν ὑπαστυνόμο στὸ Φάληρο, στὴ γωνία τῆς πανσιόν. Περιμέναμε τὴν ἔξοδο τοῦ Περόττι, μὰ αὐτός, μέχρι τὸ βράδυ, δὲν φάνηκε διόλου, οὔτε τὸν ἐπισκέφθηκε, ὅπως συνήθως, ἡ φίλη του Βαλέρι.

Τότε ἀναγκασθήκαμε νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴν Σταχτοπούλου μὲ τὸ πρόσχημα τοῦ ἐλέγχου. Ἔτσι μάθαμε ὅτι ὁ Περόττι ἀπὸ χθὲς εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ δωμάτιό του, χωρὶς νὰ δώση ἐξηγήσεις ποῦ θὰ πήγαινε. Ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ ἀναχώρησίς του, ἀπὸ τὴν πανσιόν, φανέρωνε πὼς κάτι τὸ ὕποπτο συμβαίνει. Νὰ εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ σπίτι τῆς Βαλέρι ἢ κατέφυγε κάπου ἀλλοῦ ; Τὸ δεύτερο θὰ ἦταν δύσκολο νὰ τὸ μάθουμε, γιατὶ μ' αὐτοὺς ποὺ συνωδευόταν ἦσαν ὅλοι συμπατριῶτες του.

Ὕστερα ἀπὸ ἐντατικὴ παρακολούθησι τῆς Βαλέρι, τοῦ Καφιέρο καὶ τοῦ γέρου μουσικοῦ Φιορέττι (εἴχαμε ἐξακριβώσει γιὰ τοὺς δύο τελευταίους ὅτι ἦσαν φιλήσυχοι καὶ τίμιοι ἄνθρωποι), κατωρθώσαμε νὰ τὸν ἀνακαλύψουμε καὶ πάλι.

Κατὰ τὴν παρακολούθησι τῆς Βαλέρι προσέξαμε ὅτι αὐτὴ ἐπισκεπτόταν καθημερινῶς κάποιο σπίτι στὴν ὁδὸ Ἀγησιλάου ἀριθ. 207, πρᾶγμα ποὺ μᾶς ἔκανε ἐντύπωσι. Ἀρχίσαμε νὰ κατοπτεύουμε κι' αὐτὸ τὸ σπίτι. Ἀλλὰ ὁ Περόττι δὲν φαινόταν πουθενά. Μόνον ἡ Βαλέρι ἐξακολουθοῦσε τὶς καθημερινὲς καὶ πολύωρες ἐπισκέψεις της.

Ἔτσι ἀναγκασθήκαμε νὰ ζητήσουμε πληροφορίες ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ πρόθυμα μᾶς εἶπε ὅτι ὁ νέος ἐνοικιαστής του εἶναι κάποιος Ἰταλὸς Περόττι. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ξαναβρήκαμε ἀρχίσαμε πάλι τὴν παρακολούθησί του. Καμμιὰ ὅμως καινούργια καὶ ὕποπτη ἐπαφὴ δὲν ἔκανε, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς δύο γνωστοὺς συμπατριῶτες του καὶ τὴ φιλενάδα του Βαλέρι. Ὅταν τέλος εἴδαμε πὼς δὲν βγαίνει τίποτε, χαλαρώσαμε τὴν παρακολούθησι.

Πέρασαν μερικὲς ἑβδομάδες ἀπὸ τότε καὶ μιὰ καινούργια πληροφορία ἔφερε στὸ προσκήνιο πάλι τὸ ἴδιο πρόσωπο.

Ἕνα πρωί, ὅπως περνοῦσα τὴν ὁδὸ Ντεκοσσὲν στὸν Πειραιᾶ, μπροστὰ ἀπὸ τὶς ἀποθῆκες ξυλείας, ἄκουσα κάποιον νὰ μὲ φωνάζη.

— Γιῶργο, σὲ θέλω, ἔλα γιὰ λίγο.

Ἦταν ὁ φίλος μου ὁ κ. Νοικοκυρίδης μεγαλέμπορος ξυλείας. Τὸν πλησίασα, μὲ ὑποδέχθηκε γελαστὸς καὶ περάσαμε στὸ γραφεῖο του. Ὁ κ. Νοικοκυρίδης εἶναι ἕνας ἐξαίρετος ἄνθρωπος, μορφωμένος καὶ μὲ μεγάλη ἐμπορικὴ δράσι. Οἱ ἐπιχειρήσεις του ἐπεκτείνοντο καὶ στὴν Εὐρώπη. Ἀφοῦ καθίσαμε, ἄρχισε νὰ μοῦ ἐξιστορῆ μιὰ ὑπόθεσι καταχρήσεως στὴν Ἰταλία.

— Πρὸ μηνῶν ἔλαβα δύο ἐπιστολὲς ἐκ μέρους τῆς ξυλεμπορικῆς ἐπιχειρήσεως ποὺ συνεργάζομαι.

Ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα ντοσιὲ τὶς ἐπιστολὲς καὶ ἄρχισε νὰ μοῦ τὶς μεταφράζη.

Ἡ πρώτη, μὲ ἡμερομηνία 14 Ἀπριλίου 1927 καὶ μὲ τίτλο «Σικελιακὴ ἑταιρόρρυθμος ἑταιρία ξυλείας», ἔγραφε : «Χρονογραφικῶς σᾶς πληροφοροῦμε ὅτι ἐχρεωκόπησε ὁ οἶκος Ἄγκελο Γκιούστι, μὲ παθητικὸν 1.500.000 λιρέττες. Στὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἐνέχεται καὶ ὁ δικηγόρος Ροζάριο Γκροτσέλλε. Καὶ οἱ δύο ἐξαφανίσθηκαν καὶ καταζητοῦνται ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν. Πιστεύομε ὅτι ἴσως νὰ κατέφυγαν στὴ χώρα σας».

— Πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες, συνέχισεν ὁ κ. Νοικοκυρίδης, ἀπὸ τότε ποὺ ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν αὐτήν, ὅπου ἕνα πρωὶ μὲ ἐπισκέπτεται, ἐδῶ στὸ γραφεῖο, μου ἕνας ξένος. Μοῦ συστήθηκε ὡς ἀντιπρόσωπος ξυλείας ρουμανικῶν ἐπιχειρήσεων καὶ μοῦ ἔδωσε τὴ διεύθυνσί του στὴν Ἀθήνα. Μοῦ μίλησε γαλλικά, μὰ ἀπὸ τὴν προφορά του κατάλαβα πὼς δὲν εἶναι Γάλλος, οὔτε Ρουμᾶνος. Μᾶλλον Ἱσπανὸς ἢ Ἰταλός ἔμοιαζε. Ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἐνδιαφέρομαι, ἔφυγε καὶ δὲν ξαναφάνηκε. Ἔκτοτε ἐμεσολάβησαν κι' ἄλλες ἐπιστολὲς μὲ τὴν ἐπιχείρησι τῆς Κατάνης, ὅπου σὲ μία μοῦ ἀνέφεραν καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν καταζητουμένων. Τότε θυμήθηκα τὸν ξένο ποὺ μὲ εἶχε ἐπισκεφθῆ, γιατὶ τὰ χρακτηριστικὰ τοῦ ἑνὸς ἔμοιαζαν μὲ τοῦ Κροτσέλλε. Ἔγραψα στὴν Κατάνη καὶ πῆρα αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, μὲ ἡμερομηνία 13 Σεπτεμβρίου 1927: «Τοῦ προσώπου ποὺ σᾶς ἐπισκέφθηκε ὡς ἀντιπρόσωπος ξυλείας, τὰ χαρακτηριστικὰ εἶναι πανόμοια μὲ τοῦ Γκροτσέλλε». Μετὰ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ ἐπεδίωξα νὰ τὸν συναντήσω καὶ πῆγα στὴν διεύθυνσι ποὺ μοῦ εἶχε δώσει, μὰ ἀδίκως. Ἦταν ἄγνωστος ὅσους ρώτησα. Τὸ γραφεῖο αὐτὸ ἦταν νοικιασμένο ἀπὸ ἕνα Ἕλληνα παραγγελιοδόχο. Λοιπὸν Γιῶργο, τί λές, σ' ἐνδιαφέρει ἡ ὑπόθεσις αὐτή ;.

— Βεβαίως κ. Νοικοκυρίδη. Μιὰ τέτοια ὑπόθεσις εἶναι πάντοτε ἐνδιαφέρουσα γιὰ τὴν ἀστυνομία, ἄσχετα ἂν ἡ κατάχρησις ἔγινε σὲ ξένο κράτος, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει πιθανότης οἱ δρᾶστες νὰ κατέφυγαν στὸν τόπο μας.

Οἱ πληροφορίες αὐτὲς τοῦ φίλου μου ξυλεμπόρου μ' ἐνθουσίασαν, γιατὶ πάντοτε μ' ἄρεσε ν' ἀσχολοῦμαι μὲ τέτοιας φύσεως ὑποθέσεις. Ἄρχισα νὰ κρατῶ σημειώσεις στὸ καρνέ μου.

Ὅπως ὅμως προχωροῦσε ὁ κ. Νοικοκυρίδης, νὰ μοῦ περιγράφη τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ξένου, ποὺ τὸν ἐπισκέφθηκε, παρουσιαζόταν μπροστά μου ἡ εἰκόνα τοῦ αἰνιγματικοῦ ἀνθρώπου, ποὺ παρακολουθοῦσα ὁλόκληρες ἑβδομάδες, χωρὶς νὰ ἔχω στὰ χέρια μου τίποτε εἰς βάρος του, ἐκτὸς ἀπὸ ἁπλὲς ὑπόνοιες.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωὶ βρισκόμουν στὴν ὁδὸ Λεωχάρους, στὸ μέγαρο τῆς ἰταλικῆς πρεσβείας, γιὰ νὰ πληροφορηθῶ ἂν ὁ ἄνθρωπος τοῦ κ. Νοικοκυρίδη πραγματικὰ καταδιώκεται.

Ὅταν ἐπετράπη ἡ εἴσοδος ζήτησα ἀπὸ τὸ θυρωρὸ νὰ μὲ ἀναγγείλη στὴ γραμματεία τῆς πρεσβείας. Σὲ λίγο μὲ ὑποδεχόταν στὸ γραφεῖο του ὁ κ. Δεσάντο. Τοῦ ἐξέθεσα σύντομα τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου. Ὁ κ. Δεσάντο πάτησε ἕνα ἀπὸ τὰ κουμπιὰ ποὺ ἦσαν πλάϊ του κι' ἀμέσως παρουσιάσθηκε μιὰ πολὺ συμπαθητικὴ κοπέλλα.

— Σᾶς παρακαλῶ τὸ ντοσιὲ τῆς Ἀστυνομίας Ρώμης, τῆς εἶπε.

Ἡ κοπέλλα μὲ μιὰ ὑπόκλισι ἀποσύρθηκε καὶ σὲ λίγα λεπτὰ ξανάρθε μ' ἕνα ὀγκώδη φάκελλο στὰ χέρια της. Ὁ κ. Δεσάντο ἄρχισε νὰ ξεφυλλίζη προσεκτικὰ τὰ δελτία τῆς ἀστυνομίας. Σὲ κάποιο ἔγγραφο σταμάτησε.

— Αὐτὸς πρέπει νὰ εἶναι, μοῦ εἶπε, καὶ μοῦ μετέφρασε στὴν ἑλληνική, λέξι πρὸς λέξι, ὅ,τι ἔγραφε: «Γκροτσέλλε Ροζάριο τοῦ Σαλβατόρε, ἐτῶν 30, ἐπάγγελμα δικηγόρος, κάτοικος Κατάνης, ὁδὸς Σαρμπάλου, ἀριθ. 40. Διώκεται παρὰ τῆς Ἀστυνομίας Ρώμης, διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 166 δελτίου 19-5-1927, κατηγορούμενος διὰ κατάχρησιν 1.500.000 λιρεττῶν, πλαστογραφίαν, ὑπεξαίρεσιν, ἀπάτην καὶ παράνομον ἰδιοποίησιν».

— Δὲν ἔχει καὶ πολλὰ εἰς βάρος του, μοῦ εἶπε ἀστειευόμενος. Ξεύρετε σήμερα ποὺ βρίσκεται ;

— Ἂν εἶναι αὐτὸς ποὺ ὑποψιαζόμαστε, τοῦ ἀπάντησα, τὸν ἔχουμε στὰ χέρια μας. Θὰ ἤθελα ὅμως νὰ ἔβλεπα καὶ τὴ φωτογραφία του, ἂν εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο, ποὺ τώρα καὶ κάμποσο καιρὸ μᾶς ἀπασχολεῖ.

—Δυστυχῶς φωτογραφία του δὲν ἔχομε, ἀλλὰ θὰ γράψουμε ἀμέσως στὴν Ἀστυνομία Ρώμης νὰ μᾶς ἀποστείλη τὸ γρηγορώτερο καὶ θὰ σᾶς εἰδοποιήσουμε.

Εὐχαρίστησα τὸν κ. Δεσάντο κι' ἔφυγα ἱκανοποιημένος. Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες μὲ κάλεσε στὸ γραφεῖο του ὁ ἀστυνόμος.

— Εἴχαμε σήμερα τηλεφώνημα ἀπὸ τὴν ἰταλικὴ πρεσβεία. Ἡ φωτογραφία τοῦ Γκροτσέλλε ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία Ρώμης. Πήγαινε νὰ δῆς.

Σὲ λίγη ὥρα βρισκόμουν στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Δεσάντο, ποὺ μὲ περίμενε.

— Κύριε Δουκάκη, ὁρίστε ἡ φωτογραφία τοῦ καταδιωκομένου.

Ὅπως τὴν πῆρα στὰ χέρια μου καὶ τὴν περιεργαζόμουν, πρόσεξα καὶ τὸν κ. Δεσάντο νὰ μὲ κοιτάζη μὲ ἀγωνία, νὰ παρακολουθῆ τὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου μου καὶ νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησι.

— Αὐτὸς εἶναι κ. Δεσάντο, τοῦ εἶπα μετὰ βεβαιότητος.

Τότε κάλεσε ἕνα ὑπάλληλο καὶ κάτι τοῦ εἶπε στὴ γλῶσσα τους. Ὁ ὑπάλληλος ἀμέσως ἀποσύρθηκε. Ὁ κ. Δεσάντο μοῦ ἐξήγησε ὅτι ἔδωσε ἐντολὴ νὰ ζητηθῆ ἡ σύλληψίς του ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο μας τῶν Ἐξωτερικῶν. Μοῦ εὐχήθηκε καλὴν ἐπιτυχίαν κι' ἔφυγα ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ γραφεῖο του. Γύρισα στὸ Τμῆμα κι' ἀνέφερα στὸν ἀστυνόμο, ποὺ κι' αὐτὸς περίμενε τὴν ἐπιστροφή μου, ὅτι εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο ὁ Γκροτσέλλε καὶ ὁ Περόττι.

Ὁ ἀστυνόμος τότε διέταξε νὰ δυναμώσουμε τὴν παρακολούθησί του, μέχρι ὅτου πάρουμε διαταγή.

*

Ὅταν πῆρα τὴ διαταγὴ τῆς συλλήψεως τοῦ Γκροτσέλλε ἀπὸ τὴ Διεύθυνσι Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, κατόπιν τῆς νότας τῆς ἰταλικῆς πρεσβείας πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν, παρουσιάσθηκα καὶ ἀνέφερα τὰ σχετικὰ στὸ διοικητή μου. Ὁ ἀστυνόμος τότε διέταξε τὴ σύλληψί του.

Τὴν ἑπομένη, ἀπὸ πολὺ πρωί, ξεκινήσαμε μὲ τὸ συνεργάτη μου ὑπαστυνόμο κ. Θεοδωρουλάκη, γιὰ τὸ σπίτι ποὺ διέμενε ὁ Περόττι, Ἀγησιλάου ἀριθ. 207.

Ὧρες ὁλόκληρες περιμέναμε τὴν ἔξοδό του, μὰ ὁ Γκροτσέλλε δὲν φαινόταν. Ἀργὰ πιὰ ἀναγκασθήκαμε νὰ φύγουμε καὶ νὰ ἀναβάλουμε τὴ σύλληψί του γιὰ τὴν ἑπομένη. Μὰ ὅπως προχωρούσαμε ἄπρακτοι τὴν ὁδὸν Βούλγαρη, βλέπουμε τὴ σιλουέτα τοῦ Γκροτσέλλε νὰ κατεβαίνη τὸ δρόμο.

— Νάτος, εἶπα στὸν ὑπαστυνόμο.

Τὸν ἀφήσαμε νὰ προχωρήση ἀκόμα περισσότερο πρὸς τὸ μέρος μας. Τότε τὸν πλησιάσαμε καὶ τὸν σταματήσαμε.

— Τὰ χαρτιά σας, τοῦ εἶπε ὁ ὑπαστυνόμος.

Ἐκεῖνος ξαφνιάστηκε καὶ μπερδεμένα μᾶς ρώτησε :

— Τί, τί εἴσαστε ;

— Ἀστυνομικοί, τοῦ εἶπε ὁ ὑπαστυνόμος, ἐπιδεικνύοντας ταυτόχρονα τὶς ταυτότητές μας.

Ὁ Γκροτσέλλε ἀρκετὰ ταραγμένος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ μᾶς ἔδειξε μὲ προσποιητὴ προθυμία, τὸ πλαστὸ διαβατήριό του.

— Ὁρίστε, κύριοι. Ὀνομάζομαι Περόττι Τζοβάννι. Γιατὶ μοῦ κάνετε αὐτὸν τὸν ἔλεγχο ;

— Μὴν ἀπορεῖται κ. Γκροτσέλλε, τοῦ εἶπα. Ἕως ἐδῶ ἦταν τὸ ὄνομα Περόττι. Θὰ πᾶμε τώρα στὴν ἀστυνομία καὶ ἐκεῖ θὰ ξεκαθαρισθοῦν τὰ πράγματα.

Ὁ Γκροτσέλλε ἄρχισε μὲ νευρικὲς χειρονομίες νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ μὴ θέλη νὰ μᾶς ἀκολουθήση. Μὰ στὸ τέλος εἶδε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ κάνη διαφορετικά, γιατὶ στὸ μεταξὺ εἶχα σταματήσει μιὰ κούρσα. Τὸν ἀναγκάσαμε νὰ μπῆ καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸν Πειραιᾶ, στὸ Τμῆμα μας.

Ὁ ἀστυνόμος κ. Φλεριανός, ποὺ περίμενε στὸ γραφεῖο του, ὅταν μᾶς εἶδε τοῦ εἶπε :

—Καθῖστε κ. Γκροτσέλλε. Ἐν τῷ μεταξὺ διέταξε ἕνα ἰταλομαθῆ ἀστυνομικὸ νὰ τοῦ μεταφράση τὴ νότα τῆς ἰταλικῆς πρεσβείας.

—Κατηγορεῖσαι, βλέπω, γιὰ πολλὰ ἐγκλήματα ἀπὸ τὴ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος σου καὶ θὰ κρατηθῆς μέχρις ὅτου σὲ παραδώσουμε στὶς ἀρχὲς τῆς χώρας σου, τοῦ εἶπε ὁ διοικητής.

Ὁ Γκροτσέλλε δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κάνη ἀλλοιῶς. Μὲ καταφανῆ κατάπτωσι ἄκουσε ὅσα τοῦ εἶπε ὁ κ. ἀστυνόμος. Τὸ πρόσωπό του πῆρε ἕνα κέρινο χρῶμα καὶ ὡμολόγησε.

Τὴν ἴδια μέρα ἐνεργήσαμε ἔρευνα στὸ σπίτι του, μὰ ἴχνος ἀπὸ τὰ κλεμμένα δὲν βρέθηκε. Ὅμως ἀπὸ μιὰ θετικὴ πληροφορία ὡδηγηθήκαμε στὴν ἀνεύρεσι τοῦ θησαυροῦ τοῦ Γκροτσέλλε. Ἦταν στὰ χέρια τῆς φιλενάδας του Βαλέρι, τὴν ὁποία εἶχε γνωρίσει στὸ σπίτι τοῦ Καφιέρο. Ἀπὸ τότε εἶχαν συνδεθῆ μὲ σφοδρὸν ἔρωτα. Ὁ Γκροτσέλλε, ὡς φαίνεται, εἶχε τὸ φόβο ὅτι, παρ' ὅλες τὶς προφυλάξεις του, κάποια μέρα θὰ ἀνεκαλύπτετο. Γι' αὐτὸ ἐμπιστεύθηκε τὸ θησαυρό του στὴ Βαλέρι.

Μετὰ τὴ σύλληψι του ὁ Γκροτσέλλε εἰδοποίησε καταλλήλως τὴ Βαλέρι νὰ φύγη τὸ γρηγορώτερο μὲ τὰ χρήματα γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη. Κι' ἔτσι στὶς 29 Σεπτεμβρίου 1927, αὐτὴ ἔφτασε στὴ Μακεδονικὴ πρωτεύουσα, σ' ἕνα συγγενικό της σπίτι, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Δὲν πέρασαν πολλὲς ὧρες ἀπὸ τὴν ἄφιξί της καὶ δύο χωροφύλακες χτυποῦσαν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ. Ἡ Ἀσφάλεια Θεσσαλονίκης εἶχε ἀμέσως εἰδοποιηθῆ κι' ἔτσι ἡ Βαλέρι ἐπέστρεψε συνοδείᾳ κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὴν ὑπηρεσία μας. Ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι διεπιστώσαμε ὅτι ὁ θησαυρὸς τοῦ Γκροτσέλλε στάλθηκε στὴν Ἰταλία σὲ κάποιον συγγενῆ του. Ἔτσι ἡ Βαλέρι ἀφέθη ἐλευθέρα.

Ὁ Γκροτσέλλε, μέσῳ τοῦ δικηγόρου του Στεφανίδου, προσπάθησε νὰ μὴ ἐκδοθῆ στὴν ἰταλικὴ δικαιοσύνη, μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Ὕστερα ἀπὸ 3 μῆνες ἔφθασε στὸν Πειραιᾶ δύναμις καραμπινιέρων, ποὺ τὸν παρέλαβε. Ὅπως μάθαμε ἀργότερα κατεδικάσθη σὲ 20 χρόνια φυλάκισι ἀπὸ τὸ δικαστήριο τῆς Κατάνης.

Αὐτὸς ἦταν ὁ ἐπίλογος τῶν πράξεων τοῦ καταχραστοῦ καὶ πλαστογράφου Ἰταλοῦ δικηγόρου Ροζάριο Γκροτσέλλε.

Γ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ρώτησαν τὸν περίφημο Μπέρναρ Σῶ σὲ μιὰ συναναστροφή :

—Τί εἶναι προτιμώτερο νὰ ἔχη κανείς; Ἕνα ἑκατομμύριο λίρες ἢ 5-6 παιδιά;

—Ἀναμφιβόλως τὸ δεύτερο, ἀπήντησεν ὁ Σῶ.

Γιατί ;

—Ἁπλούστατα, γιατὶ ὁ δεύτερος μπορεῖ νὰ πῆ κάποτε «ἐπὶ τέλους φτάνει», ἐνῶ ὁ πρῶτος δὲν θὰ τὸ πῆ ποτὲ αὐτό....

ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

«Συμβαίνουν καὶ εἰς Παρισίους» συνηθίζομεν νὰ λέγωμεν, ὅταν συμβαίνῃ κἄτι τὸ ἐντυπωσιακὸν εἰς τὴν χώραν μας.

Καὶ πράγματι συμβαίνουν σοβαρὰ πράγματα εἰς Παρισίους, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις τῶν Παρισινῶν ἐφημερίδων.

Ἂν καὶ οἱ γνωστοὶ καὶ εἰς ἡμᾶς τεντυμπούδες εἶναι ἀγγλικῆς προελεύσεως, διότι ἀγγλικὸν εἶναι καὶ τὸ ὄνομά των, ἐν τούτοις καὶ ἡ γαλλικὴ πρωτεύουσα οὐδόλως ὑστερεῖ εἰς παραγωγὴν τοῦ νέου αὐτοῦ «φρούτου» τῆς ἐποχῆς μας, τὸ ὁποῖον ἀρκετὰ ἐδοκιμάσαμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Κατὰ πληροφορίας τῆς γαλλικῆς Ἀστυνομίας, εἰς ὅλην τὴν Γαλλίαν, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰς μεγάλας πόλεις καὶ τὴν γαλλικὴν Ριβιέραν, δροῦν σήμερον περὶ τοὺς 30.000 τεντυμπούδες. Οὗτοι κατανέμονται εἰς διαφόρους κατηγορίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων σπουδαιότεροι εἶναι οἱ «παλληκαράδες» τῶν διαφόρων κέντρων ἀναψυχῆς καὶ διασκεδάσεως καὶ οἱ ταραχοποιοὶ τῶν «Λούνα Πάρκ». Ἐκτὸς αὐτῶν, ὑπάρχει μία κατηγορία τεντυμπούδων οἱ ὁποῖοι λέγονται «ἐποχικοί», διότι ἐμφανίζονται κυρίως ὅταν βελτιωθῇ ὁ καιρός.

Ἐνδιαφέρει, ἴσως, νὰ ἀναφέρωμεν μερικὰ ἀπὸ τὰ ἐπεισόδια τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησαν προσφάτως οἱ Γάλλοι τεντυμπούδες, προκειμένου νὰ βαθμολογήσωμεν τὸ μέγεθος τῆς θρασύτητος αὐτῶν.

Οὕτω, τὴν 5 Μαρτίου, συνελήφθησαν εἰς Παρισίους ἓξ τεντυμπούς διότι, καιροφυλακτοῦντες καθ' ὁδόν, ἐπετέθησαν ἐναντίον διερχομένου ἐκεῖθεν φοιτητοῦ καὶ ἀφοῦ τὸν ἐκακοποίησαν, τοῦ ἐζήτησαν νὰ τοὺς παραδώσῃ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ. Ἐν συνεχείᾳ εἰσῆλθον ἐντὸς κέντρου καὶ ἐζήτησαν νὰ τοὺς σερβίρουν διάφορα ποτά. Ἐπειδὴ ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ κέντρου δὲν ἱκανοποίησε τὴν ἐπιθυμίαν των, διότι προφανῶς ἀντελήφθη ποῖοι ἦσαν, ἐδημιούργησαν σοβαρὸν ἐπεισόδιον καὶ ἤρχισαν νὰ θραύουν διάφορα ἔπιπλα καὶ σκεύη τοῦ κέντρου. Τότε ἡ διευθύντρια ἐπεκαλέσθη τὴν συνδρομὴν τῆς Ἀστυνομίας, ἡ ὁποία ἔστειλεν ἀμέσως ἐπὶ τόπου ὁμάδα ἀστυνομικῶν ὑπὸ Ἀρχιφύλακα. Ἀλλ' ἡ θρασύτης τῶν Παρισινῶν τεντυμπούδων ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἐπετέθησαν καὶ κατὰ τῶν προσδραμόντων ἀστυνομικῶν. Κατὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν συμπλοκήν, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ κέντρου, ἐτραυματίσθησαν ὁ Ἀρχιφύλαξ καὶ ἕνας διαβάτης.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἑτέρα ὁμὰς ἐκ δεκαπέντε τεντυμπούς, ἐδημιούργησεν ἐπεισόδια παρὰ τὸ δάσος τῆς Βουλώνης τῶν Παρισίων, εἰς βάρος ἐκεῖθεν διερχομένων πολιτῶν. Εἰς ἄλλας ἐπιθέσεις τεντυμπούς, ἐφονεύθησαν δύο ἄτομα καὶ ἐτραυματίσθησαν πολλὰ ἄλλα.

Εὑρεθεῖσα πρὸ τοῦ διαρκῶς ὀγκουμένου κύματος τῶν ἐπεισοδίων ἰδιαζούσης θρασύτητος (τεντυμποϊσμοῦ), ἡ Ἀστυνομία τῶν Παρισίων ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ ἔκτακτα μέτρα.

Πρὸς τοῦτο, συνέστησεν εἰδικὸν τμῆμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτοποθετήθησαν νέοι ἀστυνομικοί, καταλλήλως ἐκπαιδευμένοι. Οὗτοι θὰ περιπολοῦν, ἐπιβαίνοντες εἰδικῶν ἀσυρματοφόρων αὐτοκινήτων, εἰς τὰς διαφόρους συνοικίας τῶν Παρισίων καὶ ἰδίως εἰς τὴν Λατινικὴν συνοικίαν (τὸ γνωστὸν Καρτιὲ Λατέν), ὅπου συχνάζουν συνήθως οἱ τεντυμπούδες.

Δὲν γνωρίζομεν κατὰ πόσον θὰ ἀποδώσουν τὰ νέα μέτρα τῆς Ἀστυνομίας τῶν Παρισίων, ἐναντίον τῶν τεντυμπούδων. Ἀλλά, ἂν παρ' ὅλας τὰς προσπαθείας των, οἱ Γάλλοι ἀστυνομικοί, δὲν ἔχουν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα ἐναντίον τῶν θρασυτάτων αὐτῶν νέων, τοὺς συνιστῶμεν ἐκθύμως τὴν τόσον ἐπιτυχῶς ἐφαρμοσθεῖσαν, κατὰ τὸ πρόσφατον παρελθόν, μέθοδον τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

«...Τί νὰ γράψω;;;...»

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. ΣΠ. ΠΗΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ι. ΤΟ ΚΥΡΙΩΣ ΘΕΜΑ

Α'. Μιὰ γιορτινὴ παρένθεση... 1963.

...Χτὲς βράδυ, στὴν ἀγκαλιὰ τῆς αἰωνιότητος, γεννήθηκε ἕνα παιδί... Ἐτέθη ἕνας νέος μικρὸς βασιλεύς... Κι' ἐπλημμύρισαν οἱ αἰθέρες παιάνες καὶ γιορταστικοὺς ὕμνους..

Τὴν ἴδια ὥρα ὁ ἀγέρας τοῦ χρόνου, ποὺ κυλᾶ γοργά, ξεφύλλισε τὴν τελευταία σελίδα τοῦ δωδεκάμηνου ἄλμπουμ τοῦ χθές, κι' ἄφησε ἀνοικτὸ στὴν πρώτη του σελίδα, πάνω στὴν Αὐλαία τῆς ρουτίνας, ἕνα νέο καλλαντάρι... 1963...

Καμπουριασμένος ἀπ' τὰ δεινὰ τῆς βιοπάλης, ρυτιδωμένος ἀπὸ ἔγνοιες, μισούμενος ὑπὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων, φεύγει σκυθρωπὸς ὁ χρόνος ὁ παληός...

Πάει ὁ παληὸς ὁ χρόνος ! ! !...

Ἂς γιορτάσουμε, παιδιά...

Κυκλωμένος ἀπ' τὴν παγωνιὰ τῆς μοναξιᾶς του, σέρνει τὰ τελευταῖα του βήματα στὴ στράτα τοῦ παρελθόντος, γιὰ νὰ χαθῆ ὕστερα στὴν ἄβυσο τῆς φθορᾶς...

«Οὔφ !»... Ἕνας ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγαίνει ἀπὸ τὰ στήθη τῶν ἀνθρώπων... Καὶ τὸν διαδέχονται ἀλαλαγμοί, σειρῆνες, τραγούδια, φωνὲς καὶ ξεφαντώματα... Εἶναι τὰ «καλωσωρίσματα» γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο, ποὺ περήφανος, αἰνιγματικός, μὰ καὶ μεγαλοπρεπέστατος, κάνει τὴν ἐμφάνισή του στὸ κατώφλι τῆς ζωῆς.

«Ὁ χρόνος ἀπέθανε... Ζήτω ὁ χρόνος ! ! !...».

Ζήτω ὁ χρόνος, λοιπόν... Ἔστω... Μά, ποιὸν ἐπευφημοῦν τὰ πλήθη ;

Σήμερα ὅλοι μεγαλώσαμε κατὰ ἕνα χρόνο... Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη ρεαλιστικὴ διαπίστωση... Κι' αὔριο... Μά, τί τάχα καρτεροῦμε νὰ γίνη αὔριο ;... Τὸ ἄγνωστο μᾶς κυκλώνει... Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ προσδιορίση ;... Τότε, τί ζητωκραυγάζουμε ; Τί νὰ ζητοῦμε ;... Ἁπλούστατα, ζητοῦμε τὴν ἀλλαγή... Ποθοῦμε τὴν ἐκπλήρωση τῶν πόθων μας... Καὶ καρτεροῦμε... Καὶ ξεφαντώνουμε...

Κάθε πρωτοχρονιὰ τὰ ἴδια... Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια... Κανένας χρόνος δὲν μᾶς ἄρεσε... Δὲν ὑπῆρξε ποτὲ οὔτε μιὰ πρωτοχρονιά, ποὺ νὰ σταθήκαμε νὰ γιορτάσουμε τὸ χρόνο ποὺ φεύγει.

Ἂς μένη, λοιπόν, σὰν ἔθιμο ἐτοῦτο τὸ ξεφάντωμα... Σὰν μιὰ συνήθεια, ποὺ ἐπαναλαμβάνεται μηχανικὰ μόλις κλείση ὁ κύκλος τῆς δωδεκάμηνης ζωῆς μας...

1963...

Καινούργιος χρόνος... Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχρονιά... Τὰ παιδάκια, ἀθῷα καὶ ρωμαντικὰ ὑπολείμματα τῆς χαμένης ἀνθρώπινης εὐτυχίας, γυρνοῦν στοὺς δρόμους καὶ διαλαλοῦν τὸ μεγάλο μήνυμα... Εἶναι αὐτὲς οἱ φωνὲς τῆς ἀνοίξεως ποὺ τραγουδοῦν τὴ χαρά...

Ὅμως ἐμεῖς ; Κυκλώνουμε τὸ πράσινο τραπέζι καὶ κλείνουμε μέσα στὴν τράπουλα τὴν ψυχή μας.. Καὶ χάνουμε τὸν ὕπνο μας, τὴν ἡσυχία μας καὶ τὰ λεφτά μας, γιὰ νὰ γυρίσουμε τὴν ἄλλη μέρα στὸ σπίτι μας ἄϋπνοι, τσακισμένοι, σωστὰ ράκη...

«Ἄντε... Γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου ! ! !» .

Ποῦ ἔλκει τὴν καταγωγὴ ἐτοῦτο τὸ τυραννικὸ ἔθιμο δὲν ἔχει σημασία... Ἀξία ἔχει ἡ Πρωτοχρονιά, ποὺ προβέλνει σὰν ἕνα ἀστέρι ὁλόχρυσο, γιὰ νὰ φωτίση τὴ ζωή μας... Πῶς τὸ ὑποδεχόμαστε ; Μὲ τὸν ἄσσο καρρῶ καὶ μὲ τὴν ντάμα κούπα ;

'Αλλά, ἂς σοβαρευτοῦμε... Τὰ παιδία μπορεῖ νὰ παίζη μὲ τοὺς μπουναμάδες τοῦ χιονισμένου "Αη Βασίλη... 'Εμεῖς δὲν ἔχουμε αὐτὸ τὸ δικαίωμα, ἀφοῦ ὁ χρόνος πού πέρασε πῆρε μαζί του ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴ γήινη ζωή μας... "Ενα ἀπολογισμὸ μᾶλλον θἄπρεπε νὰ κάνουμε, ἀντικρύζοντας τὸν καινούργιο χρόνο... Νὰ βροῦμε τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος... Νὰ τὰ καταγράψουμε ὅλα σ' ἕνα κατάστιχο. Κι' ὕστερα νὰ προσπαθήσουμε νὰ τὰ σβήσουμε σιγὰ - σιγὰ ἀπ' τὸ παθητικὸ τῶν λογαριασμῶν μας... Καὶ στὸ τέλος ν' ἀναζητήσουμε τὴν ψυχή μας... Νὰ τὴ βροῦμε σ' ὅποια στράτα τὴν ἔχουμε λησμονήσει... σ' ὅποιο χάλασμα τὴ θάψαμε...

'Ετοῦτος εἶναι ὁ πιὸ ὡραῖος, ὁ πιὸ ρεαλιστικός, ὁ πιὸ σεμνός, ὁ πιὸ ταιριασμένος, ὁ πιὸ γόνιμος χαιρετισμὸς τοῦ καινούργιου χρόνου.

Τὰ ἄλλα... οἱ εὐχές, οἱ τοῦρτες, τὰ ξεφαντώματα, οἱ λυρισμοί, τὰ χαρτοπαίγνια... εἶναι μὲν ἕνας τρόπος φυγῆς ἀπ' τὴν καταιγίδα τῆς ρουτίνας, μὰ δὲν κλείνουν μέσα τους καμμιὰ ἀπολύτως θετικὴ προσφορὰ πρὸς τὸν κουρασμένο ἄνθρωπο τῆς ἐποχῆς μας.

1963...

"Ανοιξαν σήμερα οἱ χρυσὲς Πύλες τοῦ Μέλλοντος... Τί νὰ δοῦμε ὅμως πίσω ἀπ' αὐτές; Χάνετα. τὸ βλέμμα μέσα στὴν σκοτεινὴ ἀπεραντωσύνη τοῦ 'Αγνώστου... Καλὰ θὰ ἦταν ν' ἀνοίξουν κι' οἱ καρδιές... 'Εκεῖ μέσα μπορεῖς νὰ ἰδῆς, φίλε ἀναγνώστη, τὰ σημάδια τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Δημιουργίας, πού σοῦ ἐμπιστεύθηκεν ὁ Πλάστης σου...

"Οταν σὲ φλογίζη ἡ πίστη καὶ σὲ δυναμώνη ἡ ἐλπίδα, δὲν μπορεῖ παρὰ ὅλα νὰ πᾶνε στὸ τέλος καλά.

1963...

Μιὰ ἀκόμα Πρωτοχρονιά... Μιὰ ἀπ' τὶς πολλὲς πού γιορτάσαμε ὡς τώρα... Νέες ἐλπίδες... Νέα ὄνειρα...

«Αἴσιον καὶ εὐτυχὲς τὸ Νέον "Ετος...».

Συνήθεια παληά... Γιατὶ νὰ τῆς χαλάσουμε τὴν ὁμορφιά της;... "Ας πανηγυρίσουμε, λοιπόν...

Μά, λίγο πρὶν ξεσπάση τὸ γλέντι, ἂς σταθοῦμε—ἔστω καὶ γιὰ ἕνα λεπτὸ—νὰ σοβαρευτοῦμε...

Τὰ χρόνια πού φεύγουν, ἀφήνουν πίσω τους κάτι... "Οχι μονάχα ἀναμνήσεις καὶ ρωμαντικὰ σύμβολα, ἀλλὰ καὶ κάποιους ἀριθμούς... στατιστικὲς πράξεων... Αὐτὰ μοιάζουν μὲ πυξίδες πάνω στὸ χάρτη τῆς ζωῆς μας... Σὰν τόξα. Μᾶς δείχνουν Τὸ σωστὸ δρόμο... Μᾶς κατευθύνουν στὴν πορεία μας, πρὸς τὸ τέρμα τῆς ζωῆς μας..

1963...

Ντύνεται στὰ γιορτινά της κι' ἐτούτη ἡ στήλη... Καὶ στέκει νὰ σᾶς εὐχηθῆ... Νὰ εὐχηθῆ σὲ κάθε φίλο ἀναγνώστη της κάθε χαρά, ὑγεία καὶ προκοπή...

Κι' ὕστερα στέκει νὰ κάνη ἕνα ἀπολογισμό...

Ξεκίνησε πρὶ λίγους μῆνες μ' ἕνα ὄνειρο : νὰ βοηθήση, ὅσο τῆς ἦτανε δυνατό, τοὺς ἀναγνῶστες ἐτούτου τοῦ περιοδικοῦ στὴν εὐγενική τους ἐπιθυμία ν' ἀνέβουν πιὸ ψηλά... Καὶ στάθηκε κοντά τους μὲ ἀγάπη...

"Εδωσε μάχες... Δὲν ξέρει ἂν τὶς κέρδισε... "Εχει ὅμως τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύη ὅτι ἔβαλε ἕνα μικρὸ - μικρὸ λιθαράκι στὸ Πνευματικὸ Οἰκοδόμημα τοῦ 'Αστυμικοῦ Σώματος, πού τὸ οἰκοδομοῦν καὶ τὸ ψηλώνουν καὶ τὸ εὐπρεπίζουν ὅλοι μαζὶ οἱ ἀστυνομικοί, μονιασμένοι, πιασμένοι ἀπ' τὸ χέρι, ἀδελφωμένοι ὅσο ποτὲ ἄλλοτε.

'Η εἰδικὴ φύσις τῆς στήλης αὐτῆς τὴν ὑπεχρέωσε νὰ ἔχη ἕνα μαχητικὸ ὕφος... Γι' αὐτὸ καὶ θέλει ν' ἀπευθυνθῆ μὲ ταπείνωση, ἐτούτη τὴ γιορτινὴ στιγμή, πρὸς κάθε φίλο της... Καὶ νὰ τὸν παρακαλέση νὰ τὴ συγχωρέση, ἂν τυχὸν ἄθελά της τὸν ἐπίκρανε.

Διατυπώνοντας θεωρίες ἀντιλεγόμενες, πιθανὸν νὰ διεφώνησε μὲ μερικοὺς ἀναγνῶστες της. Ὅμως ἡ διαφωνία ὑπῆρξεν ἐποικοδομητική. Ποτὲ δὲν εἶχε τὴν πρόθεση νὰ θίξη κάποιον.

Διήνυσε ἕνα μεγάλο πνευματικὸ δρόμο... Κι' ἔχει ἀκόμα μπροστά της κι' ἄλλα πολλὰ χιλιόμετρα.

Θὰ προσπαθήση νὰ τὰ διαβῆ κι' αὐτὰ μὲ ὅπλο καὶ πυξίδα τὴν ἀγάπη, στὴν ὁποία πιστεύει μ' ὅλη τὴν καρδιά...

Ὑπὸ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις, μπαίνει στὸν καινούργιο χρόνο μὲ καινούργιες δυνάμεις... Καὶ παρακαλεῖ τὸν Θεὸ νὰ εἶναι αὐτὸς ὁ χρόνος γιὰ τὴν Ἀστυνομία Πόλεων, ὁ πιὸ δημιουργικὸς καὶ φωτεινὸς τῆς ἱστορίας της...

Κι' ὕστερα ἀπὸ ὅλα ἐτοῦτα, κλείνει συγκινημένη τὴν γιορταστικὴ αὐτὴ παρένθεση, γιὰ νὰ συνεχίση τὴν προσπάθειά της...

Β'. Γενικὲς ἀρχὲς τοῦ κυρίως θέματος.

Στὸ προηγούμενο τεῦχος τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» ἐδώσαμε κάποιον ὁρισμὸ τοῦ κυρίως θέματος καὶ τὸν χωρίσαμε σὲ μερικὲς κατηγορίες, ἀνάλογα μὲ τὴν ἰδέα ποὺ καλούμεθα ν' ἀναπτύξουμε.

Ἔτσι μιλήσαμε γιὰ τὴ διήγηση, τὴν περιγραφή, τὸν χαρακτηρισμό, τὸ διήγημα, τὴν πραγματεία, τὸν παραλληλισμό, τὴν παροιμία, τὸ γνωμικὸ κ.λ.π.

Σήμερα θὰ προχωρήσουμε στὶς λεπτομέρειές του, ὥστε νὰ βροῦμε καὶ νὰ ταξινομήσουμε τὶς γενικές του γραμμές.

Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι μᾶς ἔχει δοθῆ τὸ θέμα : «Ἡ Ἀστυνομία ὡς παράγων πολιτισμοῦ καὶ προόδου».

Κι' ἂς ποῦμε ἀκόμα ὅτι ἐκάναμε τὸν πρόλογό μας καὶ εἴμαστε ἕτοιμοι ν' ἀναπτύξουμε τὸ κυρίως θέμα.

Τὴν ὕλη γιὰ τὴν ἔκθεσή μας θὰ τὴν ἀντλήσουμε ἀπὸ τὴν λέξη «Ἀ σ τ υ ν ο μ ί α », ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἔννοιαν αὐτὴ θὰ πάρουμε μονάχα ὅ,τι εἶναι σχετικὸ μὲ τὸν πολιτισμὸ καὶ τὴν πρόοδο.

Ἂς παρομοιάσουμε, λοιπόν, τὴν λέξη «Ἀστυνομία» μὲ τὸν ἥλιο, καὶ ὅλες τὶς σκέψεις ποὺ κάνουμε γι' αὐτὴν μὲ ἀχτίδες.

Ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία ξεκινᾶ μιὰ ἀχτίδα ποὺ φωτίζει τὴν δημοσία ἀσφάλεια. Αὐτὴ δὲν εἶναι σχετικὴ μὲ τὸ θέμα μας.

Ἄλλη φωτίζει τὴν προστασία τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν. Κι' αὐτὴ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει.

Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ἄλλη ποὺ φωτίζει τὴ ζωὴ ἢ τὴν τιμὴ τοῦ πολίτου.

Ὑπάρχει, ὅμως, καὶ μιὰ ποὺ φωτίζει ἕνα καθαρὸ δρόμο. Ἡ κάποια ἄλλη ποὺ φωτίζει μιὰ ἥσυχη γειτονιά. Ἡ ἄλλη ποὺ ὑπογραμμίζει τὴν εὐκοσμία τῆς πόλεως. Ὅλες ἐτοῦτες μᾶς χρειάζονται, εἶναι σχετικὲς μὲ τὸ θέμα μας καὶ τὶς κρατοῦμε.

Ἔτσι, βλέπουμε ὅτι ἡ κεντρικὴ ἰδέα τῆς ἐκθέσεώς μας εἶναι μιὰ ἐξίσωση.

Καλούμεθα, δηλαδή, ν' ἀποδείξουμε ὅτι : Ἀστυνομία=πολιτισμὸς καὶ πρόοδος.

Καὶ γιὰ νὰ τ' ἀποδείξουμε αὐτὸ πρέπει νὰ κάνουμε μιὰ σειρὰ συλλογισμῶν.

Θὰ παρατάξουμε ἐπάνω στὸ χαρτί μας ἕνα ἀτέλειωτο στράτευμα ἀπὸ σκέψεις.

Ἀπὸ ποῦ θὰ τὶς ἐπιστρατεύσουμε ὅμως ; Ἄλλες θὰ τὶς πάρουμε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἐσωτερικό μας κόσμο, ἀπὸ τὰ συναισθήματά μας, τὶς ἐντυπώσεις μας, τὶς βουλητικὲς παρορμήσεις μας.

Πρὶν καταταγοῦμε στὴν Ἀστυνομία εἴχαμε μιὰ γενικὴ γνώμη γιὰ τὸν ἐκπολιτιστικὸ ρόλο τῆς Ἀστυνομίας. Ὕστερα, σὰν ντυθήκαμε τὴν ἀστυνομικὴ στολή, ἡ γνώμη αὐτὴ ἔγινε πιὸ συγκεκριμένη. Ζωγραφίστηκε μέσα μας, μὲ πιὸ ζωηρὰ χρώματα. Ἀπὸ ἐκεῖ, λοιπόν, ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μας θὰ ζητήσουμε τὴν πρώτη βοήθεια.

«Τὸ ὑποπεσεῖν καὶ παραχωρῆσαι τοῖς πάθεσιν, ἐσχάτη δουλεία»

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝ. ΡΑΪΚΟΥ**

Ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ ἄνθρωπος, δελεασθεὶς ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις τοῦ ὄφεως, παρήκουσε ἐν τῷ Παραδείσῳ τὴν Θείαν ἐντολὴν καὶ ἠθέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸν τῆς ἁμαρτίας, ὁ ταλαίπωρος θνητὸς φέρει μεθ' ἑαυτοῦ βαρὺ τὸ φορτίον τῶν παθῶν του. Ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν τοῦ Δημιουργοῦ του καὶ ὅμως δὲν ἠρκέσθη εἰς ὅσα ὁ Πλάστης τοῦ ἐνεπιστεύθη. Ἠθέλησε νὰ γευθῇ καὶ τοῦ «ἀπηγορευμένου καρποῦ».

Ὁ ἄνθρωπος φέρει ἐντός του καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν. Ἐθίζεται εἰς τὸ νὰ πράττῃ τὸ καλόν, περισσότερον ὅμως ἀρέσκεται εἰς τὴν διάπραξιν τοῦ κακοῦ, ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν τούτου ἔννοιαν. Οὐχὶ σπανίως συμπάσχει μετὰ τοῦ δυστυχοῦντος ἀδελφοῦ του, ἀλλὰ καὶ πλειστάκις ἐπιθυμεῖ καὶ ἐπιδιώκει, παντὶ τρόπῳ, τὴν ἐξολόθρευσιν καὶ καταστροφὴν τούτου. Τοιαύτη εἶναι ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου. Χαρά, θλῖψις, ἐλαττώματα, πάθη, ἀρεταί.

Ἐφ' ὅσον ἡ κοινωνία μας δὲν δύναται νὰ καυχηθῇ διὰ τὸ ὑψηλὸν ἠθικόν της ἐπίπεδον (καὶ γνωρίζομεν ὅλοι ὅτι ἐν αὐτῇ τὴν θέσιν τῆς ἀγάπης κατέλαβε τὸ μῖσος, τὴν θέσιν τῆς συγγνώμης ἡ ἐκδίκησις κ.λ.π.), ἀναμφιβόλως θὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι καλοὶ καὶ κακοί, κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ των ἢ ἕρμαια τῶν αἰσχρῶν καὶ ποταπῶν ἐνστίκτων καὶ δοῦλοι τῶν παθῶν. Συνήθως, ὅμως, σήμερον ὁ ἄνθρωπος ἄγεται καὶ φέρεται ἐκ μόνου τοῦ ὑλικοῦ συμφέροντος, ἐνδιαφέρεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τὴν ἰδικήν του εὐχάριστον διαβίωσιν καὶ ἀντιπαρέρχεται ἀδιαφόρως τὰς γοερὰς κραυγὰς τῆς χήρας καὶ τοῦ ὀρφανοῦ. Παρασύρεται εὐκολώτατα ἀπὸ τὰ κατέχοντα αὐτὸν πάθη καί, προσκολλώμενος εἰς τὰ ὑλικὰ πράγματα, σύρεται μετ' ὀλίγον εἰς τὴν γῆν, ὡς σκῶληξ.

Ὁ θεῖος Χρυσόστομος, τὸ ὑπέροχον πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ μελίρρυτος ποταμὸς τῆς σοφίας, διεῖδεν τὰ οἰκτρὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα ἐπιφέρει ἡ ὑποδούλωσις τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος εἰς τὰ πάθη καὶ διὰ τοῦτο στεντορείως διεκήρυξεν: «Ἄνθρωπε. Ἐσὺ ὅστις πλανᾶσαι εἰς τὰ ἐρέβη τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν παθῶν μὴ προχωρῆς

Ὕστερα θὰ στραφοῦμε πρὸς τὰ ἔξω. Θὰ ἰδοῦμε περιπτώσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς, θ' ἀκούσουμε τὴ λαϊκὴ γνώμη, θὰ ψηλαφήσουμε καταστάσεις, θὰ ἀναφέρουμε παραδείγματα.

Ὕστερα θὰ τρέξουμε στὶς πηγές. Στὴν ἱστορία τῆς Ἀστυνομίας. Μερικὰ γεγονότα εἶναι ἐξαιρετικὰ χρήσιμα στὴν περίπτωση.

Ἀλλά, γιὰ νὰ κάνουμε αὐτὴ τὴν ἐργασία, πρέπει, πρωτίστως, νὰ ἔχουμε κάνει μιὰ ἀνάλυση τῶν λέξεων : Ἀστυνομία, πολιτισμὸς καὶ πρόοδος. Καὶ πρέπει τὴν ἀνάλυση αὐτὴ νὰ τὴν πλαταίνουμε μέχρις ὅτου οἱ τρεῖς αὐτὲς λέξεις συναντηθοῦν κάπου. Τὸ κοινὸ σημεῖο ἐπαφῆς τους εἶναι τὸ θέμα ποὺ καλούμεθα ν' ἀναπτύξουμε.

Θὰ πρέπει ὅμως, κατὰ τὴν ἀνάπτυξη, νὰ προσέχουμε, ὥστε κάθε μιὰ σκέψη μας νὰ εἶναι δεμένη σφιχτὰ μὲ τὴν ἄλλη, νὰ εἶναι ζωηρή, σύμφωνη μὲ τὴ λογικὴ καὶ ἁρμονική. Ὅλο δὲ τὸ κείμενο νὰ παρουσιάζῃ μιὰ ἰσορροπία ἰδεῶν, οἱ ὁποῖες νὰ κατατείνουν στὸ ἴδιο σημεῖο.

Ἡ πλοκὴ τῆς ἐκθέσεώς μας πρέπει νὰ εἶναι ζωντανὴ καὶ νὰ περιστρέφεται ὁλόκληρη γύρω ἀπὸ τὸν τίτλο ποὺ μᾶς ἐδόθη.

Μά, ἀρκετὰ γιὰ σήμερα. Θὰ συνεχίσουμε στὸ προσεχὲς τεῦχος. Καὶ πάλι χρόνια σας πολλά.

(Συνεχίζεται)

εἰς τὸν κατηφορικὸν δρόμον, ἀλλὰ στήθι. Σκέφθητι λογικῶς, ἰδὲ τὸ συμφέρον, ἀποτίναξον τὰ πάθη σου καὶ ἐλεύθερος πλέον ἀπὸ αὐτά, βάδισε τὴν ὁδὸν τῆς εὐτυχίας».

Οἱ λόγοι τοῦ θεοπνεύστου ἐκείνου ἀνδρός, ἰσχύουν δι' ὅλας τὰς ἐποχάς, δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Οὐδέποτε θὰ ἀπολέσουν τὴν ἀξίαν των. Ἴσχυον χθές, ἰσχύουν καὶ σήμερον, θὰ ἰσχύουν καὶ αὔριον καὶ πάντοτε καὶ θὰ παραμένουν πηγὴ ὑψίστης ἠθικῆς διδαχῆς, ὅασις εἰς τὴν ἔρημον τῆς ἐν ἁμαρτίᾳ διαβιούσης ἀνθρωπότητος.

Ποῖος ἀμφιβάλλει διὰ τὴν ἀξίαν τῶν λόγων τούτων τοῦ Χρυσοστόμου καὶ πιστεύει ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῶν παθῶν καὶ τῶν κακῶν ἕξεων δύναται νὰ προοδεύσῃ ;

Ἂς ρίψωμεν ἐν ἐρευνητικὸν βλέμμα εἰς τὴν κοινωνίαν ἡμῶν καί, μακρὰν πάσης προκαταλήψεως, ἂς κρίνωμεν τὰ ἔργα καὶ τὴν συμπεριφορὰν τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ζοῦν ὑποδουλωμένοι εἰς τὰ πάθη των. Ἰδοὺ ὁ μέθυσος, ὁ παίκτης, ὁ ἔμπορος τῆς λευκῆς σαρκός, ὁ ἀπατεών, ὁ κλέπτης καὶ τόσοι ἄλλοι ἐκπρόσωποι τοῦ ὑποκόσμου. Τίνι τρόπῳ οὗτοι ἔφθασαν εἰς τὸ ἐπίπεδον τῆς ζωῆς τὴν ὁποίαν διάγουν; Μὴ τυχὸν καὶ οὗτοι κατ' ἀρχὰς δὲν κατείχοντο ὑπὸ εὐγενῶν καὶ ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων ; Ἀναμφισβητήτως ἔζων, ἐποχήν τινα, ἐν μέσῳ τῶν συνανθρώπων των κοσμίως καὶ ἔχαιρον ἐκτιμήσεως. Ἤδη ὅμως, ὁποία ἡ ζωή των. Ἕρμαια τῶν ταπεινῶν ἐνστίκτων, τῶν φοβερῶν παθῶν, ἠκολούθησαν τὴν κατωφερῆ ὁδὸν τοῦ ὀλέθρου καὶ προχωροῦν ὁλοταχῶς πρὸς τὸ βάραθρον τῆς παντελοῦς καταστροφῆς. Στερούμενοι κοινωνικῆς ὑπολήψεως, πεπορωμένοι τῇ συνειδήσει, διὰ τῶν ἔργων των καὶ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς των, συγκεντρώνουν περὶ τὸ ἄτομον των τὴν προσοχὴν τῶν διαφόρων καταδιωκτικῶν ἀρχῶν καὶ πλειστάκις καταλαμβάνουν ἐν τοῖς δικαστηρίοις τὴν θέσιν τοῦ κατηγορουμένου. Καὶ ὅμως ὑπάρχει καὶ δι' αὐτοὺς σανὶς σωτηρίας, ἐλπίδος γέφυρα, ἡ ὁποία θὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τὸν κόσμον τῆς πολιτισμένης διαβιώσεως, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀποτινάξουν τὸν ζυγὸν τῶν παθῶν, ὁ ὁποῖος ἤδη τοὺς τυραννεῖ.

Ἀλλ' ἀρκεῖ νὰ περιορισθῶμεν καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, διὰ νὰ ἴδωμεν ποίαν ἐπίδρασιν ἀσκοῦν τὰ πάθη εἰς τὴν ἐν γένει ἄνοδον καὶ ἐξέλιξιν ἡμῶν. Ἐὰν εἴμεθα εἰλικρινεῖς καὶ ἀντικειμενικοὶ κριταί, θὰ διαπιστώσωμεν πόσον φοβερὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τούτων. Τὰ πάθη εἶναι πληγαί, αἵτινες, ὅσον παραμένουσιν ἀθεράπευτοι, χαίνουσι φρικταὶ εἰς τὴν ὄψιν, καὶ μόνον ἡ ριζικὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασις φέρει τὴν ἴασιν.

Ἀλλ' ἂν τοιαύτη εἶναι ἡ κατάστασις τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες κύπτουν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν συνήθων παθῶν, ποία εἶναι ἡ θέσις τῶν ἀνθρωπίνων ὄντων τὰ ὁποῖα οὐ μόνον πιέζονται ὑπὸ τῶν παθῶν, ἀλλ' εἶναι δοῦλοι καὶ ὑποχείρια τούτων ; Δὲν διαφέρουν τὰ ὄντα αὐτὰ ἀπὸ τὰ ζῶα, παρὰ κατὰ τὸ ὅτι ὀνομάζονται ἄνθρωποι.

Φοβερὰ καὶ ὀλέθρια τὰ ἀποτελέσματα τῶν παθῶν. Πραγματικὸν ράκος τὸ ἀνθρώπινον ὄν, ὁμοιάζει πρὸς ἑρπετόν, τὸ ὁποῖον πάντες καταπατοῦν.

Ἂς εὑρισκώμεθα μακρὰν τοιούτου φοβεροῦ ἐχθροῦ. Μὴ γινώμεθα δοῦλοι τῶν παθῶν ἡμῶν. Οὐδέποτε ἂς μὴ ἐπιτρέψωμεν εἰς τὸν ἑαυτόν μας νὰ παρασυρθῇ, ἔστω καὶ ἐπ' ὀλίγον, ὑπ' αὐτῶν. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ὑψηλὴν ἀποστολὴν καὶ δὲν ἁρμόζει εἰς αὐτὸν νὰ ζῇ, ὡς τὰ κτήνη.

Ἔχωμεν πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὰ οἰκτρὰ ναυάγια τῶν παθῶν καὶ ἂς διατηρῶμεν ὡς ἄσβεστον φλόγα, εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν, τοὺς λόγους τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου. «Τὸ ὑποπεσεῖν καὶ παραχωρῆσαι τοῖς πάθεσιν, ἐσχάτη δουλεία».

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Η ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ

Ἔχουν περάσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε.

Ἐκείνη τὴν πρωτοχρονιὰ γύριζα κουρασμένος στὸ Τμῆμα, ὕστερα ἀπὸ ἕνα καταθλιπτικὸ τετράωρο τοῦ 14-18 ποὺ πέρασα στὸ μεγάλο νεκροταφεῖο. Βλέπετε, γεννιόταν ὁ καινούργιος χρόνος ὅπως πάντοτε κι' ἐκείνη τὴν ἡμερομηνία, γεννιόταν ἡ χαρὰ καὶ τὸ γέλιο στὶς ἀνθρώπινες καρδιὲς γιὰ νἄναι ὅλος ὁ χρόνος χαρούμενος καὶ γελαστός, μὰ πολλοὶ ἄνθρωποι διάλεξαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ βαδίσουν στὴ στερνή τους κατοικία...

Ἔφτασα στὸ Τμῆμα μὲ θολὲς τρικυμισμένες σκέψεις καὶ μὲ μόνη παρηγοριὰ τοὺς εὔθυμους ἐκείνους φίλους ποὺ θὰ συναντοῦσα σὲ μιὰ γιορτή, ὅταν παρέδιδα ὑπηρεσία. Χαιρέτισα τὸν συνάδελφο τῆς πύλης κι' ἔκανα νὰ προχωρήσω, ὅταν ἐκεῖνος μοῦ εἶπε :

— Σὲ ζηλεύω ποὺ τελειώνεις τόσο καλὴ ὥρα γιὰ σήμερα. Ἐμένα μοῦ ἔλαχε τὸ λαχεῖο βλέπεις νὰ καρφωθῶ ἐδῶ ὡς τὶς δέκα ! Δὲν βαρυέσαι... Θὰ πάει κι' αὐτὴ ἡ πρωτοχρονιὰ ἔτσι !... Ἀλλὰ ἀκοῦς τί γίνεται ἐπάνω ;

Φωνὲς πολλὲς ἀκούγονταν ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας, θόρυβος ποὺ προμήναγε ὅτι κάποια τραγωδία βρισκόταν σὲ ἐξέλιξη στὴ μεγάλη πρωτοχρονιάτικη σκηνὴ τῆς Ἀθήνας. Ἀνέβηκα γρήγορα τὰ σκαλοπάτια καὶ μπόρεσα ν' ἀκούσω καθαρὰ μιὰ σβησμένη ἀνδρικὴ φωνή :

— Τὸ παιδί μου κύριε Ὑπαστυνόμε !... Τὸ παιδί μου σᾶς λέω !... Πάει ν' αὐτοκτονήσει ! ! δὲν τὸ καταλαβαίνετε ; Νὰ τὸ γράμμα ποὺ μᾶς ἄφησε ! Διαβάστε το καλύτερα !... Λέει νὰ μὴ σᾶς ἐνοχλήσωμε καὶ νὰ ποῦμε σ' ἐκείνη ὅτι πάντοτε θὰ τὴν ἀγαπάει... Σῶστε το ! Λυπηθῆτε μας !...

Πλησίασα στὴν εἴσοδο τοῦ γραφείου καὶ εἶδα μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα πεσμένη στὴν καρέκλα. Δίπλα της βρισκόταν ἕνας μεσόκοπος ἄνδρας ἀναστατωμένος. Ἡ γυναίκα φαινόταν μισολιποθυμισμένη κι' ὁ ἄνδρας φώναζε μὲ ἀπόγνωση, χειρονομοῦσε καὶ σταυροκοπιόταν.

— Σταθῆτε κύριοι ! προσπαθοῦσε νὰ τοὺς καθησυχάσει ὁ Ὑπαστυνόμος. Ξέρετε ποῦ πηγαίνει ; Ἀπὸ πόσην ὥρα ἔφυγε ; Ἐσεῖς κυρία μου μὴν κάνετε ἔτσι !! Ὑπομονή ! Δέν...

— Σῶστε το κύριοι !... Τί κάθεστε ; Ἰδέα δὲν ἔχουμε ποῦ πηγαίνει !... Μόνο τὸ γράμμα βρήκαμε στὸ τραπέζι καὶ πρὸ μισῆς ὥρας τὸν ἀκούσαμε νὰ κατεβαίνει σιγὰ τὰ σκαλοπάτια... Ἀκούσαμε θόρυβο μιᾶς μηχανῆς αὐτοκινήτου ποὺ ξεκινοῦσε καὶ τίποτα ἄλλο !...

« Νά τὸ πρόβλημα » ! ! Ποῦ πῆγε ; Πρὸς τὰ ποῦ νὰ κατευθυνθῆ ἡ ἀστυνομία » ;, σκέφτηκα πελαγωμένος στὴν ἀπειρία τῆς πεντάμηνης ὡς τότε ἀστυνομικῆς μου ζωῆς.

Κοίταξα τὸν ἀξιωματικὸ ὑπηρεσίας, ἕνα δοκιμασμένο ἀπ' τὸ χρόνο.γεροντοπαλλήκαρο καὶ μοῦ φάνηκε πὼς βρισκόταν σὲ μεγάλη ἀμηχανία μὲ τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο σπαραγμὸ τῆς γυναίκας. Τὸ διάβασα στὰ μάτια του, στὶς κινήσεις του, στὸ ὕφος του γενικά. Κοίταξα μὲ πανικὸ καὶ τοὺς ἄμοιρους γονεῖς, ποὺ δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ δώσουν καμμιὰ διαφωτιστικὴ πληροφορία ἐκτὸς ἀπ' τὸ ὅτι πρὸ μισῆς ὥρας ἄκουσαν τὸ γυιό τους νὰ κατεβαίνει τὶς σκάλες καὶ ὕστερα ξανάκουσαν θόρυβο αὐτοκινήτου μόνο.

Ἐκείνη ἡ περίπτωση, γιὰ τὸν ἀξιωματικὸ ὑπηρεσίας, δὲν φαινόταν νὰ μοιάζει μὲ ἄλλες παρόμοιες σὲ ἀπόπειρες αὐτοκτονίας. Καὶ ἡ κακὴ τύχη τὄφερε νὰ ἔχουν βγεῖ ἀπὸ τὸ Τμῆμα οἱ λιγοστοὶ ἀστυφύλακες τῆς ἀλλαγῆς. Ἐγὼ ἤμουνα ὁ τελευταῖος

καὶ γύρισα στὶς 18.30′ ἀπ' τὸ μεγάλο νεκροταφεῖο, οἱ γραφεῖς ἀπουσίαζαν καὶ στὸ Παράρτημα 'Ασφαλείας ἦταν μόνο ὁ ἀξιωματικὸς ὑπηρεσίας ἐκείνη τὴ στιγμή. Κι' ἔτσι, στὸ ἀστυνομικὸ κατάστημα βρισκόμαστε, μὲ τέτοιο θέμα μάλιστα, μόνο ὁ Στρατῆς ὁ τηλεφωνητής, ἐγὼ κι' ὁ Διονύσης, ὁ σκοπὸς τῆς πύλης...

— Τί θὰ κάνουμε ; Ποιὰ κατεύθυνση θὰ πάρουμε ; ψιθύρισα φοβισμένα στὸ Στρατῆ ἀπ' τὶς πρωτόπειρες σκέψεις μου.

— Γιὰ τὸν ἀστυνομικὸ δὲν ὑπάρχουν τέτοια ἐρωτήματα !... Πρέπει νὰ φύγουμε ἀμέσως ! ἀπάντησε ἐκεῖνος σοφὰ παρ' ὅλο ποὺ εἴχαμε βγεῖ μαζὶ ἀπὸ τὴ Σχολή.

— Ναὶ ἀγαπητέ μου ! ἀποκρίθηκα. 'Αντιλαμβάνομε ὅτι γιὰ πέντε λεπτὰ ἔστω, χάνεται ἕνας ἄνθρωπος ! Μὰ ἂν ἀκολουθήσωμε λανθασμένο δρόμο ; Τὰ πέντε θὰ γίνουν δέκα καὶ ἴσως ὧρες πολλές !...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι αὐτὰ τὰ λέγαμε μὲ τὴν ἀπειρία τοῦ νέου ἀστυφύλακα καὶ χωρὶς καμμιὰ εὐθύνη. Ὁ μόνος νὰ διατάξει γιὰ τὶς κινήσεις μας ἦταν ὁ Ὑπαστυνόμος τοῦ Τμήματος. Κι' ἐκεῖνος, εἶχαν περάσει σχεδὸν πέντε λεπτὰ κι' ἀκόμα δὲν εἶχε μιλήσει σὲ μᾶς.

Ξαφνικά, ὁ Ὑπαστυνόμος βγῆκε στὸ διάδρομο καὶ μ' ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι.

— Τρέξε στοὺς θαλάμους σύντομα κι' ἂν βρεῖς κανένα κατέβασέ τον γρήγορα κάτω ! μοῦ εἶπε. Πρέπει νὰ προλάβωμε ὁπωσδήποτε !...

Παρὰ τὶς διαβεβαιώσεις τοῦ τηλεφωνητοῦ ὅτι στοὺς θαλάμους δὲν ὑπῆρχε κανένας, ἀνέβηκα τρέχοντας στὶς σκάλες. Ἄνοιξα ὅλες τὶς πόρτες μὲ τὴ σειρὰ καὶ παντοῦ ἀντίκρυσα ἄδεια καλοστρωμένα κρεβάτια.

Κατέβηκα μόνος. Ὁ ἀξιωματικὸς ὑπηρεσίας ἔκαμε μιὰ κίνηση γεμάτη ἀπογοήτευση ὅταν τοῦ εἶπα πὼς δὲν βρῆκα κανένα καὶ ὀργίστηκε. Ὕστερα κάλεσε καὶ τοὺς τρεῖς μας στὸ τηλεφωνεῖο καὶ μὲ λίγα λόγια μᾶς ἔδωσε τὴν κατεύθυνση ποὺ θὰ ἀκολουθούσαμε.

— ... Καταλάβατε ; πρόσθεσε κοιτάζοντας καὶ τοὺς τρεῖς στὰ μάτια. Αὐτοὶ ἔχουν σαστίσει καὶ δὲν μποροῦν νὰ μᾶς δώσουν καμμιὰ πληροφορία ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσει. Τρέξτε λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς στὸ σπίτι τους καὶ προσπαθῆστε νὰ μάθετε ὅ,τι μπορεῖτε γιὰ τὴν κατεύθυνση ποὺ πῆρε. Κι' ἀπὸ κεῖ...

Δὲν καθήσαμε ν' ἀκούσωμε περισσότερα. Ξεχυθήκαμε κι' οἱ τρεῖς μας στὸ δρόμο κι' ἀρχίσαμε νὰ τρέχουμε μ' ὅλη μας τὴ δύναμη. Καταλάβαινα μιὰ ἄγνωστη δύναμη νὰ δίνει φτερὰ στὰ πόδια μου.

***

Οἱ εὔθυμες συντροφιὲς εἶχαν γεμίσει τοὺς δρόμους μὲ τὸ σούρουπο καὶ τὰ πολύχρωμα λαμπιόνια στὰ σπίτια φάνταζαν σὲ παραμυθένια ὀπτασία Μιὰ ἄλλη ὀπτασία, πολὺ ἀνθρώπινη αὐτή, βρισκόταν συνεχῶς στὸ νοῦ μου ὅπως ἔτρεχα πλάι στὸν τηλεφωνητή. Ἦταν τὸ κλαμένο πρόσωπο τῆς τραγικῆς μητέρας καὶ τὸ ἐξουθενωμένο κορμὶ τοῦ πατέρα, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ τράνταξε ἕνας λυγμός. Αὐτὴ ἡ ὀπτασία, ἡ τελευταία ποὺ ἀντίκρυσα ὅταν ἔφευγα ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸ κατάστημα, ἔκανε περισσότερο ψεύτικα τὰ πολύχρωμα λαμπιόνια κι' ἔδιωχνε τὸν θόρυβο τῆς πρωτοχρονιάτικης νύχτας ἀπὸ κοντά μου.

Φτάσαμε μὲ κομμένη τὴν ἀναπνοὴ καὶ χτυπήσαμε τρεῖς πόρτες. Καμμιὰ διαφωτιστικὴ πληροφορία. Ἀνεβήκαμε στὸ δεύτερο, ὕστερα στὸ τρίτο πάτωμα. Τίποτα κι' ἀπὸ ἐκεῖ.

Στὸ ἀπέναντι σπιτάκι, μιὰ γυναίκα καθόταν ἀκουμπισμένη στὸ παράθυρο καὶ κοίταζε ρεμβατικὰ ἕνα πιτσιρίκο ποὺ ἔπαιζε. Ἔτρεξα καὶ τὴ ρώτησα μήπως εἶδε τίποτα σχετικό. Καὶ πῆρα τὴν ἀπάντηση ποὺ τόση ὥρα εὐχόμαστε καὶ οἱ τρεῖς :

— Ἔφυγε πρὶν τρία τέταρτα σχεδὸν μὲ τὸν μπάρμπα - Δρόσο τὸν ταξιτζῆ !... Ἄκουσα μόνο ποὺ εἶπε «βάλε μπρὸς γιὰ τὸ Φάληρο» καὶ τίποτα ἄλλο !...

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετό. Πηδήσαμε στὸ πρῶτο ταξὶ ποὺ ἔστεκε στὴ γωνιὰ καὶ σὲ λίγα λεπτὰ διασχίζαμε σὰν δαιμονισμένοι τὴ λεωφόρο Συγγροῦ.

Εἴχαμε στὸ νοῦ μας βέβαια δύο ἀπόκεντρα σημεῖα τῆς φαληρικῆς ἀκτῆς, στὰ ὁποῖα καὶ θ' ἀναζητούσαμε κατ' ἀρχὴν τὸν ἄμυαλο νεαρό. Πιὸ πολὺ ὅμως βασιζόμαστε στὸ ταξὶ τοῦ μπάρμπα Δρόσου, ποὺ ξέραμε τὸν ἀριθμό του, καθὼς καὶ στὸν ἴδιον. Γιατὶ ὁ μπάρμπα Δρόσος, ἦταν γνωστὸς σὲ ὅλους μας στὸ Τμῆμα. Ἦταν ἕνας φιλήσυχος καὶ νομοταγὴς οἰκογενειάρχης καὶ τὶς νύχτες, ὅπου καὶ νὰ μᾶς συναντοῦσε, σταμάταγε καὶ μᾶς χαιρετοῦσε, ἐπιμένοντας νὰ μᾶς μεταφέρει μὲ τὸ ταξί του, ὅπου τὸ καλοῦσε ἡ ἀνάγκη καμμιὰ φορά.

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Νάτος ὁ γερο - Δρόσος μὲ τὸ σταχτοπράσινο ταξί του, μόλις στρίβαμε τὸ Δέλτα τοῦ Φαλήρου !

— ...Κόψε του τὸ δρόμο γιατὶ δὲν θὰ καταλάβει μὲ τὸ σινιάλο, εἶπε στὸν ὁδηγὸ τοῦ ταξὶ ὁ Διονύσης, ὁ σκοπὸς τῆς πύλης. Ἔλα ! Πάρε γρήγορα τὴ στροφή !...

Ἔτριξαν ἀπαίσια οἱ τροχοί, ἤρθαμε ἀντιμέτωποι μὲ τὸν μπάρμπα Δρόσο καὶ τὸν ἀναγκάσαμε νὰ σταματήσει ἀπότομα. Ἐκεῖνος ἔβγαλε τὸ κεφάλι καὶ τὸ ἀριστερό του χέρι ἀπὸ τὸ παράθυρο κι' ἑτοιμάσθηκε ν' ἀνοίξει μεγαλόπρεπα τὴν παλάμη του καταπάνω μας. Μᾶς ἀνεγνώρισε ὅμως καὶ χαμογέλασε στὸ μισοσκόταδο.

— Ποῦ τὸν ἄφησες μπάρμπα Δρόσο ;... ρωτήσαμε κι' οἱ τρεῖς μ' ἕνα στόμα.

— Καμμιὰ διακοσαριὰ μέτρα πέρα ἀπ' τὸ τέρμα τῶν λεωφορείων !..., ἀπάντησε μὲ τὴ βραχνή του φωνή. Εἶναι τρελλόπαιδο ὅμως ! Μ' ἄφησε ἐμένα χωρὶς νὰ πληρώσει, μπῆκε σ' ἕνα ἄλλο ταξὶ καὶ εἶπε στὸν «τυχεράκια» νὰ τὸν πάει στὴν Ἀκρόπολη. Ἔφυγε πίσω σὰν καπνός... Τί τὸν θέλετε βρὲ παιδιά ; Φαινόταν καλὸ παιδί !...

Εἴπαμε στὸν ὁδηγὸ νὰ στρίψει καὶ νὰ φύγει ἀμέσως. Κι' ἀφήσαμε τὸν μπάρμπα Δρόσο ἀναπάντητο καὶ νὰ μᾶς κοιτάζει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ποὺ γυρίζαμε σὰν τὸν ἄνεμο πάλι.

***

Ἐκείνη τὴν πρωτοχρονιάτικη νύχτα ἡ Ἀκρόπολη φάνταζε πανώρια, λουσμένη στ' ἀσήμι τοῦ φεγγαριοῦ. Ἦταν πανσέληνο καὶ γι' αὐτὸ πλῆθος ἀπὸ ξένους καὶ ντόπιους εἶχε ἀνεβεῖ στὸν ἱερὸ βράχο καὶ ἀπολάμβανε τὴ μαγεία τῆς φαντασμαγορίας, μιᾶς φαντασμαγορίας ποὺ γινόταν ἀκόμα πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὶς χιλιάδες λαμπιόνια τῶν χριστουγεννιάτικων δένδρων, ποὺ τρεμόσβηναν στὶς μπαλκονόπορτες καὶ τὰ παράθυρα τῶν ἀθηναϊκῶν σπιτιῶν.

Ἀνεβήκαμε γρήγορα τὴν εἴσοδο καὶ κατευθυνθήκαμε ἄλλος πρὸς τὴ νότια, ἄλλος πρὸς τὴ βόρεια κι' ἄλλος πρὸς τὴν ἀνατολικὴ πλευρὰ τοῦ βράχου. Δέκα λεπτὰ πάνω - κάτω ἀναζήτηση ἀνάμεσα στὸ πλῆθος καὶ τὰ ἐρείπια καὶ φάνηκε τὸ συνθηματικὸ φῶς ἀπ' τὸ φανάρι τοῦ Διονύση. Ἦταν ἄγγελμα τοῦτο ὅτι ἐπεσημάνθηκε ὁ ἄμυαλος νεανίας σὲ κάποιο σημεῖο τοῦ χώρου τῆς Ἀθηνᾶς. Λίγες στιγμὲς καὶ κατάλαβα ἀπ' τὸ τρεμόσβημα τοῦ φαναριοῦ ὅτι ἐπεσημάνθηκε πρὸς τὸ φοβερὸ κρημνὸ ποὺ ἔχασκε κάτω ἀπ' τὴ σημαία.

Σὲ δυὸ λεπτὰ πλησίαζα τὸ ἀνατριχιαστικὸ σημεῖο ἀπὸ τὴ βορεινὴ πλευρά. Εἶδα στὴν ἀνταύγεια τοῦ φεγγαριοῦ νὰ πλησιάζει κι' ἡ σιλουέτα τοῦ Στρατῆ ἀπ' τὴ νότια πλευρά. Στὸ βάθος, λίγο δεξιὰ ἀπὸ τὸν ἱστὸ τῆς σημαίας, μιὰ σκιὰ φάνηκε νὰ ξεπροβάλει ἀπ' τὸ μουσεῖο καὶ ν' ἀνεβαίνει στὸν τοῖχο. Ἦταν ὁ νεαρὸς ὑποψήφιος !

Τάχυνα τὸ βῆμα μου σκυφτὸς καὶ συνάντησα τὸ Διονύση ποὺ καθόταν στὴ

ρίζα τοῦ τοίχου, πέντε μέτρα μακριὰ ἀπὸ τὸ νεαρό. Τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' ὁ Στρατῆς καὶ στάθηκε ἀθέατος ἕξη ὡς ἑφτὰ μέτρα πρὸς τὴν ἄλλη κατεύθυνση. Δυστυχία μας ὅμως ! Ὅπως εἶχαν τὰ πράγματα, δὲν μπορούσαμε νὰ κινηθοῦμε. Ἂν μιλούσαμε ἢ ἂν κάναμε τὴν παραμικρὴ κίνηση, ὁ νεαρὸς θἄπεφτε στὸ κενὸ χωρὶς νὰ προφτάσουμε νὰ ἀντιδράσουμε !

Πέρασε ἕνα λεπτὸ γεμάτο ἀγωνία. Κρῦος ἱδρώτας μὲ περιέλουσε κι' ἕνα διαπεραστικὸ ρῖγος περιέτρεξε τὸ κορμί μου πολλὲς φορές. «Τώρα θὰ πηδήσει», σκέφτηκα μουδιασμένος βλέποντάς τον ν' ἀφήνει τὸ παλτό του στὸν τοῖχο καὶ νὰ τοποθετεῖ ἕνα φάκελλο στὴν ἀπέξω τσέπη. «Τώρα... τώρα πάει ! !...», ψιθύρισα, παρατηρώντας ἕναν ὅμιλο ἐπισκεπτῶν νὰ τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα καὶ βλέποντας τὸν νεαρὸ νὰ κάνει τὸ σταυρό του !...

Κείνη τὴ στιγμὴ ἔγινε κάτι ἀναπάντεχο. Μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἀπὸ τὶς κόγχες εἶδα τὸ Διονύση νὰ πετάει κάτω τὸ καπέλλο του, νὰ φεύγει ἀστραπιαία ἀπὸ κοντά μου καὶ νὰ πηδάει σὰν τρελλὸς στὸν τοῖχο. Ἄφησε τὸ σῶμα του νὰ γείρει μπροστὰ κι' ἔβγαλε μιὰ πνιγμένη κραυγή :

— Τίποτα δὲν ἀξίζει σ' αὐτὴ τὴ ζωή ! Ἔχε γειά, κόσμε ἄπονε ! ! !...

Ἔφριξα καὶ ρίχτηκα σὰν τρελλὸς πίσω του νὰ τὸν συγκρατήσω. Τὸν ἔπιασα δυνατὰ ἀπ' τὴ μέση καὶ βάλθηκα μ' ὅλη μου τὴ δύναμη νὰ τὸν τραβάω πρὸς τὸ μέρος μου. Ἐκεῖνος ὅλο καὶ βάραινε, ἀγωνιζόταν νὰ ξεφύγει κι' ἄφηνε πότε τὸ δεξὶ καὶ πότε τὸ ἀριστερό του πόδι στὸ κενό. « Βοήθεια », ἔβγαλα ἕνα πνιγμένο οὐρλιαχτὸ καὶ στήριξα καὶ τὰ δυό μου πόδια στὸν τοῖχο, πασχίζοντας νὰ τὸν πάρω πίσω μὲ ὅλη μου τὴ δύναμη.

Τοῦτο τὸ « σάλτο μορτάλε » τοῦ Διονύση, ἐντελῶς εἰκονικό, ὅσο καὶ ἀπρόοπτο καὶ ἀπίθανο γιὰ τὴ λογική μου, εἶχε κάμει τὸ θαῦμα του στὸ μεταξύ. Εἶχε φέρει ἀντιπερισπασμὸ στὸν ἄμυαλο νεανία τῶν δέκα ἑφτὰ χρονῶν, ὅταν, πάνω στὸ τρίτο σταυροκόπημα, ἐκεῖνος εἶδε τὴ σκηνὴ ποὺ διαδραματιζόταν πέντε μέτρα μακριά του, μὲ ἕναν ἄλλον « ἀπελπισμένο ἀπ' τὴ ζωή »... Καὶ αὐτὴ ἡ τραγελαφικὴ σκηνὴ τὸν καθήλωσε γιὰ λίγες στιγμές, γιὰ τόσα δευτερόλεπτα, ὅσα ἀκριβῶς χρειάστηκαν μέχρι νὰ χυμήξει ὁ Στρατῆς ἀπ' τὴ γωνιά του καὶ νὰ τὸν τραβήξει ἀπὸ τὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ... Κείνη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πηδοῦσε πίσω κι' ὁ Διονύσης, ἐντελῶς μόνος, βλέποντας τὸν Στρατῆ νὰ ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴν κωμικοτραγικὴ ἐνέργειά του καὶ νὰ σώζει μιὰ ἐπιπόλαια ἀνθρώπινη ὕπαρξη. Πυκνὲς στάλες ἱδρώτα ἔβρεχαν τὸ πρόσωπο τοῦ Διονύση κι' ἕνα τρέμουλο τὸν κατεῖχε, ὅπως μοῦ ψιθύριζε λαχανιασμένος :

— Τὸν σώσαμε !... Τὸν σώσαμε !...

Δέκα μέτρα μακριά μας τὴν ἴδια στιγμή, δυὸ ἄνθρωποι πάλευαν ἄγρια, κυλισμένοι στὸ χῶμα καὶ στὶς πέτρες. Ἦταν ὁ Στρατῆς μὲ τὸν ἐξαγριωμένο νεαρό, ποὺ σὰν μανιακὸς χτυποῦσε ὅπως μποροῦσε, ἔβριζε, κλωτσοῦσε καὶ ἔφτυνε, πασχίζοντας νὰ ξεφύγει καὶ νὰ ριχτεῖ ἀπ' τὸ βράχο στὸ γκρεμό. Τρέξαμε κι' οἱ δυὸ ἐκεῖ καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὲς προσπάθειες κατηφορίζαμε τὰ Προπύλαια, μὲ τὸ νεαρὸ στὴ μέση κι' ἕνα πλῆθος ποὺ μᾶς ἀκολουθοῦσε. Καὶ μᾶς φάνηκε πὼς ἡ πανσέληνος, κείνη τὴ νύχτα ἔκανε περισσότερο ὄμορφη τὴν Ἀκρόπολη ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες φορές...

***

Τὸ ἀποκορύφωμα τῆς εὐτυχισμένης ἐκείνης Πρωτοχρονιᾶς γράφτηκε στὸ ἀστυνομικὸ κατάστημα. Ἡ χαρὰ τῶν γονιῶν, τὸ δακρυσμένο γέλιο, ἡ ἀπέραντη εὐγνωμοσύνη τους γιὰ μᾶς ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά. Ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ πολλὲς σκέψεις ποὺ βασάνισαν τὸ νεαρὸ γιὰ ἀρκετὴ ὥρα καὶ ποὺ καταστάλαξαν, κοντὰ στὶς δέκα, σ' ἕνα πολὺ - πολὺ συγκινητικό, ἕνα σιγανὸ μεγάλο εὐχαριστῶ, ποὺ τὸ ἔκοβαν οἱ

λυγμοὶ τοῦ νεανικοῦ κορμιοῦ. Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ ντροπιασμένο ὕφος κι' ἡ παρθενικὴ συστολὴ μιᾶς ξανθειᾶς κοπελλίτσας δεκάξη χρόνων, ἑνὸς πραγματικοῦ ἀγγέλου ποὺ ἀνέβηκε σὰν πληγωμένο πουλὶ τὰ σκαλοπάτια τοῦ Τμήματος καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ νέου κλαίγοντας σπαρακτικά. Μόνο ποὺ τὰ δάκρυα ἐκεῖνα τῆς δεξαεξάχρονης κοπέλλας ἦταν δάκρυα χαρᾶς, οἱ λυγμοὶ μιὰ ψυχικὴ πλημυρίδα ἀγάπης γιὰ ἐκεῖνον καὶ τὰ ἀναφυλλητὰ μιὰ ἀπεραντωσύνη μεταμέλειας καὶ πόνου γιὰ τὴν ἄφρονη στάση στὸν ἀγαπημένο. Γιὰ ἕνα νεανικὸ πεῖσμα καὶ μιὰ τόσο φυσικὴ ἀντίδραση στὴν πρωτόγνωρη ἀγάπη τῆς τρυφερῆς καρδιᾶς, ποὺ ἔφερε ἐκεῖνον ἐπιπόλαια στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου...

Ἔκαμα ἐκείνη τὴν Πρωτοχρονιά, νέος ἀστυφύλακας ἀκόμα, τὴν πρώτη καὶ μεγάλη μου γνωριμία μὲ τὸν ἄνθρωπο. Εἶδα τὴ ζωντανὴ πραγματικότητα στὴν ὁλότητα τῶν ἀνθρώπινων αἰσθημάτων, μιὰ πραγματικότητα ποὺ ἡ καλὴ ἀστυνομικὴ ἐνέργεια ξεσκεπάζει σὲ κάθε βῆμα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ἔζησα πληθωρικὰ τὴν τρανὴ εὐτυχία, τὴ μεγάλη ἱκανοποίηση ποὺ δίνει στὸν ἄνθρωπο ἡ ἐκπλήρωση κάποιου καθήκοντος γιὰ τὸ συνάνθρωπο. Καὶ μιὰ παθητικὴ ραψωδία τοῦ Λέχαρ, ποὺ ἔφτανε στ' αὐτιά μου ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο ὅταν οἱ τέσσερις ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἔφευγαν ἀπὸ τὸ Τμῆμα, ἔκανε στὴ φαντασία μου τὴν πλάση μιὰ ἀπέραντη χώρα τοῦ μειδιάματος. Μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου εἶδα πὼς ὅλος ὁ κόσμος ἦταν τότε ἕνα μεγάλο θέατρο καὶ μᾶς χειροκροτοῦσαν ἀκατάπαυτα. Καὶ μεῖς, ἥρωες ἑνὸς βαθειὰ ἀνθρώπινου ἔργου, στεκόμασταν βουβοί, εὐτυχισμένοι ὅσο ποτὲ ἄλλοτε στὰ λιγοστὰ βήματα τῆς ἀστυνομικῆς μας ζωῆς. Μὲ μοναδικὴ παραφωνία τὸν Ὑπαστυνόμο τῆς ὑπηρεσίας, τὸ γεροντοπαλλήκαρο ποὺ ἡ πεῖρα φαίνεται νὰ τοῦ εἶχε δώσει ἀκόμα μεγαλύτερες συγκινήσεις στὴν ἀστυνομικὴ παλαίστρα τοῦ καλοῦ ἐνάντια στὸ κακό...

Ἐκείνη ἡ Πρωτοχρονιά, λοιπόν, ἦταν ἡ καλύτερη στὴ ζωή μου μέχρι σήμερα. Καὶ ἀπορῶ, πῶς μέχρι αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν βρῆκα καμμιὰ ἄλλη ὁμορφώτερη καὶ περισσότερο ἀληθινὴ στὸ διάβα τῆς ὀκτάχρονης ἀστυνομικῆς μου ζωῆς...

ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

«Μία ἐνδιαφέρουσα περίπτωσις δολοφονίας καὶ οὐχὶ αὐτοκτονίας»

Ὅπως συμβαίνει στὶς περιπτώσεις ἀπαγχονισμοῦ δι' αἰωρήσεως καὶ μάλιστα ὅταν τὸ πτῶμα παραμείνη αἰωρούμενο ἐπὶ πολὺ χρονικὸ διάστημα καὶ δὲν ξεκρεμασθῆ ἀμέσως, παρατηρεῖται συγκέντρωσις τοῦ αἵματος στὰ κάτω ἄκρα τοῦ πτώματος.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ γιατροὶ ἀποφάνθηκαν ὅτι τὸ πτῶμα τοῦ Γουῶτερς ἔπρεπε νὰ εἶχε παραμείνει ἐπὶ τουλάχιστον 30' λεπτὰ σὲ ὁριζόντια θέση μετὰ τὸ θάνατο, ὁπότε λόγω τῆς ψύξεως δὲν παρατηρεῖται τὸ ἀνωτέρω φαινόμενον.

«...ΜΙΑ ΠΟΛΥΤΙΜΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ...»

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β΄ κ. **ΣΠ. ΠΗΛΟΥ**

...Τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα στηρίζει τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἔργου του στὴν ἀγάπη καὶ τὴν συνεργασία ὅλων τῶν καλῶν πολιτῶν τῆς δικαιοδοσίας του. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ λόγο προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ ἔρχεται σὲ ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ συχνὴ καὶ πιὸ στενὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ κοινὸ ποὺ ἀστυνομεύει.

Ἔτσι, τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων ἔχει καταρτίσει ἕνα εὐρύτατο πρόγραμμα δημοσίων σχέσεων, μερικὲς πτυχὲς τοῦ ὁποίου ἀξιοποιοῦνται μὲ τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας, μὲ τὸ Περιοδικὸ αὐτό, μὲ τὸ Ἀστυνομικὸ Κινηματογραφικὸ Συνεργεῖο, μὲ τὴν Φιλαρμονική του καὶ μὲ διάφορες ἄλλες ἐκδηλώσεις ἐπικοινωνίας μὲ τὸ κοινό.

Παράλληλα, τὸν τελευταῖο καιρό, τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων διοργανώνει καὶ πραγματοποιεῖ, στὶς λαϊκὲς συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, δωρεάν, μεγάλες θεατρικὲς παραστάσεις, οἱ ὁποῖες γίνονται ἀφορμὴ ν' ἀκουσθοῦν τὰ πιὸ κολακευτικὰ σχόλια γιὰ τὴν Ἀστυνομία καὶ γιὰ τὸ ἔργο της.

Καὶ στὴν προσπάθειά του αὐτὴ βρίσκει ὄχι ἁπλῶς κατανόηση, ἀλλὰ ἐνθουσιώδη βοήθεια ἐκ μέρους ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν κοινωνικῶν τάξεων, οἱ ὁποῖες σπεύδουν νὰ ἐνισχύσουν μὲ συγκινητικὸ τρόπο τὶς πολιτισμένες αὐτὲς ἐπιδιώξεις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Στὴν ἀγάπη καὶ τὴν κατανόηση τοῦ κοινοῦ ὀφείλεται ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ἐπιτυχίας αὐτῶν τῶν παραστάσεων.

Ἀλλά, ἐκεῖνο ποὺ τὶς ἀξιοποιεῖ καὶ τὶς κάνει ζωντανὲς καὶ ἀποδοτικὲς εἶναι ἡ στενὴ συνεργασία Ἀστυνομίας καὶ καλλιτεχνικοῦ κόσμου.

Στὶς θεατρικὲς ἐτοῦτες παραστάσεις συμμετέχουν ἐκλεκτοὶ πρωταγωνιστὲς τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ κινηματογράφου, οἱ ὁποῖοι πλαισιώνουν, πλέον ἢ ἐπιτυχῶς, τὰ καλλιτεχνικὰ αὐτὰ προγράμματα.

Εἶναι μιὰ ἀλήθεια πολὺ ἐλπιδοφόρα καὶ τιμητικὴ γιὰ τὴν Ἀστυνομία. Καὶ τὴν ὑπογραμμίζουμε μὲ συγκίνηση, ἀλλὰ καὶ μ' εὐγνωμοσύνη.

Γιατὶ ὅλοι οἱ καλλιτέχνες τῶν Ἀθηνῶν, μικροί, μεγάλοι, τραγουδιστές, ἠθοποιοί, μῖμοι, ταχυδακτυλουργοί, χορευταί, κομφερασιὲ κ.λ.π., ὄχι μονάχα προσφέρονται πρόθυμα καὶ ἀνιδιοτελῶς σὲ κάθε καλλιτεχνική μας ἐκδήλωση, ἀλλὰ γίνονται συγχρόνως καὶ διαφημισταὶ τῶν ἀστυνομικῶν ἰδεωδῶν.

Καὶ αὐτὴ ἡ συνεργασία τους εἶναι συγκινητικὴ καὶ φθάνει σὲ σημεῖα λατρείας πρὸς τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα. Παράδειγμα, μιὰ πρόσφατη καλλιτεχνικὴ παράστασις, ποὺ ὠργάνωσε καὶ παρουσίασε τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων στὸν κινηματογράφο «Νανὰ» τῆς Καισαριανῆς, ὑπὲρ τοῦ Φιλοπροοδευτικοῦ Ὁμίλου Νέων Καισαριανῆς καὶ στὴν ὁποίαν παρέστησαν ὁ Ὑπουργὸς Κοινωνικῆς Προνοίας, ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Κωνσταντῖνος Τσάτσος, οἱ βουλευταὶ Ἀθηνῶν κ.κ. Βαρβιτσιώτης, Τετενὲς καὶ Παπαδάκης, ὁ παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ δικηγόρος καὶ πολιτευτὴς κ. Παπαρρηγόπουλος, ὁ Ὑποδιευθυντὴς τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν κ. Κ. Τασιγιῶργος, ὁ Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β΄ κ. Διαβάτης, οἱ κ.κ. Διοικηταὶ Τμημάτων καὶ Παραρτημάτων Καισαριανῆς καὶ Βύρωνος, ὁ Ἀστυνόμος Β΄ κ. Λάμπρου, καθηγηταί, ἔμποροι, βιοτέχναι καὶ ἐπαγγελματίαι τῆς Καισαριανῆς καὶ πλήθη κόσμου.

Στὴν τρίωρη αὐτὴ καλλιτεχνικὴ παράσταση ἔσπευσαν νὰ λάβουν μέρος οἱ καλλιτέχναι: Χριστόφορος Νέζερ, Νῖκος Τζόγιας, Πέτρος Φυσσούν, Καλογιάννης, Ντάρλας, Ἀρτέμης Μάτσας, Μαριάννα Χατζοπούλου, Δανάη, Τζὰκ Νάϊτ, ἀδελφοὶ Κατσάμπα, Τώνης Κωνσταντόπουλος, Γιοβάνα, μαέστρος Ἀλέκος Γεωργιάδης, Φί-

λιος Φιλιππίδης (Ἀγκόπ), Στέφανος Βαρλάμος, Μάκης Πάντας, Νῖκος Πιτσόλος, Ἀλέκος Μπρίφας, Ζαΐρα, Ἀλῆ Αὐγουρλοῦ, ἀδελφοὶ Χαλκιᾶ, Μιχάλα, σαξοφωνίστας Γιῶργος Μανίκας, Μίμης Μεταξᾶς, Φραγκῖσκος Μανέλλης, Νᾶσος Πατέτσος, Γ. Μπουρνέλλης, Τζένη Βάνου, Πέτρος Γιαννακὸς (Κοκοβιός), στὰρ Ἑλλὰς τοῦ 1962 Χριστίνα Ἀποστόλου, Διονύσης Πριονᾶς, Γιάννης Βέλλας, μὲ τὸ διεθνὲς κουϊντέττο «Ὀλύμπια», Πᾶνος Γαβαλᾶς, Γ. Λαύκας, Ρία Κούρτις, Λάκης Χαλκιᾶς καὶ πλῆθος ἄλλων καλλιτεχνῶν.

Οἱ ὑπὲρ τῆς Ἀστυνομίας, ἀπ' τὸ μικρόφωνο, ἐκδηλώσεις ὅλων αὐτῶν τῶν καλλιτεχνῶν, ἦταν, στ' ἀλήθεια, συγκινητικὲς καὶ προκάλεσαν βαθύτατη ἐντύπωση στοὺς παρισταμένους. Ἀκούστηκαν ἔπαινοι καὶ ὕμνοι γιὰ τὴν Ἀστυνομία, ἡ ὁποία μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κέρδισε μιὰ σπουδαιότατη ψυχολογικὴ νίκη καὶ προκάλεσε τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ κοινοῦ.

Καὶ ὁ θαυμασμὸς αὐτὸς μετετράπη σὲ ἀσυγκράτητο ἐνθουσιασμὸ ὅταν ὁ Χριστόφορος Νέζερ ἔπλεξε ἀπ' τὸ μικρόφωνο, τὸ ἐγκώμιο τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ κατέληξεν ὡς ἑξῆς: «Ἐλᾶτε ὅλοι, μαζί, φίλοι μου, καὶ ἰδιαιτέρως νειᾶτα νὰ δώσουμε τὸ χέρι καὶ νὰ βοηθήσουμε τὴν Ἀστυνομία Πόλεων, γιὰ μιὰ καλύτερη αὔριον...».

Ἐπίσης ὁ κομφερασιὲ Μάκης Πάντας ἀνέφερε, μεταξὺ ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς, ἀνοίγοντας τὸ πρόγραμμα:

«Τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, τὰ τελευταῖα χρόνια, ἔχει ἐπεκτείνει τὴ δραστηριότητά του καὶ σὲ πολλοὺς ἐκπολιστικοὺς καὶ προοδευτικοὺς τομεῖς καὶ πρωταγωνιστεῖ, μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, σὲ ὡραῖα ἔργα κοινωνικῆς ὠφελιμότητος...

...Ἔτσι, σπεύδει νὰ βοηθήσῃ κάθε καλὴ κοινωνικὴ προσπάθεια, ὅπου τὴν συναντήσῃ, γίνεται ἄγγελος ἀγάπης καὶ φορεὺς χαρᾶς καὶ ἐλπίδος, ἐπισκέπτεται Νοσοκομεῖα καὶ ἄλλα εὐαγῆ Ἱδρύματα, διοργανώνει καλλιτεχνικὲς παραστάσεις δωρεὰν γιὰ τὸ κοινό, κάνει κινηματογραφικὲς προβολὲς σὲ φτωχογειτονιές, βοηθεῖ μαθητάς, κατευθύνει καὶ συμβουλεύει παραστρατημένους καὶ ἀποφυλακιζομένους, καί, μὲ δυὸ λόγια, ἀγωνίζεται νὰ γεμίσῃ τὴ σκληρὴ βιοπάλη μὲ νότες χαρᾶς καὶ χριστιανικῆς ἀγάπης...».

Ἦταν τέτοιος ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν καλλιτεχνῶν καὶ τόσος ὁ οἶστρος τους γιὰ τὴν Ἀστυνομία, ὥστε τὸ καλλιτεχνικὸ περιοδικό: «Φαντασία» ἀφιέρωσεν ὁλόκληρο ἄρθρο στὶς θεατρικὲς ἐκδηλώσεις τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, στὸ ὁποῖο ὑπογραμμίζει μὲ κάποια ἔκπληξη ὅτι οἱ καλλιτέχναι λατρεύουν τὴν Ἀστυνομία καὶ εἶναι πάντα πρόθυμοι νὰ τὴν συντρέξουν σὲ κάθε τέτοια ὁμορφη ἐκδήλωσή της.

Ἐπίσης τὸ μηνιαῖο περιοδικὸ «Τὸ Μοντέρνο Τραγούδι» δημοσίευσε σχετικὴ φωτογραφία κι' ἕνα πολὺ ἐγκωμιαστικὸ σχόλιο, τὸ ὁποῖο κλείνει μὲ τὰ ἑξῆς λόγια: «Οἱ ζητωκραυγὲς καὶ τὰ χειροκροτήματα, γράφουν πάντα τὸν ἐπίλογο στὶς εὐγενικὲς αὐτὲς προσπάθειες τῆς Ἀστυνομίας μας, τῆς ὁποίας τὸ ἐκπολιτιστικὸν ἔργον ἔχει κερδίσει τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ κοινοῦ...».

Οἱ γραμμὲς αὐτὲς γράφονται ἀπὸ εὐγνωμοσύνη. Γράφονται μὲ ἀγάπη. Καὶ ἔχουν σκοπὸ νὰ φέρουν πρὸς ὅλους τοὺς καλλιτέχνας τῆς πρωτευούσης ἕνα μεγάλο «εὐχαριστῶ», ἐκ μέρους ὁλοκλήρου τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος.

Φίλοι καλλιτέχναι, ἡ προσφορά σας μᾶς συγκινεῖ, μᾶς τιμᾶ καὶ μᾶς πλημμυρίζει δυνάμεις καὶ ἐλπίδες.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Πρωτοχρονιᾶς σᾶς στέλνουμε τὶς πιὸ διαλεκτὲς εὐχές μας, μαζὶ μὲ τὴν ἀγάπη μας καὶ τὴν διαβεβαίωσή μας ὅτι πάντα καὶ παντοῦ θὰ θυμώμαστε τὴ βοήθειά σας μὲ συγκίνηση...

ΣΠ. ΠΗΛΟΣ

«Ὁ Βορρᾶς ποὺ τ' ἀρνάκια παγώνει»

Ὑπὸ τοῦ ἀστυφύλακος κ. ΣΑΡ. ΑΝΤΩΝΑΚΟΥ

«Στοῦ σπιτιοῦ μας τὴ στέγη
μὲ μανία φυσοῦσε ὁ Βορρᾶς
καὶ φιλὸ ἔφεφτε χιόνι,
τί μεγάλο κακὸ νὰ ἐμηνοῦσε ὁ βορρᾶς
ποὺ τ' ἀρνάκια παγώνει;»

Ἔτσι περιγράφει χαρακτηριστικώτατα ὁ χαροκαμμένος πατέρας, ὁ ποιητὴς ποὺ ἔζησε συντροφιὰ μὲ τὸν πόνο, ὁ Ἠπειρώτης Ζαλοκώστας, μιὰ νύχτα χειμωνιάτικη. Συνταιριάζει τὸν θάνατο μὲ τὸν βαρύ, τὸν ἄγριο χειμώνα. «Ὁ Βορρᾶς ποὺ τ' ἀρνάκια παγώνει». Περνάει στὰ χωριὰ καὶ τὶς πολιτεῖες, γιὰ νὰ φέρη τοὺς ἀνθρώπους κοντὰ στὰ ζεστὰ σπιτικὰ καὶ νὰ κάνη τὰ ζῶα καὶ τὰ πουλιὰ νὰ τρέξουν στὰ πυκνὰ φυλλώματα καὶ τὰ ἀπαγκιερὰ τὰ μονοπάτια.

Σύννεφα μαῦρα, μὲ μωβιὲς ἀποχρώσεις κατρακυλοῦν ἀπειλητικά, καβαλάρηδες ἁρματωμένοι μὲ χαλάζι καὶ βροχή, γιομᾶτοι πολεμικὴ μανία, ἕτοιμοι νὰ παλαίψουν μὲ τὰ στοιχειὰ τῆς φύσεως καὶ μὲ τὶς ἀνθρώπινες δυνάμεις ποὺ θὰ σταθοῦν στὸ δρόμο τους.

Ἀκόμα κι' αὐτὰ τὰ φῶτα τῆς πολιτείας ἔσβυσαν κι' ἐκεῖνα. Τὰ χτύπησαν οἱ κεραυνοὶ καὶ τὰ ρήμαξε τὸ χοντρὸ χαλάζι. Παντοῦ νέκρα. Παντοῦ σιωπή. Καὶ μιὰ σκύλα πονεμένη γιὰ τὰ μικρά της, ποὺ γαύγιζε κάπου ἀλαργινά, σώπασε κι' αὐτὸ τὸ ἀσίγαστο, τὸ ρυθμικό της μοιρολόγι. Καὶ στὸ μαῦρο κυπαρίσσι, ποὺ σὰν λυγνὸς Βυζαντινὸς καλόγερος, στέκεται ὁλόρθο στὸ μικρὸ νεκροταφεῖο, πάνω ἀπὸ τὰ μνήματα καὶ τοὺς λευκοὺς μαρμάρινους σταυρούς, σώπασε κι' ἡ κουκουβάγια τὸ κλάμμα της καὶ τὄκαμε ἀργό, ρυθμικὸ βογγητό.

Ναί! Τέτοιο τόνο ἀπελπισιᾶς ἔχει σκορπίσει στὴν παγωμένη φλούδα τῆς γῆς τὸ ξεροβόρι κι' ὁ χιονιάς. Ὅμως νὰ ἐκεῖ! Πίσω ἀπὸ τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ἕνα μικρό, ἕτοιμο νὰ ξεψυχήση φῶς, παρηγοριᾶς μήνυμα, σκορπίζει τὶς ἀδύνατες ἀχτίνες του στὶς κλειστὲς πόρτες, στὰ ἀποσκιαδερὰ διαβατικά, στὸ πεζοδρόμιο, στὴ βρεγμένη μαύρη ἄσφαλτο. Νὰ εἶναι στ' ἀλήθεια ἀπὸ ἀνθρώπου χέρι τοῦτο τὸ φῶς, ἢ καμμιὰ πλανεύτρα πυγολαμπίδα, παιγνιδίζει πάνω στὰ παγωμένα κρύσταλλα τὸ φωτεινὸ κορμί της, γιὰ νὰ σκορπίση κάποια ψευδαίσθηση ζεστασιᾶς στοὺς νυκτερινοὺς τοὺς στρατοκόπους;

Προσέχω μέσα ἀπὸ τὶς γρίλιες τὸ μικρὸ φῶς, ποὺ πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος μου. Εἶναι ἄνθρωπος; Ἀδύνατον! Κάνω νὰ ξανακοιτάξω γιὰ νὰ ξεδιαλύνω ἔτσι τὴν ἀπορία μου. Εἶναι μιὰ γνώριμη συμπαθητικὴ σιλουέττα. Εἶναι ὁ Ἀστυφύλακας τῆς γειτονιᾶς. Βαδίζει ἀργά. Προσεκτικά! Μὲ ἴσιο παράστημα. Κοντοστέκεται κάτω ἀπὸ ἕνα χαμηλὸ μπαλκόνι. Στέκεται γιὰ λίγο, ἔτσι σὰν νὰ τὸ παίρνη ὁ ὕπνος. Ποῦ ἄραγε νὰ γυρνᾶ ὁ νοῦς του; Μὰ ποῦ ἀλλοῦ; Μέσα σὲ κανένα ζεστὸ δωμάτιο, μὲ τζάκι χωριάτικο. Ἐκεῖ, μαζὶ μὲ κάποια συντροφιά, ποὺ νὰ τὴν κάνουν ὁμορφη ἡ γρηὰ μάννα, ὁ πατέρας, τ' ἀδέλφια. Ἡ θαλπωρὴ τοῦ σπιτιοῦ! Ἡ οἰκογενειακὴ εὐτυχία. Ἀναθυμιέται τὰ χρόνια ποὺ πέρασαν πιὰ καὶ τώρα θὰ κυλοῦν σὰν ἀναμνήσεις καὶ σὰν θύμησες, γιὰ τὴ λήθη τοῦ πόνου. Τὸν ξυπνῶ μέσα ἀπὸ τὴ νοσταλγία. Τοῦ κτυπῶ τὸ τζάμι καὶ τὸν καλῶ. Ὅμως ἐκεῖνος τραβᾶ! Γιὰ τὸ καθῆκον! Τὸ ἀληθινὰ ἱερό. Κάτι τὸν καλεῖ πρὸς τὰ ἐμπρός. Κι'ἀλήθεια, νά! Ἐκεῖ στὸ ρεῖθρο τοῦ δρόμου, ἕνας ἄνθρωπος σπαράζει σὰν τὸ πληγωμένο πουλί, παλεύει μὲ τὸ θάνατο καὶ τὸν ἀφανισμό.

Κάποιος μπεκρὴς εἶναι κι' αὐτός. Κουρέλι τὸν ἔχει κάνει τὸ πιοτό, χωρὶς ὑπόσταση ἀνθρώπινη, σκληρὸ σύζυγο, ἄσπλαγχνο πατέρα, ἐπικίνδυνο πολίτη.

Ὅμως, τί σημασία ἔχουν ὅλα αὐτά; Εἶναι κι' ἐκεῖνος συνάνθρωπος. Ἴσως κάποτε νὰ βρῆ τὴ σωτήρια σανίδα, μέσα στὸ πέλαγος τῆς ζωῆς. Γονατίζει! Τὸν

ΕΝΑΣ ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ

Ἐκ τῆς ἐφημερίδος « Ici Paris », κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ: **Β. ΜΗΤΡΟΚΟΛΙΑ**

—Ἄχ! πόσο πλήττω, πόσο πλήττω, ἔλεγε ἀναστενάζοντας ἡ κυρία Ζερμαὶ Λωράν.

Χήρα, χωρὶς παιδιά, πλούσια, ἐξηντάρα περίπου, δὲν εὐχαριστεῖτο μὲ τίποτε.

—Μόνη ! Νὰ πάω στὸ θέατρο, στὸ ρεστωράν, στὸ σινεμά ; Ὄχι. Δὲν ἔχω τὸ κουράγιο.

Μιὰ φίλη της τὴν συνεβούλευσε.

—Γιατὶ δὲν παίρνεις μιὰ «Ντὰμ ντὲ κομπανί ;

—Αὐτὸ μάλιστα, ἀπήντησε. Ἴσως μοῦ κάνει καλό.

Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ κυρία Λωρὰν ἐδιάβασε τὴν ἑξῆς ἀγγελία στὴν ἐφημερίδα :

«Κύριος τοῦ καλοῦ κόσμου, ζητεῖ θέσιν πλησίον μιᾶς κυρίας μόνης... Γνωρίζει νὰ τηρῇ μυστικότητα, κρατεῖ ἀλληλογραφίαν, ἐξαίρετος μουσικός, ἄδεια ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου».

Ἡ Ζερμαὶ ἔμεινε σκεπτική.

— Γιατὶ ὄχι ; Μπορεῖ ὁ κύριος νὰ εἶναι συμπαθητικός. Θὰ τοῦ γράψω.

Κι' ἔτσι ὁ Ζὰν Μπρυνώ—αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου—ἔγινε ὁ Μεσιὲ ντὲ κομπανὶ τῆς κυρίας Λωράν.

—Τώρα δὲν εἶμαι πλέον μόνη, δὲν πλήττω. Εἶναι θαυμάσιος, ἔλεγε συνεχῶς ἡ ἑξηκοντοῦτις, ἐνῶ ἡ εὐχαρίστησις διεγράφετο καθαρὰ στὸ πρόσωπό της.

Εἶχε ἀνακαλύψει ἕνα σπάνιο πτηνὸ στὸ πρόσωπο τοῦ συνοδοῦ της.

Ὁ Ζὰν Μπρυνὼ ἦταν προσωπικότης μεγάλη καὶ ξηρά. Περίπου σαραντάρης, πολὺ φιλάρεσκος, εἶχε ὕφος ἑνὸς τζέντελμαν τοῦ Λονδίνου, μὲ τὸ μαῦρο καπέλο του καὶ τὴν αἰώνια ὀμβρέλλα στὸν βραχίονά του.

*

Καλὸς ὁμιλητὴς συζητοῦσε ἰδιαιτέρως γιὰ τὸν Αἰσχύλο, τὸν Πλάτωνα, τὴν μουσική, τὴ ζωγραφικὴ καὶ ἐφαίνετο πάνσοφος στὴν κυρία Λωράν, τὴν ὁποίαν ἀπεκάλει προστάτιδά του.

φέρνει μὲ κόπο στὴν ἐξώθυρα κοντά. Τὸν βοηθεῖ. Τὸν παρηγορεῖ. Τοῦ γιατρεύει, ὅσο περνᾶ ἀπὸ χέρι του, τὶς σωματικὲς καὶ τὶς ψυχικὲς πληγές. Σηκώνεται ὁ μπεκρὴς καὶ μαζὶ φεύγουν. Σώθηκε κι' αὐτὴ τὴ φορά. Πόσο θἄθελα στ' ἀλήθεια, δίπλα στὸ κρεμασμένο κάδρο τοῦ δωματίου μου, ποὺ δείχνει τὸν καλὸ Σαμαρείτη τῆς παραβολῆς νὰ εἶχα καὶ μιὰ ζωγραφιὰ ποὺ νὰ δείχνει τὸν καλὸ Σαμαρείτη τοῦ πεζοδρομίου. Οὔτε ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος, ποὺ ζωγράφισε τὶς αἰνιγματικὲς μορφὲς τῶν προσωπικοτήτων τῆς Ἰταλίας, οὔτε ὁ Ραφαέλος μὲ τὶς γλυκιές του Μαντόνες, οὔτε ὁ θεμελιωτὴς τοῦ ἐξπρεσιονισμοῦ, ὁ Δομήνικος Θεοτοκόπουλος, οὔτε κανένας ἄλλος μεγάλος μάγος τοῦ χρωστῆρα, θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ ὁραματισθῇ αὐτὴ τὴν εἰκόνα τῆς ἀνθρώπινης καλωσύνης καὶ τῆς ἀπέραντης ἀνθρωπιᾶς. Φτωχέ μου συνάδελφε! Σὲ εἶδα καὶ σὲ θαύμασα τούτη τὴ χειμωνιάτικη νύχτα, μέσα ἀπὸ τὸ κλειστό μου παράθυρο. Σὲ βλέπω κάθε φορὰ ποὺ περνᾶς ἀπ' τὸ κατώφλι μου. Σὲ νοιώθω, γιατὶ εἶσαι σὺ ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός μου. Ἂς μπορέσῃ κάποτε ὁ κόσμος νὰ ἰδῇ τὸ ἔργο σου. Ἂς μπορέσῃ νὰ γνωρίσῃ τὴ ζωή σου. Ἂς ἀκούσῃ τὸ ἀργὸ περπάτημά σου στὸ ρεῖθρο τοῦ δρόμου. Ἂς σὲ νοιώθῃ σὰν προστάτη καὶ ὁδηγό σου.

Κι' ὅσοι μποροῦν, ἂς σοῦ ἀπαλύνουν τὸν πόνο σου. Λίγη ζεστασιά! Λίγη συμπόνεση! «Ὁ Βορρᾶς ποὺ τ' ἀρνάκια παγώνει», παγώνει καὶ σένα στρατοκόπε τῆς χειμωνιάτικη νυχτιᾶς...

Σ. ΑΝΤΩΝΑΚΟΣ

Τὴν ἀκολουθοῦσε παντοῦ. Στὸ θέατρο, στὸν κινηματογράφο, στὴν Νίκαια καὶ στὴν Ντωβίλ. Ἡ κυρία Λωρὰν ἐξώδευε ἀνυπολόγιστα, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Μεσιὲ ντὲ κομπανί, ὁ ὁποῖος μιὰ μέρα τῆς εἶπε :

—Πρέπει νὰ γνωρίσετε τὴ Βενετία.

Ἡ κυρία Λωρὰν συμφώνησε. Τὸ ταξίδι κατέληξε στὸ μεγάλο κανάλι, μέσα στὸ θόρυβο τῶν τραγουδιῶν τῶν γονδολιέρηδων. Ὁ συνοδὸς τῆς ὑπενθύμισε, μπροστὰ στὰ περιστέρια τῆς πλατείας τοῦ ἁγίου Μάρκου, τοὺς ἔρωτες τῆς περιφήμου Γεωργίας Σάνδη καὶ τοῦ Ἀλφρέδου Μυσσέτ.

Μιὰ βραδυά, ἐνῶ ὁ ἥλιος πήγαινε νὰ δύσῃ, μέσα σὲ μιὰ ἀποθέωσι χρυσῶν καὶ ἐρυθρῶν ἀποχρώσεων, πίσω ἀπὸ τὰ θρυλικὰ ἀνάκτορα, ὁ Μεσιὲ ντὲ κομπανὶ τῆς μουρμούρισε : «Σ' ἀγαπῶ».

*

Μπροστὰ στὸν ἀνακριτὴ τοῦ 17ου ἀνακριτικοῦ γραφείου ἡ κυρία Ζερμαίν Λωράν, μὲ ὄψι βαμμένη μὲ τέχνη, ἀλλὰ μὲ τὸ βλέμμα ἄγριο καὶ σπινθοροβόλο, κινοῦσα ἀπειλητικὰ τὸ δάκτυλό της πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ κρατουμένου, πλέον, Μεσιὲ ντὲ κομπανί, ἀπαριθμεῖ τὶς ἐναντίον του κατηγορίες, στρεφομένη συνεχῶς πρὸς αὐτόν. Αὐτὸς διατηροῦσε τόσην ἀξιοπρέπειαν, ποὺ ἔμοιαζε μᾶλλον μὲ συγγραφέα μυθιστορημάτων.

—Κύριε πρόεδρε, ἐδήλωσεν ἡ ἐνάγουσα. Εἶχα ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος μοῦ ἔκλεψε πάνω ἀπὸ 3 ἑκατομμύρια φράγκα.

—Ἀστειότητες... Εἰρωνεύθη ὁ κατηγορούμενος.

—Ἀλήθεια, ἐφώναξεν ἡ κυρία Ζερμαίν.

*

Ὁ Ζὰν Μπρυνώ, ὁ ὁποῖος παρέμεινε πλέον τοῦ ἔτους πλησίον τῆς κυρίας Λωράν, εἶχεν ἀναλάβει διάφορες ὑπηρεσίες της, ἕως ὅτου μιὰ βραδυὰ στὴ Βενετία τῆς εἶπε ὅτι τὴν ἀγαποῦσε. Καὶ αὐτὴ τὸν πίστεψε.

Μὰ ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου παρεμβαίνοντας, εἶπε στὴν κυρία Λωράν.

—Αὐτὸς ἦταν κατὰ 30 περίπου χρόνια μικρότερός σας;

—Ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει ἡλικία, ἀπήντησε ἡ ἐνάγουσα.

—Βεβαίως, ἐπεδοκίμασε ὁ κατηγορούμενος. Στὴν κυρία Ζερμαὶν δὲν ἀπέβλεψα εἰ μὴ στὴν ἀγάπη της.

Πράγματι ὁ Ζὰν Μπρυνὼ δὲν ἀπέβλεπε παρὰ μόνο στὴν ἀγάπη, ποὺ ἐνέπνευσε στὴν κυρίαν Ζερμαίν.

Αὐτὴ ἐπανέλαβε τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχε στὸν κατηγορούμενο καὶ τοῦ ἀνάθετε ὅλες τὶς ὑποθέσεις της. Νὰ διαχειρίζεται ἕνα διαμέρισμα ποὺ κατεῖχε καὶ κυρίως τὸ γυάλισμα τῶν μπιζοῦ της.

Ἀλοίμονο ! Μια μέρα πῆγε στὸν κοσμηματοπώλη της γιὰ νὰ κάνῃ μιὰ ἀγορὰ καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ σμαράγδι ποὺ ἔφερε στὸ δακτυλίδι της.

—Πόσο στοιχίζει αὐτό ; τὸν ρώτησε.

—Τίποτε.

—Πῶς τίποτε ;

—Εἶναι ψεύτικο,καθὼς ψεύτικο εἶναι καὶ τὸ διαμάντι ποὺ ἔχετε στὸ δείκτη σας.

Ἡ αὐλαία ἄνοιξε. Ὁ Μπρυνώ, μὲ τὸ πρόσχημα ὅτι ἔδιδε πρὸς γυάλισμα τὰ κοσμήματά της, ἀφαιροῦσε τὰ πολύτιμα πετράδια καὶ τὰ ἀντικαθιστοῦσε μὲ ψεύτικα.

Ἡ Ἀστυνομία βρῆκε στὸ σπίτι του ὁλόκληρο ἐργαστήριο γι' αὐτὴ τὴ δουλειά.

Μετὰ τὴν ὁμολογία του, ἐστάθη στὸ σκαμνὶ τοῦ κατηγορουμένου μὲ μιὰ ἀξιοπρεπῆ σιωπή, ποὺ τοῦ στοίχισε δυὸ χρόνια φυλακή.

Μετὰ τὴν ἀπόφασι, τέλος, εἶπε :

—Γρηὰ ξεμωραμένη. Πίστεψε πὼς τὴν ἀγαποῦσα. Τὰ διαμάντιά της ἀγαποῦσα.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Κακλαμάνου Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σαρκουδίνου 4, κοντὰ στὴν Ἀρμενικὴ Εὐαγγελικὴ Ἐκκλησία τοῦ Δουργουτίου.

Ὁ Κακλαμᾶνος Γεώργιος, ὑποτράτηγος, γεννήθηκε τὸ 1833 στὴ Τρίπολι καὶ διετέλεσε διοικητὴς συντάγματος καὶ ἀρχηγὸς χωροφυλακῆς. Μετέσχε τοῦ πολέμου τοῦ 1897 καὶ πέθανε τὸ 1905.

Κακουργιοδικείου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς 15, κοντὰ στὴ πλατεῖα Μοναστηρακίου.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία αὐτὴ στὸ γεγονὸς ὅτι ἄλλοτε ἐκεῖ, σὲ κτίριο τῆς ὁδοῦ αὐτῆς, βρισκόταν τὸ Κακουργιοδικεῖον Ἀθηνῶν.

Καλαβρύτων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Β. Ἠπείρου 28, κοντὰ στὸ λόφο Κολωνοῦ.

Πρόκειται γιὰ τὴν ἱστορικὴ κωμόπολι τῆς Πελοποννήσου, ποὺ βρίσκεται στὴν ὁμώνυμη ἐπαρχία τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἡ σημερινὴ ἐπαρχία Καλαβρύτων' μαζὶ μὲ ἄλλες γειτονικὲς περιοχές, ἀπετέλει τὴν βόρειο χώρα τῆς Ἀρκαδίας, ποὺ ὠνομάζετο Ἀζανία ἢ Ἀζανίδα. Τὸ ὄνομα Καλάβρυτα ἀναφέρεται γιὰ πρώτη φορὰ τὸν καιρὸ τῆς φραγκοκρατίας.

Τὸ καιρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἡ περιοχὴ τῶν Καλαβρύτων συνεδέθη μὲ τὶς ὡραιότερες σελίδες τοῦ μεγάλου Ἀγῶνος. Ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ μονὴ τῆς Ἁγίας Λαύρας ἐδόθη τὸ σύνθημα τῆς ἐξεγέρσεως ἀπὸ τὸν Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανόν.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς γερμανικῆς κατοχῆς (1941-1944), τὰ Καλάβρυτα ἐγνώρισαν τὴν μεγαλύτερη τραγωδία, ἀπὸ κάθε ἄλλη περιοχὴ τῆς Ἑλλάδος. Τὴν 13 Δεκεμβρίου 1943, οἱ Γερμανοί, θέλοντας νὰ τιμωρήσουν τοὺς Ἕλληνας γιὰ τὶς ἐκτελέσεις Γερμανῶν ποὺ ἔκαναν οἱ ἀντάρτες τοῦ ΕΛΑΣ, ἐσκότωσαν πάνω ἀπὸ 700 Καλαβρυτινοὺς καὶ ἔκαυσαν τὴ κωμόπολι. Σήμερα τὰ Καλάβρυτα ἔχουν γύρω στὶς 2100 κατοίκους. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει καὶ σ' ἄλλες συνοικίες).

Καλαμᾶ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γράμμου, κοντὰ στὴ παιδικὴ χαρὰ τῶν Σεπολίων.

Πρόκειται γιὰ τὴν νεώτερη ὀνομασία τμήματος τοῦ ποταμοῦ τῆς Ἠπείρου, Θυάμιδος (Βλ. Θυάμιδος).

Καλαμίδα Δημητρίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς 37, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν ἐκκλησία «Ἁγία Κυριακή».

Ὁ Δημήτριος Καλαμίδας, ὁπλαρχηγὸς ἀπὸ τὴν Θεσσαλομαγνησία, μαζὶ μὲ τοὺς γιούς του, Ἀλέξιο, Ἀπόστολο, Γεώργιο ἢ Στέφανο, ἠγωνίσθησαν στὰ Θεσσαλικὰ παράλια καὶ στὴν Ἀττική.

Καλάμιδος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 111, κοντὰ στὴ πλατεῖα Ἀττικῆς.

Ὁ Κάλαμις, περιώνυμος γλύπτης τῆς ἐποχῆς τῶν περσικῶν πολέμων, θεωρεῖται ἀπὸ πολλοὺς ὡς σημαντικὸς φορεὺς τῆς ἰωνικῆς τεχνοτροπίας στὴν ἀττικὴ τέχνη. Ἐφημίζετο γιὰ τὴν χάρι καὶ τὴν λεπτότητα τῶν ἔργων του. Ὅσο γιὰ τὴν καταγωγή του, ἄλλοι μὲν τὸν θέλουν Βοιωτό, ἄλλοι δὲ Ἀθηναῖο.

Καλαμιώτου Ἰωάννου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πλατεῖα Καπνικαρέας 4.

Ὁ Ἰωάννης Καλαμιώτης, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821 ἀπὸ τὸν Κάλαμο τῆς Ἀττικῆς, ἐπολέμησεν ἐπὶ κεφαλῆς μικροῦ σώματος συμπατριωτῶν του κι' ἔπεσε μαχόμενος ἡρωικὰ στὴν παρὰ τὸν Σερπετζὲν μάχη.

Καλαμῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μεσογείων 77, πίσω ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ε.Ε.Σ.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴ γνωστὴ πρωτεύουσα τῆς Μεσσηνίας, τὴν Καλαμάτα, ποὺ βρίσκεται στὸν μυχὸ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου. Κοντὰ στὴν Καλαμάτα βρισκόταν ἡ ἀρχαία πόλις Φαραὶ ἢ Φηραί. Οἱ ἀνασκαφὲς ποὺ ἔγιναν ἀποδεικνύουν τὴν σχέσι τῆς Καλαμάτας μὲ τὴν Φαραί. Τὸ 1209 ἡ Καλαμάτα ἔγινε ἕδρα βαρωνίας καὶ τὸ 1301 παρεχωρήθη, ὡς προῖκα, στὸν δοῦκα τῶν Ἀθηνῶν Γουΐδωνα Β' Δελαρός. Κατὰ τὴν περίοδο τῆς τουρκικῆς κατοχῆς περιῆλθε στοὺς Ἐνετοὺς (1685-1715). Τὴν 23 Μαρτίου 1821 οἱ Μανιᾶτες, ὑπὸ τὸν Πετρόμπεη Μαυρομιχάλη, κατέλαβον τὴν Καλαμάτα καὶ ἐκήρυξαν τὴν ἐπανάστασι. Σ' αὐτὴν ἐξεδόθη ἡ πρώτη ἐπαναστατικὴ προκήρυξις (25 Μαρτίου 1821), καθὼς καὶ ἡ πρώτη ἐφημερὶς σὲ ἑλληνικὸ ἔδαφος, ἡ «Σάλπιγξ Ἑλληνική». Σήμερα ἡ Καλαμάτα ἔχει 29 χιλιάδες περίπου κατοίκους. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Περιστέρι).

Καλάρη Κων)νου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν λεωφ. Ἰωνίας (ἠλεκτρικὸς σταθμὸς Κάτω Πατησίων) καὶ τελειώνει στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Λιοσίων (Τρεῖς Γέφυρες).

Ὁ Κων/νος Καλάρης, ἀντιστράτηγος, γεννήθηκε στὴν Ἀθήνα τὸ 1858 καὶ πέθανε τὸ 1940. Πῆρε μέρος στὸν πόλεμο τοῦ 1897, καθὼς καὶ στοὺς βαλκανικοὺς πολέμους 1912-1913. Τὸ 1911 ἐχρημάτισε διοικητὴς τῆς Σχολῆς Εὐελπίδων. Διετέλεσε πρόεδρος τοῦ Ἀναθεωρητικοῦ Δικαστηρίου καὶ τὸ 1916 ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν. Ἀπεστρατεύθη, κατόπιν αἰτήσεώς του, τὸ 1918. Τὸ 1929 ἐξελέγη γερουσιαστής.

Καλαυρίας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πλειώνης 24, κοντὰ στὸ τέρμα τῆς λεωφ. γραμμῆς Ἁγ. Δημητρίου Ἀμπελοκήπων.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴ νῆσο Πόρο, ἡ ὁποία στὴν ἀρχαιότητα ὠνομάζετο Καλαυρία ἢ Καλαύρεια. Ἡ συνώνυμη μονή, ποὺ βρίσκεται 5 χιλ. ἔξω ἀπὸ τὸ Πόρο, τὴν ἐποχὴ τοῦ Καποδιστρίου ἐχρησιμοποιήθη ὡς ἱερατικὴ σχολή, ἔξω δὲ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία της ἐτάφησαν οἱ ναύαρχοι τῆς ἐπαναστάσεως Μανώλης Τομπάζης (Ὑδραῖος) καὶ Νικόλαος Ἀποστόλης (Ψαριανός).

Κάλβου Ἀνδρέου.

Ἀρχίζει πίσω ἀπὸ τὸ λόφο Φινοπούλου καὶ τελειώνει στὸ ΣΤ΄ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο (Φυλακὲς Ἀβέρωφ.).

Ὁ Κάλβος Ἀνδρέας (Ἀνδρέας Ἰωαννίδης), ποιητὴς καὶ λόγιος, γεννήθηκε στὴν Ζάκυνθο τὸ 1792 καὶ πέθανε στὸ Λονδῖνο τὸ 1867. Θεωρεῖται ὡς σημαντικὸς ἐκπρόσωπος τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως καὶ μετὰ τὸν Σολωμὸ ὕμνησε, σχεδὸν ἰσάξια, τοὺς ἀγῶνες τοῦ 1821. Διετέλεσε καθηγητὴς στὴν Ἰόνιο Ἀκαδημία καὶ ἔγραψεν ἀρκετὰ ἔργα στὴν ἰταλικὴ καὶ ἑλληνικὴ γλῶσσα. Τὰ ὀστᾶ του μετεκομίσθησαν στὴ Ζάκυνθο τὸ 1960. (Συνώνυμος ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Ψυχικὸ καὶ στὸ Χαλάνδρι).

Καλημεράκη Μιχαὴλ (Ὡρολογᾶ).

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κόνιαρη 20, πίσω ἀπὸ τὸ μαιευτήριο «Ἕλενας Βενιζέλου».

Ὁ Μιχαὴλ Καλημεράκης, Κρὴς ὁπλαρχηγὸς ἀπὸ τὸν Ἅγιο Μύρωνα τῆς ἐπαρχίας Μαλεβυζίου, διεκρίθη γιὰ τὴν σύνεσι καὶ τὴν ἀνδρεία του καὶ τὸ 1868 διεδέχθη στὴν ἀρχηγία τῶν συγχωριανῶν του τὸν φονευθέντα ἡρωικὰ γυναικάδελφό του, Κοκκινίδη.

Κάλκου Λουΐζης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγ. Στυλιανοῦ 8, πίσω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία Ἁγ. Γεωργίου καὶ Φανουρίου τοῦ Γκύζη.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν Λουΐζα Κάλκου, φιλάνθρωπον Ἀθηναίαν, ἡ ὁποία ἵδρυσε, στὴν ὁδὸ αὐτή, παιδικὸν ἄσυλον.

Κάλκων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φωτομάρα 38, πίσω ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο τοῦ Φίξ.

Οἱ Κάλκοι εἶναι παλαιὰ ἀθηναϊκὴ οἰκογένεια τῆς ὁποίας ὁ Παναγιώτης Κάλκος, ὡς ἀρχιτέκτων, συνέταξε τὰ σχέδια τοῦ Βαρβακείου καὶ τοῦ Δημαρχείου. Παλαιότερα μέλη αὐτῆς διεκρίθησαν σὲ διάφορες μάχες τοῦ 1821 καὶ προσέφερον πολύτιμες ὑπηρεσίες στὴν Ἐπανάστασι.

Καλλαίσχρου.

Πάροδος τῆς λεωφ. Συγγροῦ 20, πιὸ πάνω ἀπὸ τὴ πλατεῖα Τσόκρη.

Ὁ Κάλλαισχρος, Ἀθηναῖος τὴν καταγωγή, ἦταν πρόπαππος τοῦ Πλάτωνος καὶ πατὴρ τοῦ Κριτίου, ἑνὸς τῶν τριάκοντα τυράννων.

Καλλέργη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου 3, κοντὰ στὴ νεοσχηματισθεῖσα πλατεῖα Καραϊσκάκη.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν συνώνυμη παλαιὰ ἀρχοντικὴ βυζαντινὴ οἰκογένεια τῆς Κρήτης (13ος αἰών), τοῦ οἴκου τῶν Φωκάδων, τῆς ὁποίας πολλὰ μέλη διεκρίθησαν σὲ ἐθνικὰ κινήματα, στὸ στρατό, στὰ γράμματα, στὴ πολιτικὴ καὶ στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821.

Καλλιγᾶ Παύλου.

Πάροδος τῆς λεωφ. Ἀλεξάνδρας 57, ἀπέναντι ἀπὸ τὰ Παναθήναια.

Ὁ Παῦλος Καλλιγᾶς, διαπρεπὴς νομοδιδάσκαλος καὶ οἰκονομολόγος, δόκιμος ἱστορικὸς καὶ λογογράφος, διακεκριμένος πολιτικὸς συνεργάτης τοῦ Χαρ. Τρικούπη, γεννήθηκε στὴ Σμύρνη τὸ 1814. Διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Νομικῆς Σχολῆς στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν (1843 - 1845), ἀντισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου (1851 - 1854), ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν (1863), δικαιοσύνης (1864), οἰκονομικῶν (1882), πληρεξούσιος, βουλευτής, δυὸ φορὲς πρόεδρος τῆς Βουλῆς καὶ διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης (1890 - 1896). Συνέγραψε πολλὰ καὶ διάφορα νομικά, πολιτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ ἔργα. Πέθανε τὸ 1896.

Καλλιδρομίου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ἀσκληπιοῦ (πιὸ πάνω ἀπὸ τὰ Πευκάκια) καὶ τελειώ-

νει στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Μετσόβου. (πιὸ πάνω ἀπὸ τὸν "Αγιο Βασίλειο τοῦ Μουσείου).

Πρόκειται γιὰ τὸ ὄρος Καλλίδρομον, κοινῶς Σαρώματα, τῆς Φθιώτιδος (ὕψος 1278), ποὺ εἶναι τμῆμα τῆς ὀροσειρᾶς Οἴτης καὶ βρίσκεται κοντὰ στὶς Θερμοπύλες. 'Απὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ ὡδήγησεν ὁ 'Εφιάλτης τοὺς Πέρσας ἐναντίον τοῦ Λεωνίδα (480 π.Χ.). 'Απὸ τὸ ἴδιο μέρος πέρασεν,ὕστερα ἀπὸ προδοσία,ὁ γαλατικὸς στρατὸς μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Βρέννον (279 π.Χ.). Στὸν ἑλληνοτουρκικὸ πόλεμο τοῦ 1897, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνακωχή, ἡ ἑλληνικὴ Στρατιὰ ὠργανώθη ἀμυντικὰ στὸ Καλλίδρομο.

Καλλικρατίδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πλάτωνος 98, στὴν 'Ακαδημία Πλάτωνος.

'Ο Καλλικρατίδας, Σπαρτιάτης ναύαρχος, διαδέχθηκε τὸ 400 π.Χ. τὸν Λύσανδρο καὶ ἐσκοτώθη στὴν ναυμαχία τῶν 'Αρχινουσῶν (405 π.Χ.). Μοναδικὸς πόθος του ἦταν ἡ ἕνωσις τῶν 'Ελλήνων στὸν ἀγώνα κατὰ τῶν Περσῶν.

Καλλικράτους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ 'Ερεσσοῦ 22, κοντὰ στὴ στάσι Καλλιδρομίου.

'Ο Καλλικράτης,'Αθηναῖος ἀρχιτέκτων τοῦ Ε' π.Χ. αἰῶνος, εἰργάσθη γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ ἐπὶ τῆς 'Ακροπόλεως ναοῦ τῆς 'Αθηνᾶς Νίκης, συνειργάσθη μὲ τὸν 'Ικτῖνο γιὰ τὴν οἰκοδομὴ τοῦ Παρθενῶνα καὶ μετέσχε τῶν ἐργασιῶν γιὰ τὴν ἀνέγερσι τῶν μακρῶν τειχῶν.

Καλλιμάχου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ 'Αρχελάου 6, κοντὰ στὴ βόρεια πλευρὰ τοῦ "Αλσους Παγκρατίου.

'Ο Καλλίμαχος, ὁ σημαντικώτερος τῶν ἐλεγειακῶν ποιητῶν τῆς 'Αλεξανδρινῆς ἐποχῆς, γεννήθηκε στὴ Κυρήνη, ἤκμασε κατὰ τὰ ἔτη 310 - 240 π.Χ.,ἐσπούδασε στὴν 'Αθήνα καὶ ἐδίδαξε στὸ προάστιο τῆς 'Αλεξανδρείας, τὴν 'Ελευσῖνα.

Καλλινίκου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 241, στὴ πλατεῖα Κολιάτσου.

'Ο Καλλίνικος Βυζαντινὸς ἀρχιτέκτων ἀπὸ τὴν 'Ηλιούπολι τῆς Συρίας, τὴν ἐποχὴ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Δ', τοῦ Πωγωνάτου (Ζ' αἰὼν μ.Χ.), συνετέλεσε στὴν καταστροφὴ τοῦ ἀραβικοῦ στόλου, μὲ τὸ γνωστὸ «ὑγρὸν πῦρ », τοῦ ὁποίου καὶ θεωρεῖται ἐφευρέτης.

Καλλινόβου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κερκύρας 18, στὸ Πολύγωνο.

Τὸ Καλλίνοβον, παλαιὰ ὀνομασία τοῦ χωριοῦ Σουτογιαννέϊκα τῆς ἐπαρχίας Κιλκίς, βρίσκεται Β.Α τῆς λίμνης 'Αρτζὰν καὶ νότια τῆς Δοϊράνης. Στὰ ὑψώματα τοῦ Καλλινόβου, τὸν 'Ιούνιο τοῦ 1913 συνήφθησαν σκληρὲς μάχες μεταξὺ Βουλγάρων καὶ 'Ελλήνων.

Καλλιπόλεως.

'Αρχίζει ἀπὸ τὴν λεωφ. Κων/λεως (Πλ.'Αττικῆς) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Διστόμου (Λόφος Κολωνοῦ).

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ πόλι τῆς τουρκικῆς Θράκης, τὸ Γκελήμπολου τουρκιστί, ποὺ βρίσκεται στὸ πρὸς τὴν Προποντίδα στόμιο τοῦ 'Ελλησπόντου. Τὴν ἐποχὴ τῆς Βυζαντινῆς καὶ 'Οθωμανικῆς αὐτοκρατορίας,ἡ πόλις ἦταν ἀξιόλογος ἐμπορικὸς σταθμὸς καὶ στρατιωτικὸ κέντρο. Τὸν Φεβρουάριο καὶ Μάρτιο τοῦ 1915, ἀγγλογαλλικὲς δυνάμεις, ποὺ ἐπεχείρησαν νὰ ἀποβιβασθοῦν ἐκεῖ, δὲν ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ των, πρᾶγμα ὅμως ποὺ ἔγινε τὸν 'Απρίλιο. Τελικὰ τὸ τρίτο δεκαήμερο τοῦ Δεκεμβρίου ἐγκατελείφθησαν τὰ προγεφυρώματα. Στὴν ἐπιχείρησι αὐτὴ ἐσκοτώθησαν 5.000 ἀξ/κοὶ καὶ 112.000 στρατιῶτες, ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ ἐκστρατευτικὸ σῶμα καὶ ἀρκετοὶ ἀπὸ τὸ γαλλικὸ (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες).

(Συνεχίζεται)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΦΑΡΑΚΗΣ

Κάθε φορὰ ποὺ ὁ θάνατος ἑνὸς ἀστυνομικοῦ, εἴτε ἐν ἐνεργείᾳ, εἴτε ἐν συντάξει, μᾶς ἐπιβάλλει τὸ θλιβερὸ καθῆκον νὰ σύρουμε γι' αὐτοὺς μερικὲς γραμμὲς ἀπὸ τὶς στῆλες τούτου τοῦ περιοδικοῦ, νοιώθουμε εἰλικρινὰ νὰ κατακλύζουν τὸ Εἶναι μας αἰσθήματα πόνου καὶ θλίψεως. Φέρνουμε στὴ μνήμη μας τὶς ἐλπίδες καὶ τὰ ὄνειρα, μὲ τὰ ὁποῖα κάποτε ξεκίνησαν στὸν δύσκολο τῆς ζωῆς ἀγῶνα, τὶς ἴδιες ἐλπίδες καὶ τὰ ἴδια ὄνειρα μὲ τὰ ὁποῖα ὅλοι μας ξεκινᾶμε, καὶ παράλληλα ἀναλογιζόμαστε πόσο σκληρὴ καὶ ἄπονη εἶναι κάποτε ἡ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων. Κι' ὅμως, παρὰ ταῦτα, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ ζοῦμε ἀνάμεσα στὴ χαρὰ καὶ στὴ λύπη, νὰ ὑπομένουμε καρτερικὰ τῆς ζωῆς τὶς κακοτυχίες καὶ νὰ τερματίζουμε κάποτε τὸ σύντομο στὴ ζωή μας πέρασμα, ἄλλοτε μὲν ἔχοντας ἱκανοποιήσει ἀπόλυτα τὶς προσδοκίες μας, ἄλλοτε δὲ ἀφήνοντας αὐτὲς ἡμιτελεῖς.

Ἂν ὅμως κάθε φορὰ ἡ θλίψη μας γι' αὐτοὺς ποὺ φεύγουν καὶ ποὺ κατὰ σύμπτωση ἀκόμα ὑπηρετοῦν στὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα εἶναι σὲ κάποιο βαθμὸ ἐντονώτερη, δὲν αἰσθανόμαστε λιγώτερο πόνο καὶ μὲ τὸν χαμὸ τῶν συναδέλφων μας, ποὺ βρίσκονται ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας. Ἀναλογιζόμαστε τὸ πόσα αὐτοὶ γιὰ μᾶς τοὺς νεώτερους πρόσφεραν καὶ αἰσθανόμαστε τρανὴ εὐγνωμοσύνη.

Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ὁ τέως Ἀστυνόμος Α' Παναγιώτης Καφαράκης, πέθανε στὶς 14-12-62 καὶ στὶς 15-12-62 κηδεύθηκε στὸ Νεκροταφεῖο τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Πειραιῶς, παρισταμένων πολλῶν φίλων καὶ συναδέλφων ἀστυνομικῶν. Ὁ Καφαράκης Παναγιώτης γεννήθηκε στὸ χωριὸ Καμάρα τῆς Κερκύρας τὸ 1902. Τὸ 1921 κατετάγη στὸ Ἔμπεδο Κερκύρας καὶ τὸ 1924 ἀπελύθη μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ Λοχίου. Τὸ 1925 κατετάγη στὸ νεοσύστατο Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Τὸ 1929 προήχθη στὸ βαθμὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος, τὸ 1932 ἔγινε Ὑπαστυνόμος Β', τὸ 1936 Ὑπαστυνόμος Α', τὸ 1943 Ἀστυνόμος Β' καὶ τὸ 1952 Ἀστυνόμος Α'.

Στὸ διάστημα τῆς τριακονταπενταετοῦς, περίπου, ἀστυνομικῆς του σταδιοδρομίας, ὑπηρέτησε σὲ διάφορες ὑπηρεσίες ὅλων τῶν Ἀστυνομικῶν Διευθύνσεων, καθὼς καὶ στὴν Διεύθυνση Ἀλλοδαπῶν. Παντοῦ διεκρίνετο γιὰ τὴν ἐντιμότητα, τὴ ἀμεροληψία, τὴν ἱκανοποιητικὴ ἐπαγγελματικὴ κατάρτιση, τὴν ἐνεργητικότητα, τὸ θάρρος, τὴν ἀντίληψη, τὴν πρωτοβουλία καὶ γενικὰ γιὰ τὴν εὐθύτητα τοῦ χαρακτῆρος του. Ὡς προϊστάμενος τῆς Ὑπηρεσίας Ἀλλοδαπῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Κερκύρας, κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀπομακρύνσεως τῶν Ἰταλῶν ὑπηκόων ἀπὸ τὴν Κέρκυρα, προσέφερε μεγάλες ὑπηρεσίες. Ἐτιμήθη μὲ πολλοὺς ἐπαίνους καὶ πολλὲς εὐαρέσκειες. Τὸ 1959, λόγῳ ὁρίου ἡλικίας, ὁ Καφαράκης ἀπεχώρησε τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος. Ὁ θάνατός του λύπησε βαθύτατα ὅλους ἐκείνους ποὺ εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ συνεργασθοῦν μαζί του μὲ τὴν ἰδιότητά του ὡς ἀστυνομικοῦ ἢ νὰ τὸν συναναστραφοῦν ὡς ἄνθρωπον.

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» συλλυποῦνται βαθύτατα τοὺς οἰκείους του καὶ εὔχονται ὅπως ὁ Θεὸς «ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφροὺς» σκορπίση βάλσαμο παρηγορίας στὶς καρδιές των καὶ ἀναπαύση τὴν ψυχὴ τοῦ ἀποθανόντος.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀλησμόνητε Ἀστυνόμε Καφαράκη.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ—ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ὁ Ὑπαρχιφύλαξ κ. 'Αγγελόπουλος ἢ 'Ανδριόπουλος Παναγιώτης, εἰς ὃν ὁ κ. 'Αρχηγὸς 'Αστυνομίας ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του, διὰ τὴν ὑπὲρ 25ετῆ εὐδόκιμον ἐν τῷ 'Αστυνομικῷ Σώματι ὑπηρεσίαν του, καὶ οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Νικολάου 'Αθανάσιος, Κάκος Εὐστάθιος, 'Αθανασιάδης Γεώργιος, Τσιουρδίνης Δημήτριος, Λουκᾶς Γρηγόριος, Πολίτης 'Ιωάννης καὶ Γυφτονικολὸς Βασίλειος.

'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους ὑγείας οἱ: 1) Ὑπαστυνόμος Β' κ. Καρουζάκης Ὑπάτιος, εἰς ὃν ὁ κ. 'Αρχηγὸς τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του, διὰ τὴν εὐδόκιμον ὑπηρεσίαν του, 2) Ὑπαρχιφύλαξ κ. Παναγόπουλος Κωνσταντῖνος, Πουλόπουλος 'Ιωάννης, Χαλικιόπουλος Κωνσταντῖνος καὶ Παπαβασιλείου 'Αργύριος, καὶ διὰ λόγους πειθαρχίας οἱ: 1) 'Αστυφύλαξ κ. Ζαφειρόπουλος Γεώργιος καὶ 2) μαθητευόμενος 'Αστυφύλαξ κ. Ζωντανὸς Εὐάγγελος.

***

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων ὠνομάσθησαν τακτικοὶ 'Αστυφύλακες οἱ κάτωθι, ἄχρι τοῦδε, μαθητευόμενοι τοῦ 199ου ἐκπαιδευτικοῦ τμήματος τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς 'Αστυφυλάκων.

1) Καρκάνης Π., 2) 'Αποστολόπουλος Δ., 3) Δεμερτζῆς Κ., 4) Μητσέλος Π. 5) Καραλανίδης 'Αν. 6) Σταμόπουλος Ἄγγ., 7) Βουργίδης Ν., 8) Σακκᾶς 'Α. 9) Χούταν Δ., 10) Τζίντζης Κ., 11) Βαλαβάνης Ἄγγ., 12) Δημόπουλος Δ., 13) Σταθόπουλος Κ., 14) Χασιώτης Γ., 15) 'Αντωνίου 'Ι., 16) Λουκαδοῦνος Κ., 17) Παλαιολόγος 'Ηλ., 18) Καλτσᾶς Δ., 19) Σοφιανὸς Π., 20) Τριαντάφυλλος Σ., 21) Μαυρεπῆς Εὐθ., 22) Μωϋσιάδης Κ., 23) Τρικουζᾶς Δ., 24) Βήτας Γ., 25) Καταραχιᾶς Λ., 26) Κλητοράκης Θ., 27) Τσῶνης ἢ Λέρης Κ., 28) Μπακατσέλος Δ., 29) 'Ηλιόπουλος Κ., 30) Καραγιῶργος 'Ι., 31) 'Αγγελόπουλος Δ., 32) 'Αναγνώστου Γ., 33) Κωστόπουλος Κ., 34) Παταριᾶς Κ., 35) Μπατίλας Π., 36) Λάμπρου Λ., 37) Μπουτσιούλης 'Ι., 38) Κουτσιοῦκος Π., 39) Ξυθάλης Α. 40) Πατσιαλίδης Χρ., 41) Σαγώνας 'Αν., 42) Ντούσιας Γ., 43) Ξυμιαλῆς Π., 44) Παυλίτινας Γ., 45) Χαφδαλιᾶς Β., 46) Λεοντίου Χ., 47) Κώης Κ., 48) 'Ελευθεριάδης Γ., 49) Μαλισσόβας Ν., 50) Γιαννόπουλος Χ., 51) Καραμπᾶς Ν., 52) Κολοφωτιᾶς Δ., 53) Τριανταφύλλου Δ., 54) Βοβολῆς 'Ηλ., 55) Κυριαζῆς 'Αθ., 56) Τοπάλης 'Αθ., 57) 'Ηλιάδης Θ., 58) Ραφτόπουλος Ν., 59) Θεοδωρόπουλος Π., 60) Καραγκούνης Β., 61) Κῦρκος Κ., 62) Τσικλητάρας Κ., 63) Νιάφας Δ., 64) Βασιλακόπουλος Κ., 65) Καραματσούκης 'Ηλ., 66) Βέρρας Γρ., 67) Οἰκονόμου Ν., 68) Κολοφώτης Χρ., 69) Κόκκας Δ., 70) Κορδάκης Π., 71) Ντούσικος 'Ι. 72) Δημητριάδης Μ., 73) Παπανικολάου Π., 74) Κουτσινᾶς Εὐ., 74) 'Ιντζεόγλου Στ., 76) Κρομμύδας Εὐ., 77) Παπασταμούλης Δ., 78) Τριανταφύλλου 'Αθ., 79) Μαυρουδῆς Π., 80) 'Ιωάννου Β., 81) Βυζιώτης 'Αθ., 82) Καλέντζος Δ., 83) Γεωργούλιας Γ., 84) Σοφιανὸς Θ., 85)

Χριστόπουλος Κ., 86) Ἀρχανιώτης Ἀν., 87) Ἀνδρίτσας Γ., 88) Μαρσέλης Π., 89) Ἀθανασιάδης Ἰ., 90) Τάφας Π., 91) Τζουβελέκης Δ., 92) Καφαρατζῆς Γ., 93) Καραμανίδης Δ., 94) Τσουλουβῆς Δ., 95) Πινέλης Χρ., 96) Ρίζος Χ., 97) Καρανάσος Κ., 98) Σκούρας Ἀρ., 99) Τσιρώνης Ν., 100) Κόκκαρης Ν., 101) Τρισμπιώτης Λ., 102) Λάζος Ν., 103) Οἰκονόμου Π., 104) Κωνσταντινίδης Κ., 105) Σεγκούνης Γ., 106) Χαρνίδης Μ., 107) Στάγιας Ἀθ., 108) Σπυρογιάννης Ἰ., 109) Γρούστας Ε. 110) Κῦρκος Εὐ., 111) Πετράκης Μ., 112) Παπαδόπουλος Στ., 113) Σταυρίδης Πρ., 114) Βαρβιτσιώτης Θ., 115) Μητσόπουλος Β., 116) Κόλλιας Ἰ., 117) Κοντοκώστας Λ., 118) Κιτσαρᾶς Χρ., 119) Καπετανάκος Σ., 120) Καραγιῶργος Γ., 121) Καραπαναγιωτίδης Ἀν., 122) Ράπτης Ἰω., 123) Μοσχάκης Εὐ., 124) Καραμπουρνιώτης Α., 125) Τσιάμπας Α.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ 300 δραχμῶν εἰς τούς : 1) Ὑπαστυνόμον Β' κ. Λιολίτσαν Κωνσταντῖνον, καὶ 2) Ἀνθυπαστυνόμον κ. Γραμμένον Δημήτριον, καὶ 200 δραχμῶν εἰς τὸν Ἀστυφύλακα κ. Παπαγεωργίου Θεόδωρον, διότι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ μεθοδικότητος, ἐπιδείξαντες δὲ ἅμα ἰδιάζουσαν παρατηρητικότητα, ἐπέτυχον τὴν σύλληψιν τῶν σεσημασμένων καὶ ἐπικινδύνων κακοποιῶν Κουρῆ Παναγιώτου καὶ Γκέκη Ἀλεξίου, οἵτινες ἀπεπειράθησαν νὰ διαρρήξουν τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἰωάννου Δροσοπούλου 90 ὑποκατάστημα τοῦ Ι.Κ.Α.

— Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τούς : 1) Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Τσαλτάκην Νικόλαον, 2) Ἀστυνόμον Α' κ. Τριανταφύλλου Σπυρίδωνα, 3) Ὑπαστυνόμους Α' κ.κ. Δημουλᾶν Γεώργιον, Καρυώτην Λέανδρον, Τσιπρούδην Ἀχιλλέα, 4) Ἀνθυπαστυνόμον κ. Μαυρουδέαν Κωνσταντῖνον, 5) Ἀρχιφύλακα κ. Παπακωνσταντίνου Νικόλαον καὶ 6) Ἀστυφύλακας κ.κ. Σύριον Ἰωάννην, Λάμπρου Ἀριστείδην, Ἀδὰμ Βασίλειον, Γκότσην Βασίλειον, Τερέζην Ἀνδρέαν, Τρίγκαν Θεόδωρον, Πλέτσαν Δημήτριον, Μάκον Κωνσταντῖνον, καὶ Δράλλον Βασίλειον, διότι ἅπαντες, ὑπὸ τὴν δεξιὰν καὶ εὔστοχον καθοδήγησιν τοῦ πρώτου τῶν ἀναφερομένων, ὄντος προϊσταμένου τῶν Ὑπηρεσιῶν Διώξεως Κοινοῦ Ἐγκλήματος τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἁρμοδιότητός του ἕκαστος, συνέβαλον εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τῆς ὡς ἄνω ὑποθέσεως καὶ τὴν σύλληψιν τῶν σεσημασμένων καὶ ἐπικινδύνων κακοποιῶν.

— Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ ἀπενεμήθη 1) ὑλικὴ ἀμοιβὴ 200 δραχμῶν εἰς τούς : Ὑπαρχιφύλακα κ. Καυκᾶν Παναγιώτην καὶ Ἀστυφύλακα κ. Παπαδημητρίου Ἰωάννην, διότι ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον ἐπέτυχον τὴν 18 - 9 - 62 νὰ ἀρυσθοῦν θετικὴν πληροφορίαν περὶ τοῦ σεσημασμένου κακοποιοῦ Πιερρακέα Νικολάου, δράστου ληστείας εἰς βάρος Ἄγγλου περιηγητοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐντὸς βραχυτάτου χρονικοῦ διαστήματος σύλληψιν τούτου καὶ 2) ἔπαινος εἰς τοὺς Ἀστυφύλακας κ.κ. Μάνον Κωνσταντῖνον καὶ Λάμπρου Ἀριστείδην, διότι ἐργασθέντες φιλοτίμως καὶ εὐσυνειδήτως ἐπέτυχον τὴν ταχεῖαν σύλληψιν τοῦ ἀνωτέρω κακοποιοῦ.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἔπαινος καὶ ἐνεκρίθη ἡ χορήγησις ὑλικῆς ἀμοιβῆς ἐκ δραχμῶν πεντακοσίων (500) εἰς τούς: 1) Ἀρχιφύλακα Σεφὰν Παναγιώτην καὶ 2) Ἀστυφύλακα Περιγιαλιώτην Δημήτριον, λό-

γῳ τῆς ἐκτάκτου δραστηριότητος καὶ ἐργατικότητος τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύουσιν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων των.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους : 1) Ἀρχιφύλακα κ. Ἀθανάσην Κωνσταντῖνον καὶ 2) Ἀστυφύλακας κ.κ. Μπεσίρην Ἠλίαν καὶ Πατρινὸν Κωνσταντῖνον, διότι χάρις εἰς τὸν ἐπιδειχθέντα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των ἐξωτερικὸν ζῆλον, ψυχραιμίαν, μεθοδικότητα καὶ ἰδιάζουσαν παρατηρικότητα, συνέλαβον ἐντὸς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 19857 Ι.Χ. αὐτοκινήτου, ἐφ' οὗ ἐπέβαινε, τὸν ἀποδράσαντα ἐκ τῶν φυλακῶν σεσημασμένον κακοποιὸν Σιδερίδην Δημήτριον.

Ὡσαύτως, διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἐπηνέθη ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Μιχαλάκης Ἀντώνιος, διότι χάρις εἰς τὴν ἔγκαιρον κινητοποίησιν καὶ τὴν κατάλληλον διάθεσιν ὑπ' αὐτοῦ τῶν περιπολικῶν αὐτοκινήτων, ἐπετεύχθη ἡ σύλληψις τοῦ ἀνωτέρω κακοποιοῦ.

—Δι'ἀποφάσεως τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς : 1) Ἀστυνόμον Α' κ. Θᾶνον Παναγιώτην, 2) Ὑπαστυνόμους Α' κ.κ. Γιαννιμάραν Κωνσταντῖνον καὶ Καρυώτην Λέανδρον, 3) Ὑπαστυνόμον Β' κ. Λιολίτσαν Κωνσταντῖνον, 4) Ἀνθυπαστυνόμον κ. Μαυρουδέαν Κωνσταντῖνον, 5) Ἀρχιφύλακα κ. Παπακωνσταντίνου Νικόλαον καὶ 6) Ἀστυφύλακας κ.κ. Στεφανόπουλον Στέφανον, Ζαλαχιώρην Ἀναστάσιον, Δράλλον Βασίλειον, Κολλιόπουλον Ἰωάννην, Τρίγκαν Θεοδόσιον, Τερέζην Ἀνδρέαν, Ἀδὰμ Βασίλειον, Γκότσην Βασίλειον, Μαρκόπουλον Βασίλειον, Ταβουλάρην Γεώργιον, Γεωργίου Νικέλαον καὶ Καραγιώργην Ἀντώνιον, διότι ἅπαντες, ἐργασθέντες μεθ' ὑπερβολικοῦ ζήλου, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐρασίας, ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ὄντος προϊσταμένου τῆς Ὑπηρεσίας Διώξεως Διαρρηκτῶν τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ἐπέτυχον, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν σύλληψιν τοῦ ἐπικινδύνου διαρρήκτου Ψυρούλα Νικολάου καὶ τῶν συνεργῶν αὐτοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἐξιχνίασιν πλείστων σοβαρῶν διαρρήξεων, διαπραχθεισῶν ὑπὸ τῶν συλληφθέντων κακοποιῶν καὶ τὴν ἀνεύρεσιν, ἀπάντων σχεδόν, τῶν κλοπιμαίων.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλά, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ των ἑορτῇ, εἰς τὸν Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Καραχάλιον Ἰωάννην, εἰς τὸν Ὑγειονομικὸν Διευθυντὴν Α' κ. Νιχογιαννόπουλον Ἰωάννην, εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β' κ.κ. Κεφαλᾶν Ἰωάννην, Κούκουραν Ἰωάννην, Δημόπουλον Βασίλειον, Σακελλαρίου Βασίλειον καὶ Σαρρῆν Ἰωάννην, εἰς τὸν Ὑγειονομικὸν Διευθυντὴν Β' κ. Παπαϊωάννου Ἰωάννην, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς κ. κ. ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ
1963 ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου 1

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ
Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 3

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ
«Ἡ δίκη τοῦ αἰῶνος», ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια καὶ τέλος) 7

ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ
«Κικέρων», ὁ πιὸ ἀκριβοπληρωμένος κατάσκοπος τοῦ κόσμου, ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Selection», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυν. Διευθυντοῦ Β' κ. Δ. Μόρου 15

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ
Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ ὁμωνύμου βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ 15

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ
Κατάχρησις 1.500.000 λιρετῶν εἰς Κατάνην τῆς Ἰταλίας—Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τοῦ δράστου εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὑπὸ τ. Ἀνθ/μου κ. Γ. Δουκάκη (συνέχεια καὶ τέλος) 21

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ
Συμβαίνουν καὶ εἰς Παρισίους, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Γ. Κανελλοπούλου 25

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΙΔΕΩΝ
Τί νὰ γράψω; ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ (συνέχεια) 26

«Τὸ ὑποπεσεῖν καὶ παραχωρῆσαι τοῖς πάθεσιν, ἐσχάτη δουλεία», ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 29

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ
Ἡ καλύτερη Πρωτοχρονιά, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη 31

ΔΗΜΟΣΙΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ
Μιὰ πολύτιμη συνεργασία, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ 36

ΛΥΡΙΣΜΟΙ
«Ὁ βορρᾶς ποὺ τ' ἀρνάκια παγώνει», ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. Σαρ. Ἀντωνάκου 38

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ
Ἕνας μοντέρνος ἐραστής, ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Ici Paris», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Β. Μητροκόλια 39

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ
Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 41

ΠΕΝΘΗ
Παναγιώτης Καφαράκης, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 44

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 45

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.